
3 1761 07568925 7

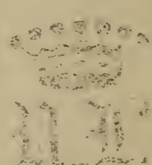
SKIFTENDE TIDER.

SKIFTENDE TIDER

AF

JOHANNE SCHJØRRING

KJØBENHAVN
FORLAGT AF I. H. SCHUBOTHES BOGHANDEL
GRÆBES BOGTRYKKERI
1893

Oversættelse paa Tysk under Arbejde.

FØRSTE DEL.

. . . . , ...
Var icke du mitt hjertas morgondröm?
ESAIAS TEGNÈR.

Ikke langt fra Udløbet af Lønborg Aa ligger en gammel Gaard, hvis Hartkorn ikke er i Højde med Arealet. En Mængde skarpe Jorder strækker sig paa et Punkt endog saa vidt, at den yderste Grænse ender i en vidtløftig, vildsom Klitrække ude i Vesterhavet.

Stuehuset er ældgammelt, uden i mindste Maade at være imponerende, uagtet det i gamle Dage — maaske helt op til Vikingetiden — har huset mange adelige Slægter.

Bygningen, som den nu staar, er kun én Etage med Kjælder og Kvist midt paa Facaden. Den har faa Vinduer med smaa Ruder og en snurrig gammel, jærnbeslaaet Indgangsdør, halvt i Kirke-, halvt i Fængselsstil, dertil røde, forvitrede Mure, hvor gammelt Mos og store Græstotter føre en frodig og uforstyrret Tilværelse.

Gaardspladsen er ødsel stor, delt i Midten af en anselig Dam eller Park, altid rigt dekoreret med svømmende Gjæs og Ænder. Det hænder af og til, at en Flok Vildænder slaar sig ned her, saa at Ejeren fra sine Vinduer kan nyde Jagtens Glæder.

Rummene indenfor ere ubekvemme og saa store, at man i mørke Dage knap kan overse Værelsernes fjærne Kroge.

Men om Vinteraftenen, naar den store Ovns varmende Lue med sit flakkende Skin oplyser Dagligstuen, er her i disse dunkle Kroge en Drømmeplads, som man ikke kan ønske sig bedre.

Især naar en Snestorm udenfor hylende og hvirvlende farer hen over den flade Egn for at tørne imod Klitterne og piner sig ind og ud imellem de lunefulde Rækker til det skummende Hav, hvis Bølger taarne sig, som om de i et rasende Stormløb vilde opsluge Jorden.

Man kan ikke ønske sig noget smukkere Akcompagnement til en Drøm end Tonerne i denne grandiose Koncert.

Sikkert er det ikke noget for de atlask- og kjoleklædte Tilhørerinder og Tilhørere i en elektrisk oplyst Koncertsal, men til Gjengjæld er det alt for dem, der med aabne Øren forstaa at tyde Naturens mægtige Røster.

Saa intensivt opfatter stundom Jyden, som er født og lever paa disse Steder, dette vilde Kor, at Øret aldrig slipper det, men fører det med sig og, uden alle Fonografers Hjælp, hører det allevegne, længes derefter, higer tilbage dertil som til Længslens vilde, blaa Blomst. I det hele har Vestjyden en Kjærlighed til sine store, melankolske Egne, som næppe nogen anden af Danmarks Beboere i de mere rige, lykkelige Egne.

Maaske paa Grund af de store Vandmassers Nærhed har Gaarden — den gamle Søgaard — Navn herefter. Sagnet ved ogsaa at fortælle om, at her i længst forsvundne Dage var et Sørøverhjem. Ingen Levninger af gamle Mure fortælle dog om, at Søgaard nogensinde har været en befæstet Borg. Ude i det store Bassin, som Ringkjøbing Fjord danner, laa fordum Skibene, altid færdige til at stikke i Søen, saasnart der var et Bytte at hente paa de vaade Veje eller en Fare fra Landsiden at undgaa.

Alt dette er forlængst forbi!

Ejeren er i den Grad en Fredens Mand, at han, skjønt ikke saa langt fjærnet fra vor sydlige Grænse, ikke kan begribe, at noget Forsvar eller Værn er nødvendigt for vort en Gang i fjærne Tider saa berømte og selvstændige Land! Tempora mutantur!

Proprietær Lasson er, naar man tager ham for, hvad han er, en brav Mand. Han er i de tres, Sports og Idrætsmand. Dernæst er han — man kan sige — Opdrætsmand; hans Besætning af røde Køer ude i Danmarks fedeste Enge, er berømt, særlig Syd paa, hvorfra Kjøberne komme i Flokke. Dernæst er han Pengemand, men først og sidst en ægte fuldblods Jyde, snild, fiffig, beregnende og meget langsom til at ytre sig, især naar det drejer sig om at tage bestemt Parti eller markere en bestemt Stilling. Al Politik, dette de sidste Aars altopslugende, al anden Interesse nedbrydende Problem, staar han saaledes uden-

for, at han ler i Skjægget ved at sejle snart i højres, snart i venstres Kjølvand, alt eftersom hans sunde Fornuft eller egen Fordel kræver det.

Selvfølgelig har han aldrig — trods utallige Opfordringer — været Rigsdagsmand eller i det hele optraadt paa Valgtribunen. Og alle fristende, tilhviskede Løfter om røde og hvide Baand, om Kors hist eller her, om Titler — f. Ex. hele Skalaen med Jagt og Jæger foran sig — har han afvist som en Helt for til sin Dødedag, fri og frank at traske omkring paa sin egen Jord i Træsko eller lange Støvler, ganske som det maatte behage ham.

Derfor er han i fuldeste Maal en fri Mand. Og i Virkeligheden er «Han deroppe», som han udtrykker sig, den eneste Potentat, som han fuldt ud erkjender og mener at have Mellemværende med, naar Regn eller Solskin, Kulde eller Varme kommer ham akavet i Høsten eller ved Gaardens Drift.

Han blev Enkemand for nogle og tyve Aar siden og har, saa vidt vides, kun en Gang siden da været udsat for erotiske Tilbøjeligheder.

En ung, fattig Mejerske foretrak mærkelig nok den lige saa fattige og mere jævnaldrende Forvalter Krause for den rige Lasson.

Siden hin Begivenhed fik han noget imod Kvindfolk, blev nonchalant i sin Paaklædning og mindre godhjærtet end før.

Rigtignok gik han lidt senere i en meget kneben Kaution for Krause, som etablerede sig

paa en Gaard Nord paa med trange, utaknemlige Jorder, men nægtede haardnakket senere at komme ham til Hjælp, da daarlige Aar og slet Høst, i Forbindelse med total Mangel paa Kapital saa at sige tilintetgjorde begge de unge Folks Slid og Møje.

Tomhændede som de begyndte, maatte de forlade Gaarden med deres lille Datter, toge derefter bort fra Egnen for at forsvinde et Sted paa Norges barske Vestkyst, hvor den unge Kone havde en gammel, gnaven Onkel, der i Bunden af en af de tusende Fjorde, der splitter hele Kysten, havde en liden Bedrift.

Lasson havde en Søn, som han paa en Gang tilbad og frygtede, idet han vexelvis forkjælede og formanede, beundrede og hovmestererede ham.

Aldrig var det faldet ham ind, at denne Søn — Kjeld Fabritius — kunde og burde blive andet end hans Efterfølger og Arvtager, og havde han anet, at hans Experiment med at sætte ham i Latinskole skulde faa det Udfald, at han en skjønne Dag, ovenpaa at have set ham som juridisk Kandidat, yderligere skulde modtage den vordende Ejer af Søgaard som en elegant Skoleofficer, da var han aldrig i Verden kommen ud fra den hjemlige Tugt og Arne.

Alene at tænke sig, at denne Søn ikke havde den ringeste Interesse af alle de berømte, røde, behornede Individer ude i de store Enge, ikke brød sig noget om, hvor fede eller hvor magre de vare, ja ikke en Gang om Størrelsen af det uhyre

Antal, hvori de opmarscherede — det var saa forsmædeligt, at der gaves Øjeblikke, hvori han privatissime holdt Forhør over sig selv og sin afdøde Hustru, om dette ogsaa kunde hænge rigtig sammen.

Jo, hans Paternitet lod sig ikke bortræsonnere; han vidste det med sig selv. Men ubegribeligt var det, saa meget mere, som hans afdøde Halvdel aldrig havde haft andre Ønsker eller en anden Vilje end hans.

Hendes Fader, en forgjældet Landmand med et v. foran sit Navn og Ejer af en forsømt Nabogaard havde været ligesaa lykkelig som Datteren over, at Partiet kom i Stand. Alle Jorderne, derimellem en smuk Plantage af Fyrretræer i Klitterne, smeltede sammen med Søgaards, og Faderen forduftede kisteglad med sin lille Kapital til sin Slægt i Holsten, medens Datteren i fuldt Maal nød alle Glæderne ved at være i Besiddelse af det store Jordegods.

Men saa kommer Sønnen, en smuk, fuldblods Fyr, som ikke bryder sig det bitterste om at fortsætte denne Ronde paa Besiddelserne for at udvide eller forbedre dem.

Han føler sig langt mere tiltalt af at slaa sig ned og begynde at nyde af de Masser, der alt ere opsparede, end yderligere at forøge dem.

Han sværmer mere for helt og halvt Blod i ædle Heste end for det uhyre, behornede Kompagni paa Engene.

Og han har en ubændig Lyst til at faa sig

et Sejlskib paa Fjorden for stundom at befare det aabne Hav.

Livets Forhaabninger ere som en Perlekrans med store, skjønne Perler og enkelte smaa iblandt. Det er kun faa givet at bevare dette dyre Smykke med enkelte Perlers Forlis, og der er vel ingen, for hvem Snoren ikke bristede flere eller færre Gange, medens Kransen snævredes ind —. For enkelte holdt Kransen sammen gjennem lange Tider; det saa' undertiden ud, som om den kunde være uforgængelig. Saa kom der pludselig et lille Knæk, og den ene Perle efter den anden trillede tungt ned, uden at Snoren atter kunde knyttes — før den ene Perle var borte, var den næste allerede i fuld Fart efter den. Kun nogle uanselige smaa bleve tilbage.

Da sker det stundom, at de mest uanselige paa den bare Snor straale med et saa ædelt Farvespil, at de give Erstatning for alle de tabte.

Den Dag, da Lasson fik sin Søn hjem paa et kort Besøg som ung Artilleriløjtnant, gik der et Brist paa hans Forhaabningers Perlekrans; men Snoren — det var dog kun et Tidsspørgsmaal — holdt endnu.

Kjeld Fabritius, som han helst kaldte sig, havde været paa den uundgaaelige Ronde med sin Fader omkring paa alle Gaardens Enemærker.

Betydelig skuffet følte den gamle sig, da

Kjeld erklærede, at han var træt, netop som de skulde til Engene, og han undlod da heller ikke at ironisere over, at Kjeld kunde være medtaget over saa lidt.

I Stedet for at følge Markvejene, sloge de ind paa en bugtet Sti, der førte til Gaarden. I Virkeligheden var den længere end Passagen ned over Engene, noget den gamle tænkte, men ikke sagde.

Det var en af disse saa skjønne Efteraarsdage, at man har benævnet dem indiansk Sommer.

Kjeld, som gik bagerst, indaandede i lange Drag denne rene, styrkende Luft, medens hans Blik i fuldt Maal opfangede Naturens Skjønhed. Ud og ind i Bugter gik det langs Lønborg Aa; en Gang imellem maatte de over et Gangtræ, naar den i vild Lunefuldhed ligesom dannede en Krølle om sig selv. Over Lyngen og over Agrene laa Efteraarets blinkende Slør, den flyvende Sommer, udspændt med sine Milliarder af blinkende Draaber, saa man over den vidunderlige Pragt glemte at raillere over, at Egnen ind ad Landet til er flad som en Pandekage. Ud mod Havet tegnede de hvide Klitrækker sig som lysende Bjærge i Horizonten, nærmere Himlen end Jorden syntes det, og det blaa Vand i Fjorden foran dem tonede højt i den lette Østenvind, medens en sagte Brummen lød dæmpet fra Havets evige Bølgegang bag Klitterne.

«Hvor her dog i Grunden er smukt — jeg

har aldrig før lagt saaledes Mærke dertil!» udbrød Kjeld og stod stille.

«Ja, her er s'gu pænt nok, hvis man kunde leve af det!» svarede Lasson med et halvt fortrædeligt, halvt gemytligt Smil og traskede videre.

Der var en næsten humoristisk Forskjel mellem de to.

Lasson var af Middelstørrelse, bred, uden at være svær, godt ved Magt uden at være tyk. Velkonditioneret, som en af de firbenede paa Engene.

Hans Ansigt havde nærmest ingen Træk. Man lagde kun Mærke til et Par lyse Øjne, graa eller blaa, halvt tilslørede af buskede, røde Øjenbryn med enkelte lange, hvide Haar iblandt, og en lang Mund med smalle Læber, inden for hvilke nogle stærke, grøngule Tænder skinnede frem. Øjnene vare mærkelige ved det rolige Lys, der skinnede ud af dem. Undertiden var det, som brændte der en Ild nede paa deres Bund, men Blikket tabte dog ikke sin Ro. Det kunde være, som om Pupilerne udvidede sig af den skjulte Ild, saa de fik en mere gjennemtrængende Seevne. Nogle smaa røde og graa melerede, tæt klippede Bakkenbarter omrammede hans vejrbidte, brune Kinder.

Hans Hænder vare smaa og næsten laadne, hvad der i Mythesproget skal betyde Rigdom. Hovedhaaret var glat og fint og nøjagtig følgende den lille, runde Hovedform.

Naar han en sjælden Gang kom i Pudsen,

var han efter Folks Mening en pæn, lille Mand, men til Fortrolighed indbød han aldrig; der var ligesom en Ring uden om ham. Hans Væsen var altid det samme, stille og tilbageholdende.

I alle Henseender dannede Sønnen den mest fuldendte Kontrast til ham.

Han var lidt over Middelstørrelse og saa fuldkomment bygget og hærdet gjennem al Sport, at han i sin Gang og alle sine Bevægelser var som føjet sammen af Staalfjedre. Et brusende, dunkelblondt Haar omgav et paa en Gang godt og udmærket intelligent Ansigt. Panden var bred og glat med smukke, let hvælvede Øjenbryn over et Par brune Øjne, i Almindelighed blide, men saa trolig gjengivende enhver Sindsstemning, at de ved Lejligheder afspejlede alle Lidenskaber, trods den øvrige Personligheds Beherskelse. Næseryggen fin og saa let bøjet, at Profilen beholdt den lige Linje. Munden stor med tætsluttede, fyldige Læber og fuld af Karakter. Hagen bred og kraftig med en lille Indsnævring under Underlæben, saa Munden fik et fyldigere Udseende og blev — som det hedder i Almuesproget — en kysselig Mund.

En Kløft i Hagen dannede en smuk Afslutning til Ansigtet og en fin Begyndelse til Halsen. Engelske Wiskers af en brunrød Farve, rundt om et velplaceret, fint bygget Øre fuldendte dette ualmindelig behagelige Ydre. Man udbrød ikke, naar man saa' ham: hvilken smuk Mand! — der var intet enkelt hos ham, der strax faldt i Øjnene; det var Ensemblet —, men jo mere man betragtede

ham, des mere forbavsedes man over den ualmindelige Harmoni, der var i hans Legemsbygning, i hele hans gode Habitus. Han taalte at blive dissekeret som kun faa dødelige, man vilde ikke støde paa nogen Uregelmæssighed, og uvilkaarlig blev man slaaet af den Tanke, at hvis det aandelige svarede til det legemlige, da maatte man have Urtypen fra Mesterens Haand for sig.

Man forstod til Nød, at Sønnen kunde have saadan en Fader, men man begreb ikke, at Faderen kunde have denne Søn.

Kjeld blev staaende, medens den anden traskede videre, tilsyneladende i samme Tempo, men i Virkeligheden saa raffineret, at hvert af hans Trin kun havde Halvdelen af deres almindelige Længde, hvorfor Afstanden kun blev diminutiv.

At vende sig efter Sønnen, vilde han have anset under sin Værdighed, men i Maaden, hvorpaa han hver Gang gjorde en indbydende Svingning med sin Stok, idet den berørte Jorden, gjættede Kjeld, at han ønskede at tale nærmere med ham.

Men det var ikke Sønnens Hensigt at gøre ham Sagen saa let; han vilde i det hele ikke begynde Samtalen.

Kjeld var først ankommen til Gaarden den foregaaende Aften og havde efter almindelige smaa Velkomsttalemaader begivet sig til Køjs.

Han kom først op efter Frokosttid, som var 9 —, og gik strax derefter med ud og besaa' Gaardens Herligheder, det eneste Felt, hvor Las-

sons Veltalenhed satte Blomst — en Evigheds-blomst, tør og stiv og altid lige kjedelig for Sønnen. De mange Brændpunkter mellem Fader og Søn vare endnu ikke berørte, og end ikke den sidstes straalende Uniform havde tilsyneladende gjort det mindste Indtryk paa den gamle, uagtet dens mindste Detailler nu vare Ole Lasson lige saa bekjendte, som de vare det for selve Bæreren af hele Herligheden.

Dette var det første, store Brændpunkt saa at sige Indledningen til alle de følgende.

Hvad Lasson tænkte om, at hans eneste Søn og Arving, medens han aftjente sin Værnepligt, i fuld Uniform begav sig op paa Universitetet og med Glans tog sin mundtlige, juridiske Examen, er ikke til at beskrive. Han følte sig paa en Gang gjennemsyret af en saa maalløs Forundring og Beundring, at han for første Gang lod sig henrive til et Kraftudbrud saa ubetimeligt som vel muligt, idet han ved en Festmiddag i Præstegaarden besvarede Værtens Tale om at han haabede, at den begavede Kjeld ikke i Juraen havde tilsat sin Barnetro, med et: «Ja, hvem skulde tro, at den Fandens Knægt var saadant et Jærn! men det forstaar sig, han koster ogsaa, saa Øjnene løber i Vand paa mig!»

«Ja—a — denne Verdens Børn har mange, saare mange Fornødenheder!» svarede Præsten koldt, hvad der strax kaldte Lasson til Orden.

Han betænkte allerede at ville overraske Sønnen med noget uhørt, som f. Ex. en fuldblods, opsadlet Ridehest.

Sønnen kunde jo, om han behagede, med Tiden blive Herredsfoged, ja Amtmand, faa Uniform, og Søgaard med Herligheder havde han i Ryggen.

Uniformer vare ham ellers noget Abekatteri — til at gaa i en dum Krig og blive vanskabt eller blive slaaet ihjel, foretrak han ubetinget f. Ex. en graa Slavemundering som det eneste rigtige —, men at en Herredsfoged var pyntet med nogle blanke Knapper kunde han nok lide; det klædte ganske godt og imponerede ved offentlige Lejligheder.

Men, i Stedet for at faa Sønnen hjem bliver han underret om, at Kjeld har bestemt sig til strax at læse til Officersexamen og, o ve! — lader sig forlyde med, at hele den Stilling passede ham bedre.

Da gik den berusende Glædesrus over i en nagende Uro. Ja, der gaves Øjeblikke, naar han traskede om paa sine nedarvede Besiddelser, midt imellem alle de røde, behornede, hvor han følte Jorden usikker under sig. Hans Blik var saa vant til at søge Muldet, at han glemte aldeles den lyse Himmel, der hvælvede sig over alle jordiske Herligheder.

Det hændte da, at han i sin Beklemthed undertiden nu saa' opefter for i det hemmelighedsfulde, uudgrundelige Rum at søge en Løsning paa en saa urimelig jordisk Gaade som den, Kjeld beredte ham.

Megen Uro kunde følge paa, men den fulde Bevidsthed om, at han, Ole Johan Lasson ene og

alene raadede over hele sin Status Hemmeligheder. og at Status i det hele var, som den var, undlod aldrig at udøve sin Indflydelse paa ham. Det Knæk, han kunde føle i sin Ryg, blev atter og atter opstivet ved Tanken om de fyldte Pengesække og saa den mageløse Hær paa Engene. Desuden, naar Kjeld blot fik Penge nok — og det var rasende, hvad den Knægt brugte — plejede han altid at være føjelig som et Lam. Heldigvis kunde da for Pokker en Uniform vel ikke omskabe en Karakter!

Alligevel hans straalende Forhaabningers Perlekrans havde et Brist, der var et meget svagt Punkt, han kunde ikke skjule det for sig selv.

Hvor megen Kunst end Lasson udviste for at holde Vejlængden paa samme Punkt, vandt han dog mere og mere Terræn.

Sønnen stod alle Øjeblikke stille, bukkede sig og granskede, som om han skulde løse et eller andet botanisk Problem.

Lasson gjorde Holdt.

Han kunde ikke gaa længere. Hans Hjærte bankede, saa han kunde høre det slaa, og hans Øjne havde en formidabel Lysglans, som om al Uroen med Magt vilde trænge sig igjennem Kjeld for at se, hvad der gik af ham.

Han lænede sig paa Stokken og betragtede

ham saa stift, medens han kom imod ham, at Kjeld havde Følelsen af at gaa imod et Uvejr.

Han tog det dog med Ro, fast bestemt paa at holde Stillingen.

«Du interesserer dig nok ikke videre for Gaarden mere!» udbrød den gamle. Stemmen var paa en umærkelig Rysten paa de sidste Ord nær, hans sædvanlige; men det brændende Blik, som Øjenlaagene og de lange Øjenhaar forgjæves søgte at dæmpe, traf Kjeld som en kold Straale.

«Hvoraf slutter du det?» spurgte han. «Jeg har vel den samme Interesse som altid. Landvæsen hører jo ikke til mit Fag.»

«Dit Fag! — ja, hvad er egentlig dit Fag,» begyndte den gamle udfordrende. «For dette her» — han pegede paa en af hans Knapper — «det — det er vel for Fanden ikke dit Fag?»

Det brændte Kjeld paa Tungen at sige en eller anden Spas om at være Knapmager, men han betvang sig og udbrød:

«Det var et løjerligt Spørgsmaal, Fa'er — jeg forstaar ikke.»

«Du forstaar ikke. Ja, jeg forstaar det meget mindre, min gode Ven. Du var jo juridisk Kandidat — — —»

«Ja, jeg haaber, at jeg fremdeles er det,» svarede Sønnen med et ufrivilligt Smil. Han havde ondt ved at tilbageholde en Skoggerlatter. Men han vidste af Erfaring, at intet i Verden vilde irritere den gamle mere, og han maatte fremfor alt have ham i Humør.

«Ja, det er ikke godt at vide, hvad du er. Du bruger mange Penge, min gode Kjeld. Hvad denne Forestilling her skal betyde, gaar langt over min Forstand. Jeg undrer kun paa, at du har Raad til alt det Dingelgangel.»

«Hvad mener du med Dingeldangel?» spurgte Kjeld drillende.

«Dermed mener jeg disse Knapper, røde Streger, Sabel, Gehæng og Fanden og hans Oldemo'er.»

«Nu skal jeg sige dig noget, Fa'er,» svarede Kjeld, og hans Stemme var ganske lav. «Jeg har vel brugt mange Penge, men — du har Raad dertil — ogsaa har jeg baade juridisk Examen med bedste Karakter og dernæst min Officersexamen paa samme Maade, saa Pengene ere ikke smidte ud af Vinduet — —»

«Jo, Gu' ere de smidte ud af Vinduet. Hvad skal du med juridisk Examen; her paa Gaarden er nok at tage Vare paa og intet nogensinde at føre Processer om — jeg har aldrig ført Processer. Naa, men det vil jeg nu lade gaa. Men dette sidste — Pøj! — det er mig en rent ud ubegribelig Historie. Jeg finder det latterligt, naragtigt — — dumt.»

Det var vist aldrig før arriveret Lasson, at han i saa kort Tid havde sagt saa mange, især ikke saa afgjørende Ord.

Kjeld, som var opbragt og ærgerlig, havde arvet Faderens kolde Sindsligevægt — hans eneste Arvedel fra den Side — fortrak ikke en Mine.

Han var noget blegere, end han plejede, men svarede med knusende Ro:

«Jeg har nu absolut ikke Lyst eller Evner til at passe Køer. Du skulde hellere være stolt af, at det er gaaet mig saa godt, at jeg ikke kommer hjem som Baronen derovre og er drattet baade hist og her.»

«Stolt af! — ja, jeg var ganske fornøjet med den Jurist Examen; men denne Maskeradedragt er jeg helst fri for at se.»

Kjeld havde indtil nu i Grunden tænkt, at den gamle ikke mente synderlig med sine Ord. Han var forberedt paa en Overhaling, naar han præsenterede sin Ekviperings Regning m. m. — men den umiskjendelige Harme, hans Fader følte, krænkede ham dybt og var i uhyre Modstrid til den Glorie, hvormed han var hilset og kjendt i Hovedstadens Kredse.

«Hvis min Dragt, som jeg er stolt af, er dig ubehagelig, véd jeg ikke bedre, end at du lader spænde for, at jeg kan tage bort. Toget» — han tog sit Ur op af Lommen og saa' paa det — gaar om to Timer; er du saa god!»

Som en Stormvind fôr han sin Fader forbi og ilede med lange Skridt hjem til Gaarden.

«Satans Knægt! hvad bilder han sig ind. Jeg kunde gjøre ham arveløs!» mumlede han og vendte ud efter ad Engen til.

Da han havde gaaet en Tid, saa meget som et godt Kvarter, hørte han en galoperende Hest bag sig.

«Hej, Niels! hvor Fanden skal du hen i det Trav?»

«Forvalteren sa'e, te a' skull' hent' de tou Brun' ved e Møll' til Løjtnanten.»

«Gu' skal du ikke nej — det kan vente til en anden Gang.»

«Naa saadan'! — vil Hosbond saa sjelv sej, at a er bleuvven omkommandiret?»

Karlen vendte om. Lasson ligesaa.

Uagtet sit indædte Arrigskab, følte han sig imponeret og en Del urolig. Det sidste vilde han for alt i Verden ikke været ved. Uden at ville lade saa, fremskyndede han sine Skridt og halvt ubevidst drog han en Sammenligning mellem den ublandede og den stærkt blandede Glæde.

Han havde kun denne ene Søn, som havde været langt mere skikket til at være Fattigmands Barn, der skulde slide for Føden, læse, studere, altid læse. Saa snøredes hans Hjærte sammen ved Tanken om alle de unyttige Penge, alt dette havde kostet. Sandt nok, det var heller ikke for Fattigfolk. Ja Gud maatte vide, hvordan ubemidlede Folk fik deres Sønner frem ad den Vej. Ja, men Kjeld maatte jo ogsaa være rent binde, bindegal. Nu kom han sagtens til at rykke ud med ja, lad se — en, to, kanske tre hundrede Kroner til alt dette Skidt — nej! de Uniformer forsonede han sig aldrig med. Og dog! i en Krog af Hjærtet sad en ondskabsfuld Nisse og hviskede, at Kjeld var dog en storartet Fyr, og Pokkers som denne Paradedragt klædte ham. Saa saa' han for sine

Øjne de galoperende Ben med de røde Rabatter hale gjennem Græsset. Han havde saa mødt Forvalteren og strax udstedt Ordre om Vognen.

Det var ham frygteligt imod, at nogen af Folkene skulde faa Færten af, at han og Kjeld havde haft noget udestaaende.

Og hjemad halede han, saa Sveden dryppede ned fra hans Haar.

Kjeld var ingen Steder at se. I Førstningen tog han det med Ro, men da der var gaaet en halv Time, og Løjtnanten fremdeles var usynlig, maatte han gjøre noget.

Med al mulig Majestæt begav han sig op til Gjæstekamret ud til Haven, hvor Sønnen sov.

Døren var lukket indvendig fra.

Han bankede paa.

«Hvem der?»

«Luk op! det er mig! tys! luk op!»

«Er han gal?» hviskede han til sig selv.

Nøglen blev drejet om og ind traadte Lasson, just som Kjeld, der nu var omklædt i en elegant Løbefrakke, lukkede sin tilpakkede Kuffert.

Denne Løbefrakke var en ny, uhyre Dosis for den gamle. Han var absolut ikke med paa den, kort og godt, han kjendte den ikke, og hvis de skrammererede Buxer ikke havde været, havde han troet, at det var en ny Mode paa en — Løvefrakke.

Imidlertid, Faren var overhængende, en Frakke mere eller mindre var ikke saa farlig. Han skjønnede nok, at han slap ikke mindre end med de tre Hundrede, godt, han vilde saa sige fire, fire Hundrede.

«Er Vognen der?» spurgte Kjeld, da den gamle intet bemærkede.

Han talte med sig selv.

«Snak om en Ting, lad nu det være godt, Kjeld. Sig mig bare — blot et, hvad Grund du har for dette? Har du en Grund?»

«Ja vel har jeg en Grund,» svarede Kjeld mut.

«Kan du ikke sige den?»

«Ikke nu, maaske en anden Gang. Bliver jeg kjed af dette, studerer jeg Medicin.»

«Og — og — —» han fik et Stammeanfald — — — «og saa vil du være Doktor ogsaa — ovenpaa.»

Han tænkte, om Kjeld ogsaa var normal.

«Akkurat; men det er ikke rimeligt, saaledes tror jeg da nu.»

«Hør nu, Kjeld!» han klappede ham paa Skulderen. «Lad nu dette være godt. Pak Tøjet ud. Og — — saa vil jeg extra betale dig tre, lad mig sige, fire hundrede Kroner til dine — — dine Uniformer.»

Det var svært for ham at fremføre det sidste Ord. Som skudt ud af en Kanon busede det endelig frem gjennem Munden.

«Ja Tak skal du have, Fa'er, det er pænt af

dig; men min Ekvipering er fem Gange fire, saa omtrent.»

«Det var som — — —»

Han gav et Hop — den lille Mand og — for at bruge et Slagord, stejlede bogstavelig. «Det er aldeles ruinerende, Kjeld.»

«Nej, Fa'er, der skal nok mere til at ruinere dig. For Resten, vil du ikke betale, saa maa jeg som saa mange Mennesker i min Stilling gjøre Gjæld og lade staa til »

«Vi kunne jo tale derom,» indvendte Lasson.

«Der er intet at tale om. Saa meget maa jeg have for at klare mig.»

«Pak nu ud, Kjeld, pak nu ud!»

«Det beror paa dig, Fa'er. Enten betaler du, eller du betaler ikke. I første Tilfælde kan jeg blive til i Morgen Aften, i sidste Tilfælde rejser jeg om fem Minutter.»

Kun den, der elsker Penge for Penges Skyld, kan forstaa den lille Mands Kvaler. Han saa' maaske i Aanden denne evig unge, evig gamle Historie om det Slægtled, der samler, for at det andet eller tredje kan sprede det ud for alle Vinde.

— — — — —

Men om Eftermiddagen holdt Kjeld Jagt paa vilde og tamme Ænder i Parken i Gaarden.

En Times Tid før hans Afrejse kom hans Fader hen til ham, tog en meget stor og meget fedtet Tegnebog op af Lommen og begyndte at tælle Hundredekronesedler op.

Da han var kommen til fire, drog han et dybt Suk; men saa greb den lille, laadne Haand rask til og i ligesaamange Sekunder var han naaet til 1200, saa gik det atter meget smaat. Da han naaede 1500, saa' han smertefuldt og spørgende til Kjeld.

«Ja, det er 1500,» svarede denne lakonisk.

«Det er 1500,» gjentog den gamle langsomt. «Jeg havde ellers tænkt, Kjeld, at jeg vilde have foræret dig Lise til Ridehest og saa mit sidste Ridetøj, men — — —»

«Tak skal du ha'e, Fa'er! det er udmærket pænt af dig. Den Krik, jeg rider paa, har Vandspat, og jeg er kjed af den.»

«Men, men,» indvendte Lasson, «nu kan du virkelig ikke ogsaa — — —»

«Dit Ridetøj kan du beholde selv. Det er altfor gammeldags, og jeg vilde blive til ordentlig Grin imellem Officererne, dersom jeg mødte op dermed. Det kan jeg bestille i Kjøbenhavn og sende dig Regningen.»

Det var ikke den gamle muligt at komme til Orde, og trods al hans Fiffighed indeholdt Sønnens Ord dog noget, der berørte hans Hjærtes Inderste paa et af de saarbare Steder, hvor han kunde træffes.

«Er du ogsaa aldeles vis paa Kjeld, at — at

— den har Spat — — ja — Vandspat kan jo kureres — — —»

«Aldeles vis.»

I Aanden saa' han sin Søn fare af Sted paa en spattet Krikke, det kunde han ikke døje, hverken som Jyde, Penge- eller Landmand, end sige Fader til den flotte Søn.

«Ja, Dyret er jo bleven overanstrængt, naturligvis — og — kan komme sig.»

Det sidste blev indvendt saa svagt, at Kjeld ikke lod Øjeblikket gaa ubenyttet forbi.

Han drog tilbage til Staden med en Tegnebog mere spækket, end han havde turdet haabe, med en Ridehest, som paa Ruten vilde vække Opsigt og — Udstyr skulde den ikke komme til at mangle!

Kjeld foretrak at ride til Stationen. Da han tog Afsked med sin Fader, lagde han kjærtegnende Armen om hans Hals.

«Naa, Farvel, Fa'er. Du har været umaadelig god imod mig; men jeg haaber da ogsaa, at du kan se, at du ikke har Skam af mig. Tak for Lise, jeg er meget glad over den!»

«Det troer jeg nok!» svarede den gamle og strøg sig med Frakkeærmet hen over Øjnene, saa ondt gjorde det ham at se det stolte Dyr komme dansende hen foran Døren til Afsked. «Lise er sine atten hundrede værd mellem Brødre. Pas godt paa hende! hun er kun vant til gode Dage!»

Da han saa' Kjeld svinge sig i Sadlen, følte han noget ukjendt bruse op i sig, og maaske for

første Gang i hans Liv gik det tydelig op for ham, hvilken smuk Søn, han havde. Men sammen med denne Opdagelse — en saadan var det virkelig for ham — gik en saa bitter Smerte, at han for anden Gang i disse Minutter følte sine Øjne nær ved at svømme over ved Tanken om, at Kjeld ikke havde hverken Øje eller Tanke for sin Faders Bedrift og Ejendom, højst kun for dens materielle Værd.

Uagtet alle sine Rigdomme, følte han sig saa ene, saa arm, at han, da Sønnen sendte ham sin sidste Hilsen med Ridepisken, ikke vidste, hvorhen han skulde vende sig med al sin uforstaaede Sorg.

Hvad var det hele — om nogle Aar var hans Arbejde endt —, intet kunde han tage med sig. Hvad var hans hele Gjerning, hans hele Liv —?

Alt, hvad han havde samlet og fredet om, skulde maaske splittes for alle Vinde, og fremmede Fodtrin nedtrampe disse Steder, hvor han, hans Fader, Bedste-, Olde- og Tipoldefader alle havde levet saa vel.

Ikke én af dem alle havde været paa Højde med Kjeld — han lignede en Kongesøn —; men hvad nyttede det alt sammen.

Han gik ind og tog en endnu mere gammel Frakke paa end den, han alt var iført. Saadan passede det ham bedst nu sammen med hele hans aandelige Armod, og saa stilede han med Stok i Haanden — en gammel Mands Gang, ti Aar ældre

end nogen havde set ham — ned mod Engene, om han dèr kunde finde Trøst i Beskuelsen.

Der var Brist paa hans Forhaabningers Perlekrans, og den tungeste og skjønneste Perle trillede langsomt bort — andre vilde følge efter.

Men ude i Marken lo Forvalteren ad ham og hviskede om, at det kreperede den stakkels, fattige Lasson, at hans egen Søn havde faaet en af hans bedste Heste, saa han var ved at krybe i Jorden derover — som om Sønnen ikke skulde have hele Re'eligheden til Slut!

I den fashionable Del af Dronningens Tværgade boede paa anden Sal Etatsraad Daa.

Alle Vinduer vare oplyste, og man fejrede en Fest for Husets yngste Datter, Minona, som samme Dag havde bestaaet sin medicinske Examen med første Karakter. Foruden hende var der endnu en lidt ældre Datter, Ida.

Fru Daa tog glædestraalende imod Gratulationerne.

«Hun er jo saa godt som en Søn for os,» bemærkede hun, «dog maa De ved Gud ikke tro, at hun ikke ogsaa forstaar sig paa anden Gjerning. Hun kan heldigvis stoppe sine Strømper selv; det er vist mere end Justitsraaden, i alt Fald mere end min Mand kan.»

Fru Daa tilhørte i høj Grad Selskabet, som hun dog ofte forbavsede ved sine mangen Gang

meget drastiske Skildringer og en vis massiv Ligefremhed.

Hun var en kraftig, korpulent Skikkelse henad de tres med store, ret smukke Træk og livfulde Øjne, en flot Husmoder og en god Karakter.

Etatsraaden var lille, en Smule forvoxet og kunde i enkelte Øjeblikke se ud som et Menneske, der er præket til Døde.

Fordums Kammerater vidste at fortælle om en lebendig Ven, som altid var oplagt og altid med, naar der var et muntert Lag eller en og anden Basseralle, hvor Gjækken skulde slaas løs.

I den lille, spagfærdige, meget stille Mand, som Etatsraaden nu var, skulde vanskelig nogen have gjenkjendt den lystige Student.

I hans store, forstandige, brune Øjne kunde der af og til være et stikkende Blik, en sjælden Gang et skjælmsk Udtryk; i Almindelighed laa der et Præg af Aandsfraværelse, stundom Sørgmodighed i dem.

Hans lange Hage og tæt sluttede Mund havde ofte noget vibrerende — han var en meget nervøs og meget arbejdsom Mand, som forlangte meget af sine Undergivne, men selv altid afgav et lysende Exempel paa Flid.

Ida, som lignede sin Fader i Sind og Skind, var hans erklærede Yndling og fortrolige.

Minona havde, uden i mindste Maade at være smuk, noget af begge Forældrene.

Hun havde sin Faders Øjne og tætte Mund, sin Moders store Næse og gode Profil, et tyndt,

lyst, noget purret Haar, en høj Væxt og en meget behagelig Talestemme; dertil sin Faders fordums Lebendighed. Men hans sørgmodige Øjne lyste hos hende af Intelligens, undertiden hende selv ubevidst af lidt Overmod.

Etatsraadens, som havde et umaadeligt Bekjendtskab, havde ladet deres Venner forstaa, at de i Anledning af Examenen toge imod. Kandidatens skriftlige stod nemlig saaledes, at Fruen, trods sin pyramidale Feber godt vidste, at Minona ikke kunde risikere videre, selv om hun blev — hvad der ikke laa for hende — noget forfjamsket ved det mundtlige. Men heller aldrig er nogen Væddeløbshest bleven holdt flottere og mere hensigtssvarende, hvad alt det materielle Velvære angaar.

Hver Gang Datteren demonstrerede imod alle de Leverancer af faste og flydende Madvarer, der uafladelig bødes hende, plantede den moderlige Herkules sig foran hende og sørgede ved Overtalelser og ihærdige Opmuntringer for, at Karrene kun vendte mere eller mindre tomme tilbage.

Følgen var da ogsaa den, at den unge Cand. med. & chir. med al Glans kunde tage imod den idelige Bemærkning om, at Examen ikke havde taget noget videre paa hende.

«Jo, hun er nu nervøs, hun er nervøs! — Vil De blot lægge Mærke til, hvor hun kan fare sammen, hver Gang en Dør gaar!» docerede Fruen hele Tiden mellem de talrige Gjæster.

Minona, som ofte hørte denne Bemærkning,

gjorde sig den yderste Anstrængelse for at beherske sig.

Det vakte et vist Røre i Selskabet, da den unge Cand. Vinter traadte ind.

Han havde været oppe samme Dag, havde hele Tiden læst sammen med Minona, var en Barndomsbekjendt og, som alle vidste, en intim Ven af hende.

Man ventede sig intet mindre end en Deklaration ved samme Lejlighed. Hele Anledningen var, som en gammel, konservativ Kammerherreinde hviskede til en aandsbeslægtet, theologisk Professor ved Universitetet, saa pikant, som kun Slutningen af dette forfjamskede Aarhundrede kunde levere den.

«Ja, Gud være lovet, Deres Naade, er mit Fakultet betrygget for det Slags Særsyn, jeg haaber i al Evighed.»

«Det skal De saamænd ikke sige, min gode, i andre Lande gaar det jo ret livlig, ogsaa der.»

«Jeg beder om Forladelse, kun i Amerika, kun i Amerika. Amerika vil aldrig komme til at skrive Love for Evropa, og man vil — allerhøjst i Frankrig — efterabe en enkelt Extravagence eller maaske optage en flygtig Mode.»

«Jo, undskyld mig, men er der ikke i England kvindelige Præster?»

«I Folkekirken, nej, Deres Naade. Det er jo stik imod Biblen.»

«Oh, Gud ja Biblen,» svarede hun med et Skuldertræk. «Der staar jo saa meget i Biblen, som man jo ikke saaledes kan rette sig efter.»

«Det er nu en hel farlig Theori, som man maa vogte sig for at give Indpas,» svarede Professoren stift. Han vidste af Erfaring, at det var voveligt at komme i Disput med den gamle Dame, som havde den Svaghed altid at ville beholde det sidste Ord.

Hun holdt nogle yderst flotte og behagelige Ugemiddage, hvor man kom i exkvisit Selskab. Professoren satte Pris paa disse, hans Frue ikke mindre.

Under Paaskud af, at det trak fra et aabent staaende Vindu, bød han hende Armen ind til Kabinettet og begyndte at tale om mange unge Damers store Højde i Nutiden. Det var et af Kammerherreindens Themaer, en, sagde hun, selvstændig Observation. —

«Naa, Minona, saa fik vi da den Dyst fra os, og paa én Dag — altid have vi fulgtes ad,» sagde Vinter, som endelig blev ene med sin Flamme, «og du kjender mine Anskuelser om, hvor umulig vi to kunne skilles.»

«Foreløbig blive vi jo begge i Byen, saa vi skilles altsaa ikke,» svarede hun og lo.

«Du véd jo godt, at jeg taler om noget helt andet. Nu er Examenstrykket — den tidligere Undskyldning — forbi. Vi have intet at vente efter, Sig ja, Minona! — jeg kan ikke tænke mig min Fremtid skilt fra din.»

«Du kunde dog saa daarlig finde dig i, da jeg for Alvor gav mig til at studere Medicin. Kan du huske i Førstningen?»

«Gammel Fordom! — der skal Tid til at faa sligt ud af sin Tankegang, og — for Resten, du kjender mine Anskuelser om andre, f. Ex. Frk. Fries.»

«Tys! lad os ikke tale ondt om Kollegaer. Hver har sin Maade at være paa,» svarede hun og truede ad ham.

«Du er rent förtjusande i Dag. Jeg traf en hel Flok Theologer, som overværede Examen, og som vare væk i dig, — der er noget ved din vissengrønne Silkekjole, som ingen kan staa for, jeg tror, at det er Sølvlivbaandet.»

«Naa ja, jeg synes ogsaa selv, den er pæn,» sagde hun og lo. «Jeg maatte jo vælge en diskret Farve, som ikke skulde irritere Professorerne, for sort gad jeg ikke møde.»

Hun saa' ned ad sig selv med fornøjet Mine. Kjolen sad udmærket og klædte hende fortrinlig.

«Du ser selv godt ud i den nye Ekvipering,» sagde hun og saa' ligesom undskyldende fra sig hen til ham,

Han var en spinkel ung Mand med et smukt Ansigt, blegt og forsynet med en mørkebrun Knebelsbart.

«Vi se jo allesammen ens ud i vore Svalehaler, en ækel Mundering,» svarede han.

Pludselig saa' han med en Elskers Instinkt et Glimt i Minonas Øjne og en forhøjet Farve i hendes Kinder. Uvilkaarlig rettede han sit Blik mod Indgangen.

Han hørte et Par Gange den ham modbyde-

lige Lyd af et Par besporede Hæle, der sloge mod hinanden og gjorde til sin Ærgrelse den Opdagelse, at en elegant uniformeret Løjtnant i det finere Selskab gjør en vis Lykke.

Et Sekond til, og Pladsen ved Siden af ham var tom.

Cand. med. Minona fløj den indtrædende i Møde, aldeles beruset af Glæde.

For en Iagttager var der nok at bemærke i denne Manøvre.

Det var interessant at faa afvejet, hvor mange Procent af den besjungne Kvindelighed, der var gaaet i Løbet paa Studiernes Konto. Vist er det, at ikke en af de mange til Stede værende unge Damer vilde have vovet eller blot tænkt paa, saa umaskeret at vise sin Overraskelse over en ung Mands Ankomst.

Kammerherreinden fik et nyt, uhyre Vaaben i Hænde imod Nutids Amfibierne, som hun lige saa hæftig, som det blev følt, udgjød i den trofaste Professors Barm.

Det var nydeligt af Dem, Cand. — jeg mener Løjtnant — eller vil De ikke heller kaldes Kandidat? For naar De har Uniform paa, kan alle Mennesker jo se, hvem De er; men at De ogsaa er Kandidat, staar jo ikke skrevet bag paa Deres Ryg.»

«Etatsraadinden behage at kalde mig, hvad De vil,» svarede Kjeld, — ham var det.

«Hvor har De været saa længe?» spurgte Minona, «slemme Menneske.»

«Tusende Lykønskninger, Frk. — ja, jeg hørte nogle af Deres Præstationer i Dag,» svarede Kjeld med endnu et Buk for Kandidaten.

«Det er en Lykke, at en stakkels Examinand er blind,» svarede Minona dybt rødmende.

«Ligesom Amor,» bemærkede Justitsraad Buk, der, som Selskabets Satiriker og med den fineste Støvernæse i alle erotiske Tilfælde, nød Situationen.

«Vi ere alle blinde ved saa mange Lejligheder,» indvendte Fru Daa for at bortlede Opmærksomheden fra Datterens Henrykkelse.

«Det er hørt,» svarede Justitsraaden, «men man skjelner imellem frivillig og ufrivillig Blindhed. Den første er helt almindelig, den sidste derimod ikke,» saa blinkede han til Fruen.

«De er en Drillepind! kom og hjælp mig at tælle Gjæsterne. Ja, Mad have vi saamænd nok af, men det kniber med Pladsen.»

«Deres Ord indeholde en stor, baade Opmuntring og Beroligelse,» svarede Justitsraaden med Lune og bød hende Armen.

Det gamle Ord om, at de, der ville finde hinanden, altid have Held, bekræftede sig ogsaa med Kjeld og Minona.

Inden ret længe havde de en ubemærket Krog, midt i hele Mylret. Skjønt de havde en Mur i Ryggen, løb de i Virkeligheden Spidsrod for Selskabet.

Ubetydelige, smaa, unge Damer kunde ikke begribe, at Frk. Daa, som var saa begavet, kunde opføre sig saa lidet passende som aabenlyst at løbe

næsten i Armene paa en fremmed Herre — saa var det saamænd kun til liden Nytte at være saa klog.

Ældre, mere pebrede Individer morede sig over, at ingen Lærdom altsaa var Betryggelse mod Koketteri og Giftesyge; gjenkjendte de sig selv?

Gifte unge Damer ærgrede sig over, at de for hurtig havde ladet sig indfange og vingestække, naar de saa', hvor Minona — hun var mindst over 26 — havde Tiden for sig.

De gamle Damer løftede Øjnene mod Himlen og rystede paa Hovedet over at se, hvor Menneskene vare underlige. For dem var der vendt op og ned paa Verden.

«Gud ja. Mændene komme til at sidde i Barnekamret for Fremtiden! kunde de blot føde Børnene med!» sukkede én.

I Mændenes Kreds blev der ogsaa talt. Imellem de ældre laa Tyngdepunktet ved Undtagelse, Absurditet.

De middelaldrende mente, at det kvindelige Element nærmest var en Overfylding paa den alt overfyldte Embeds- og Studievej.

Enkelte af de yngre vare helt med, nogle Undtagelser tog det som Brødnid.

«Naa, min kjære Minona!» hviskede Justitsraaden i forbigaaende til hende, «det glæder mig at se, at Eros og Æskulap enes saa godt hos Dem.»

«Hvad sagde han?» spurgte Kjeld, som saa' hende blive blodrød.

«Man kan virkelig ikke svare paa alt, kjære Løjtnant. Naa, hvor længe har De saa været i Byen, inden De fandt Vej herop?»

«Jeg vidste jo, De havde travlt og vilde ikke forstyrres.»

«Aa, De vidste meget godt, at det altid kun vilde være mig en Opmuntring, lad os sige Opstivning at se Dem.»

«For nu at tale om noget andet, saa er det vidunderligt, som Kandidatværdigheden klæder Dem,» sagde Kjeld. «Den har formelig forskjønnet Dem.»

«Gid der blot var et Sandskorn af Sandhed deri, for nu, da jeg er fri for al Slidet, faar jeg en umaadelig Levelyst,» svarede hun med straalende Øjne.

«Levelysten giver virkelig ikke altid Skjønhed,» svarede han leende.

«Aa jo, den meddeler Liv til Organerne, det vil sige opfrisker, elektriserer dem.»

«Saa, der har vi Lægen; men De stadfæster altsaa mine Ord, hvad ikke behøves; for ærlig talt, saa tror jeg mange Gange mere paa mine egne Øjne, end paa alle lærde Postulater.»

«Hør, jeg har aldrig før set Dem i Uniform. Den klæder Dem storartet; men at tænke sig Dem paa den Galej. Hvad gik der af Dem? Jeg har været ved at dø af Nysgjerrighed over Dem, hvorfor forlod De Standen?»

«Som om det lod sig afhandle her i en Snub,

hvor 40 Par Øren kan høre det,» svarede han og saa' sig omkring.

«Er det en Hemmelighed? Det gør Sagen endnu mere pikant. Jeg maa have det at vide, hører De, jeg maa?»

«I Morgen paa Langelinje Kl. 12, i Fald det passer Dem,» hviskede han.

«Det er et Ord, jeg kommer.»

«Har De været hjemme?» spurgte Etatsraaden stille og vendte sig til Kjeld. «Det er saa længe siden, vi saa' Dem.»

«Ja en lille Tur, kun nogle Dage for Resten, men min forandrede Stand giver en Del nye Pligter,» — saa nu skal han da ogsaa til at spørge mig ud, tænkte Kjeld.

Men det laa langt fra Daa.

«Det er saa rimeligt, helt rimeligt,» bemærkede han paa sin stille Maade. «Udmærket morsomt maa det være saaledes at kunne bevæge sig paa flere Felt. De fleste naa højst at kunne det paa et, og ofte daarlig nok det!»

Kjeld havde altid haft dyb Respekt for den lille Mand, især holdt han af at se ham i Øjnene. Der stod altid saa meget at læse i dem, som den tavse Mund ikke fik talt, og saa var der af og til noget kvindelig mildt i dem. Men i hans sidste Ord var der noget, som slog Kjeld.

«Ja, det vil nu komme an paa, hvad jeg kan faa ud af det Held, som hidtil har fulgt mig,» svarede han beskedent.

«Det er ganske vist mere end blot Held,»

svarede Daa stille. «Som Regel er jeg ingen Ynder af Changement, og jeg tilstaar rent ud, at hvis De havde studeret modsat, havde jeg bedre forstaaet det.»

«Endt som Jurist?» spurgte Kjeld spøgende. «Ja—a, hvem véd, hvorledes man ender. Jeg forskrækkede min gamle Fader med at sige, at jeg maaske gik over til Medicinen.»

«Han gjorde ret i at blive forskrækket. Livet er ikke langt nok til saa store Spring,» svarede Etatsraaden med et Glimt i Øjnene, for hvilket Kjeld rødmede.

Han var netop ved Overmodets farlige Grænse, blev ærgerlig paa sig selv og fandt ikke paa anden Bemærkning end den trivielle, at ingen vidste, hvor langt Livet var o. s. v.

«Meget sandt,» svarede Etatsraaden og spaserede til den næste Gjæst, som var Kammerherreinden.

«Hvem er den nydelige Officer, De talte med, Etatsraad. Han er meget, meget chic!» spurgte den gamle Dame.

«Han er en Søn, Deres Naade, af en Koholder i det store,» hviskede Justitsraaden bag Haanden til hende, førend Værten kunde svare.

«Det var yderst mærkeligt, maa jeg sige,» svarede Kammerherreinden og fixerede Kjeld, som nu var i Samtale med Ida Daa, meget skarpt.

«Hans Fader er jysk Herremand,» svarede Etatsraaden formildende.

«Ah! det forandrer strax Sagen. Justitsraaden maler grelt.

«Aa,» vedblev Justitsraaden, «Faderen har Grunker nok til at forgylde Sønnen, saa Kostalden gør intet! — ja vist er han nydelig, altfor nydelig min Tro!»

Kammerherreinden rystede paa Hovedet og nærmede sig til Husets Datter. Hun vilde selv tage ham for.

Men vips var han borte med sin Dame.

Kjeld havde nemlig opdaget Vinter og Minona i en fortrolig Duo og foreslog, at de skulde slutte sig til dem.

Men til hans Ærgrelse forsvandt de begge ind gjennem den lukkede Spisestuedør; samtidig hermed gik det op for ham, at de to vare Gjenstand for alles Øjne.

Han gav sig til at konversere Ida med nervøs Hast.

Skulde han spørge hende? Umuligt.

Uden at vide og uden at ville det blev hans Opførsel overfor Husets anden, upaaagtede Datter saa mærkbar, at Etatsraadinden ved hvert stjaalent Øjekast hen til dem næsten skjælvede af Glæde.

Hun vidste intet lifligere paa denne Jord end at faa sine Døtre godt gifte. Og til godt gift vidste hun intet, der vejede op mod en fyldt Pengesæk, for, som hun bemærkede, man kan være meget ulykkelig med Penge, men aldrig helt lykkelig dem foruden.

Og Kjeld! dette mageløse Menneske med to

Examener til to Leveveje, en Herregaard, Masser af Penge, og dertil smuk; for smuk og fin, det véd da Gud, at han var!

Det var, maa man indrømme, endog for en Etatsraadinde af virkelig god Familie, et mageløst vue.

Men — saa mærkeligt kan et Menneskes Tanker i et Nu forandre sig — hidtil havde hun ikke drømt om nogen anden Sammensmeltning, næppe ønsket anden end, at Minona og Kjeld maatte faa hinanden.

Hvor havde hun ikke i begejstrede Øjeblikke udviklet dette for sin tavse, alligevel i dette Tilfælde — demonstrerende Mand. Kjeld var den eneste, absolut den eneste i hendes Bekjendtskab, som passede for Minona, som var god nok, som kunde holde hende Stangen, for i et velordnet Ægteskab, — tilføjede hun — maa alligevel Konen i visse Tilfælde underordne sig sin Mand. Den eneste, som Minona vilde taale sligt af, var Kjeld, absolut Kjeld; og saa fremdeles.

Men nu; hun fik helt andre Tanker.

Minona tog dog rimeligvis Vinter, de kunde praktisere sammen, ja, have hver en Del i Verden sammen. Det maatte være mageløst. Hun tænkte, om hun altid kunde fulgt sin Mand til Kontoret, det havde rigtignok været noget andet. Men i hendes Tid naaede Kvinderne ikke saa vidt desværre!

Og saa Kjeld fri til lille Ida, den gode, lille Ida! — hun var lige ved at kvæles, men straa-

lede af en saadan Livsglæde, at Justitsraaden forsikrede hende, at hun var mindst ti Aar yngre i Aften.

Ikke en Gang en Meddelelse om, at Fiskefarcen til første Ret var mislykket, formaaede at nedslaa hendes straalende Humør.

I det store Vindue i Spisestuen havde Minona og Vinter, midt under Borddækningens Travlhed taget Plads. De ræsonnerede som saa, at ingen havde Tid til at høre paa dem, og desuden Latinen, som Lægerne ere vante til at bruge, blot de skulle beskrive et Tilfælde i en Tommelfinger, kunde her komme dem til gode.

«Jeg véd det godt, Minona, det nytter ikke at nægte det; det er ene og alene Lasson — den, naa, ja det kan nu være det samme! — som er Skyld i din Vægelsindethed,» sagde Vinter. «Jeg har altid trot det, og havde jeg tvivlet, saa fik jeg i Aften Syn for Sagen, da jeg saa', hvor du ved hans uventede Komme blev forandret — helt elektriseret, forsikrer jeg.»

«Dum Snak, Karl; er det ikke andet, du vil mig, spurgte hun og forsøgte at le. «Det er altsaa kun — Jalousi?»

«Jo vist! — sig hellere Sagen rent ud. Jeg har ingen Brug for dig, min gode Karl; jeg — aa Minona! nej! jeg kan ikke udtale det. Du véd selv, hvorledes vi have levet sammen, hvorledes vore Tanker, ja jeg kan sige, dine Forestillinger have været mine. Og — du véd, hvor du har været min gode Aand gjennem Ungdommens Skjær,

aldrig var det gaaet saaledes uden dig. En Tanke, et Haab holdt mig oven Vande. Skal det briste, véd jeg nok, hvor det bærer hen med mig.»

«Det gider jeg ikke høre!» udbrød hun og sprang op. Lad det blive ved personligt Ansvar og vælt ikke umulige Byrder over paa andre.»

Hun gjorde Mine til at gaa.

«Bliv!» sagde han, greb hende i Kjolen og tvang hende atter ned. «Vi maa dog have en Ende paa dette.»

«Hvorfor just nu, Karl? Paa en saa glad Dag?»

«Jo, jeg maa» — han greb hendes Haand — «Hvad er det, der er saa uimodstaaeligt ved Lasson? Han er ganske vist ret flink, men har det største Held, jeg har kjendt. Han er rig, ganske vist: men rasende forfængelig. Den Slags raffinerede Forfængelighed, som à tout prix vil være mere end alle andre, man færdes iblandt, og endelig hans Sæder — — ja, jeg véd da, at en Sangerinde fra Kisten har boet hos ham og — — —»

Minona rejste sig. Hun var bleg; den faste Mund, som oftest lukkede op for en frisk Latter, fortrak sig i Vrede, da hun i en irriteret Tone svarede:

«Blandt mange Træk, jeg i min stadige Omgang med Mænd har lært, er ogsaa det, at Sladderagtighed hersker fuldt saa godt imellem dem, som blandt os Kvinder. Der er den store Forskjel, at Mændene beholde alt hos deres eget Kjøn — mangen Gang af gode Grunde —, medens Kvin-

derne — altfor ofte — befordre Skandalerne over i deres Protektorers, Mændenes Lejr. Jeg hader nu en Gang for alle al Slags Sladder som mer eller mindre usand, altid depraverende. Toujours perdrix.»

«I Realiteten har du Ret nok,» svarede Vinter — «men jeg véd nu ikke, hvorledes en saadan Salve passer, naar man anfører bestemte Kjendsgjerninger.»

«Her turde maaske Visdomsordet: hvem, der er ren, kaste den første Sten, være paa sin Plads,» svarede hun med dirrende Stemme.

«Skal det være en Insinuation fra din Side, saa har du gjort Fejlskud, Minona,» sagde han og rettede et frejdigt Blik paa hende.

«Jeg insinuerer aldrig noget, hver — har sin Achilleshæl.»

Hendes Pande lyste formelig af ren, sædelig Harme — alligevel saa' han med det nøje Kjendskab, han havde til hende, at hans Ord havde ramt hende haardt; næppe til Fordel for ham selv.

Hvad han løst havde antydet, maatte i den Forbindelse, det kom, for hende se ud, som om han vilde nedsætte en Rival, altid en farlig Position for en Tilbeder. Han havde ofte villet antyde til hende, at Lasson efter hans Overbevisning ikke var hende værd, men havde ikke før fundet Anledning dertil.

Der blev en Pavse, hun beredte sig til at forlade ham. Men hendes glade Lune var forbi.

Studierne førte med sig, at hun mest omgikkes andre studerende, særlig unge Mænd, det var Aarsag til, at mange smaa, kvindelige Finesser, f. Ex. Beherskelsesævne, ikke laa for hende. Banebryderne kunne ikke faa Detaillerne med; de ere nødte til at tage Stormskridt og lade det tilsyneladende smaa, som mangen Gang udgjør Livets Kjærne, blive liggende.

«Nu er du vred paa mig, Minona,» sagde han blødt, «men tro mig. Du har ingen mere trofast Ven.»

Der var noget saa tilsløret sorgfuldt i hans Røst, hans Blik, hans hele Skikkelse, at hun maatte give Agt derpaa.

«Hvorfor kunne vi ikke, kjære Karl, som altid være gode Venner og Kammerater,» sagde hun inderlig. «Glem, hvad vi have talt om, eller rettere, kom over det! — aldrig lader det sig praktisere — jeg har tænkt flere Gange derpaa — men jeg kan ikke — ingensinde — lad os være Venner.»

Hun saa' ham ind i Øjnene med det klare, trofaste Blik, som var hende egent og tilføjede med langsom Stemme, hele Tiden seende vist paa ham.

«Vær min Ven, som altid — en trofast Ven, som saadan har jeg ikke Raad til at miste dig, ikke Spor af Raad, Karl!»

Hun følte hans Haand bæve i sin og maatte tilsidst tage Øjnene bort fra hans Øjne, saa store, saa sorgfulde, som de vare.

«Godt, jeg skal se at komme over det,» sagde han — «det var min hele, fulde, skjønne Livsdrøm. Farvel!»

«Karl, Karl! for Guds Skyld, gaa ikke, bliv — aa denne ene Aften —»

«Du be'r mig om det umulige,» svarede han halvt bortvendt.

«Du maa, du maa, Karl,» hviskede hun, da et Par Piger kom ind fra Køkkenet med Stabler af Tallerkener.

«Betænk, hvor Sladderen vil gaa! bliv!»

Hun omslyngede ham næsten med begge sine Arme.

De opmærksomme Terner smilede til hinanden og nikkede. Nu havde de da set, som Frøkenen holdt af ham.

«Som du befaler,» sagde han med en Røst uden Klang, fremmed for hans eget Øre.

Hun skød ham sagtelig gjennem Døren til Salen og ilede selv op paa sit Værelse.

Lidt efter hørte hun sin Moder puste og stønne udenfor Døren.

«Mino, lille Mino, er du der?»

Mama traadte ind.

«Had bestiller du her, Barn, det gaar ikke an, at du saadan forsvinder, Aftenens Helt! man savner dig! hvad er der i Vejen? Er du forlovet med Vinter? — Han har ogsaa været forsvunden!» —

«Nej, Moder! det bliver jeg heller aldrig i Evighed, kom lad os gaa!»

«Du bliver det aldrig! — hvorfor? — Jeg tænkte netop nu, at det blev til noget med jer?» spurgte Fruen med et Liv, som endog var hendes Datter paafaldende.

«Jeg kjender Karl altfor godt og vil helst beholde ham som Ven,» svarede Minona kort og tørt.

Klask!

Etatsraadinden følte sig som Konen med Æggene.

Den salige Drøm var væk.

Det nyttede ikke, at en indvendig Stemme hviskede: ja, men Kjeld gjør jo Kur til Ida. En anden Stemme svarede: han mener maake intet med hverken den ene eller den anden.

«Ja, vi skulle spise! det er sent!» svarede hun og gjorde omkring.

Hun kom pludselig i Tanker om Fiskefarcen og følte Livets Aag paa sine brede Skuldre. Drømmenes gyldne Vinger bar hende ikke længere op.

Selskabet blev ikke, hvad man ventede. Selv Champagnen gjorde ingen Underværker.

Etatsraadinden fik intet Forlovelsesgilde for nogen af sine Døtre, og det lykkedes hende ikke helt at skjule sin Skuffelse for alle.

Gjæsterne maatte nøjes med det pikante feminine Kandidatgilde.

Vinter var unaturlig oprømt.

Minona ligesaa unaturlig stille.

Kjeld Lasson var hjærteknusende i sin smukke

Uniform; han udbragte en Skaal for sin Borddame, Frk. Ida, og tournerede heldig et Par Udfald af Justitsraaden paa flere Felt. Han var Selskabets Fugl Fønix, og Indbydelserne væltede ind over ham.

Han talte ikke senere med Minona, men da han tog Afsked, hviskede han sagte til hende: Langelinje Klokken 11 —, tolv er der saa mange.

Lidt over halv elleve arriverede Kjeld ud paa Langelinje. Han havde saa omtrent udregnet Situationen fra den foregaaende Aften og var i Perlehumør.

I det eleganteste civile Toilette, hvor alt var afpasset lige til Spaserestokkens fine graa Farve, et Supplement til Benklæderne og Handskerne, tog han Plads paa en diskret Bænk i det første Buskads.

Morgenpromenaderne vare indstillede, først om nogle Timer begyndte Beaumondens egentlige Valfart.

Luften var tilsløret, uden at være skytung, yderst behagelig at indaande.

Kjeld var, som alt sagt, en stor Elsker af Naturen med særlig Forkjærlighed for Vandet.

Sundet laa fuldt af Sejlere, og han nød i fulde Drag det stolte Syn, uagtet han omtrent hvert andet Minut saa' paa sit Ur og samtidig hen mod Indgangen, hvorfra hun skulde komme.

Da Viseren stod paa elleve, sagde han ved sig selv: naturligvis kan hun ikke være præcis. Det ligger kun for Mænd — og med et overlegent Smil saa' han ned ad Vejen og tænkte, at der vilde gaa mange Minutter. Hun var ikke en Gang til at se.

En let Latter fik ham til at vende sig. Hun stod bag ved ham med Uret hængende i Kjæden og pegede paa Viseren.

«De har gaaet hele Linjen!» udbrød han og sprang op. «Al den Tid er røvet fra mig.»

«Ja vist saa!» svarede hun og satte sig. «Ros mig hellere, fordi jeg er saa præcis!»

«Skulle vi blive her?» spurgte han og fulgte hendes Exempel.

«Hvis jeg skal begynde at rose Dem, bliver jeg aldrig færdig.»

«Da gider jeg, som Wessel nok hørt det — af Dem!» sagde hun og lo.

«Du gode Gud, hvor skulde jeg begynde! for Resten — er jeg saa sparsom med at rose Dem?» spurgte han og tog hendes Parasol fra hende for at lege med den.

«Giv saa mig Stokken,» sagde hun og snappede den. «Ja naturligvis er De sparsom — jeg har jo i et halvt Aar, ja mere — ikke set Dem.»

«Jeg troede ikke, De brød Dem derom,» svarede han og saa' stift paa hende.

«Af hvad Grund?» spurgte hun og saa' ham frejdig igjen i Øjnene.

«Naturligvis af den Grund — den samme som

igaar —, at De helst holder Dem til Videnskaben,» vedblev han uden at tage Øjnene bort.

«Igaar? Hvad var der igaar?» spurgte hun og rynkede Panden. «De er paa Vildspor. Vinter og jeg — for det er naturligvis ham, De mener — ere nu, som før Venner, gode Kammerater; derved bliver det.»

Hun havde talt saa ligefrem, at Kjeld følte sit Hjærte banke.

Skulde han aldeles have taget fejl?

Han var maaske ogsaa en saadan god Ven og Kammerat som Vinter og saa mange, mange andre, naar det kom til Stykket. Hun var saa ikke Cand. med. for ingen Ting. Maaske skulde Emancipationen gjennemføres til alle Konsekvenser.

Kjeld havde det som mange Mænd med at blive bleg ved Sindsbevægelser. Han følte, at han var ved at tabe Herredømmet over sig, og Tanken om, at hun med rene Doktorøjne kunde læse det som i en aaben Bog, harmede ham, saa han sprang op.

«Skulle vi gaa lidt?» spurgte han utaalmodig.

«Vist ikke! lad os dog blive siddende. Her er svalt og ensomt. Man taler saa godt her.»

Han satte sig igjen.

Der blev en lang Pavse, saa sagde hun:

«Det har gjort mig meget ondt, at De forsvandt, og hvis jeg ikke ventede at faa det tilfredsstillende opklaret, var jeg nu ikke her.»

«Ja saa! — det er altsaa en stor Gunst?» spurgte han.

Han havde faaet Bugt med sig selv og var tilsyneladende aldeles rolig.

«En Gunst,» svarede hun uden at bemærke hans ironiske Tonefald. «Ja, De kan godt kalde det saaledes, da jeg i Grunden skulde have været paa mindst fem andre Steder.»

«Og alle de Skuffelser er jeg Skyld i?»

«Nu skal De være ordentlig! — hvad gaar der af Dem?» sagde hun spøgende. «De er, som jeg altid har sagt, lunefuld, forkjælet, saa det er næsten et Under, at man alligevel holder af Dem.»

Han vendte sig om og saa' hende ind i Ansigtet, og denne Gang slog Minona Øjnene ned.

«Med os to,» begyndte han i en lav Tone, «maa Kortene paa Bordet, enten — eller.» Han holdt inde nogle Øjeblikke og stirrede stift paa hende.

Minona sad og betragtede hans Stok, som om den var et videnskabeligt Problem.

Ikke en Gang et utaalmodigt nu? kunde han aflokke hende. Hende, der var saa livlig.

Han kunde næppe sidde rolig paa Bænken, saa betaget følte han sig.

«Enten — enten maa vi elske eller — afsky hinanden! —

«Det sidste var nu lovlig haardt,» — svarede hun med et lille Smil og rødmede helt op i Panden.

«Det sidste er ligegyldigt, hvis vi kun ere enige om det første, Minona, kjære elskede Mi-

nona. Svar!» hviskede han til hende og strøg sin Kind ind mod hendes.

Hun gjorde en komisk, rystende Bevægelse bort fra ham, fordi hans Wiskers strøg hende i Ansigtet.

· «Skal jeg barbere dem af?» spurgte han med Skjælmeri.

«Derom kunne vi altid tale, min Herre!»

Han lagde Armen om Livet paa hende og drog hende ind til sig.

«Jeg kysser dig, Minona! maa jeg?»

«Nej, nej! ikke nu! ikke her — slip, Kjeld, det gaar ikke an! — der kommer nogen, Tak! jeg kjender den Hat. Slaa min Parasol op.»

De tilbragte et Par berusende Øjeblikke under Minonas Parasol.

«Men — men,» indvendte hun. «Nu maa du sige mig, Kjeld, hvad alt dette i den sidste Tid har haft at betyde,» spurgte Minona pludselig alvorlig.

Hendes store, smukke Øjne forekom Kjeld dobbelt saa store som før. Han saa' ind i dem, dybt nede i deres Bund laa hans Skæbne, hele hans Livslykke, fortalte han hende.

«Naa, Kjeld — men især dette Officersvæsen — jeg er frygtelig nysgjerrig —», frittede hun ham.

«Det er ikke saa let at forklare — du var altid sammen med Vinter — da jeg saa blev Soldat, fik jeg som saa mange Lyst til at være Officer.»

«Du vil maaske være Auditør? For du kan da umulig blive staaende herved?» spurgte hun.

«Ja, jeg kjender jo nok dine Anskuelser om Militarisme, Forsvar o. s. v. Jo, foreløbig i alt Fald, bliver jeg.»

«Hør Kjeld! — hvorledes har du dog ikke selv talt tidligere — —» sagde hun levende og hævede sig med et Sæt ud af hans Arm.

Bevægelsen var en Mands, baade med Hensyn til Kraft og Manglen paa Ynde.

Trods sin Forelskelse saa' Kjeld Manøvren, som han dog snarest fandt komisk, vant som han havde været til hendes Kammeratskab i forrige Tider, medens hun var Student.

«Jeg vil ikke være Avditør, aldeles ikke,» svarede han med en Skjælm i Øjet. «Derimod vil jeg omvende dig — bringe dig ind paa Krigsstien.»

«Aa ja — jeg kan jo altid komme med, naar det virkelig gjælder, for at lappe eder sammen, for saa vidt passer det jo udmærket. Hør, Kjeld — der er endnu ét — som for Resten ikke er saa let at komme frem med.»

Denne Gang stoppede hun op og blev helt rød.

«Du gjør mig meget, meget nysgjerrig,» sagde han og tog hendes Haand, en kraftig formet Haand. Hans smukke Øjne saa' fast ind i hendes, men hun slog dem ned.

«Naa, ja, det var det Verbum amare — — — du véd vel, man har sagt — — — at du havde en amica?»

«Aa, det Lapperi — jeg skal en anden Gang fortælle dig hele den Historie. Ingen vil lettere forstaa den end du. Din var for saa vidt hele Skylden. —»

«Min?» Hun saa' forundret op.

«Ja din. Du, som kun havde Øjne for Vinter. Jeg er skinsyg, meget skinsyg.» Han knugede hendes Haand i sin og blev helt bleg.

«Ja, dele med nogen, Kjeld, det vil jeg ikke, det forsikrer jeg dig, saa maa vi have Kortene paa Bordet, som du selv sagde før.»

Der var et Lyn i hendes Øjne, da hun atter saa' op, denne Gang vist paa ham.

Han følte sig stolt over en saadan Erobring samtidig med, at det løb ham koldt ned ad Ryggen. Stødte de en Gang Panden mod hinanden, da blev det et Sammenstød derefter.

«Frygt ikke, Minona! du vil fylde mig med en saadan Rigdom, at alt vil være smaat og flovt ved Siden af dig. Tror du mig?» spurgte han og vedblev at se hende ind i Ansigtet.

Det var aldeles ikke hendes Agt saa let at ville give sig eller forlade denne Sag, tværtimod, hun vidste, at hun vilde vende tilbage til den; men der var en saadan Ømhed og Inderlighed i hans Blik, ikke at tale om det pirrende ny, at hun ikke kunde modstaa ham.

Halv ubevidst lagde hun sit Hoved nærmere ind til ham, idet hun hviskede:

«Der maa ingen eller intet komme imellem os — — jeg er ogsaa skinsyg — meget! — jeg

vil høre mere om Fortiden, at Fremtiden kan være min — ubeskaaren.

«Du skal faa alt at vide, Minona, det sværger jeg dig til.»

Han trykkede hende heftig ind til sig.

Aldrig havde hun været fortryllende som i denne Stund. Kjeld var altfor reflekterende til, at han ikke strax skulde opfatte, hvor smukt det blide, hengivende klædte hende. Uvilkaarlig faldt denne Linje ham ind:

«Det er en ny, en usædvanlig Tilstand.»

Han havde aldrig tænkt sig Muligheden af, at hun kunde være saa smeltende blid og følte for første Gang den fulde Beruselse af — om man vil — Modsætningernes Sammensmeltning.

«At tænke sig min Rigdom!» udbrød han ude af sig selv, «jeg finder i dig en Forening af Kundskabsfylde, Aand og Dannelse, dertil Ynde, alle Dyder! — er det maaske ikke Topmaalet! det vidunderlige!»

«Hvor du kan smigre! — men jeg vil ikke røbe alle mine Mangler. Desværre de komme alle spaserende af sig selv. Giv Tid! — saa maa du være overbærende, som du nu er blind, hører du?»

Hun trak ham i Skjægget.

«Jeg kan ellers ikke fordrage Wiskers,» vedblev hun smilende.

«Jeg skal tage dem bort — allerede i Dag om du vil. Du har at befale.»

«Nej, nej! du falder mig i Talen. Ellers kan jeg ikke udstaa dem; men dig klæder det — lige-

som iøvrigt alt. Lad dem endelig sidde, de ere udmærkede til at ruske i!»

«Kom! lad os gaa, eller jeg gjør Skandale!» udbrød han og løftede hende op med.

«Véd du, hvad jeg ærgrer mig over, Minona,» spurgte han, da de gik hen ad den smukke Spaserevej.

«Nej?»

«At jeg ikke har friet til dig for over et Aar siden, da min Forelskelse begyndte. Vi ere bedragne for et Vidunderaar.»

«Jeg har ogsaa tænkt paa dig i al denne Tid,» sagde hun, «men det var jo godt, ellers havde jeg maaske ikke haft min Examen nu.»

«Hvad saa?»

«Hvad saa! jeg kunde da ikke løbe fra saa mange Aars ihærdig Arbejde. Min Prestige og min Interesse vilde heller aldrig tilladt mig det. — Hør! i min Rus glemmer jeg aldeles at spørge om din Fader. Hvad vil han sige? Vil han synes om mig, tror du?»

«Det er ogsaa et Spørgsmaal! — han gaar desværre saa ensom og tuller om derovre uden Hygge og videre Omgang og bliver lidt rustificeret. Han holder lidt vel meget af sit Jordegods, ellers er han i alle Maader brav.»

«Skulle vi tage over og hilse paa ham?» spurgte hun med Liv, «eller maaske vente — —»

«Til vi ere gifte?» spurgte han, «holde Hvedebrødsdage paa den gamle Gaard — den ligger

prægtig, ud til Vesterhavet — og saa derfra gaa en Tur til Syden.»

Der gik en Glædesrødme, dyb og varm hen over hendes Ansigt.

«Det var fortræffeligt, men hvorfor vente saalænge med at hilse paa ham.»

«Længe?» spurgte han med en saadan Forundring og Iver, at hun maatte le. «Om en Maaned højst holde vi Bryllup, tænker jeg. Jeg hader nu en Gang Forlovelser, især lange.»

«Jeg maa nu først være helt færdig med Studierne.»

«Studierne? Jeg mener, at du er udmærket færdig,» svarede han leende.

«Nej, nej! jeg mangler endnu min Tid paa Stiftelsen, den vil jeg sandelig have med,» svarede hun paa den naturligste Maade af Verden.

Hun var atter Studenten ud til Fingerspidserne, og denne Gang var Overgangen saa brat, at han, selv i sin Forelskelse ikke kunde undlade at føle den.

Hertil kom endnu noget langt mere. Det var, som om denne Antydning forrykkede deres Forhold.

Hans Experiment med at forlade Juraen var et Udslag af en Frygt, som var gaaet Haand i Haand med hans Forelskelse, at han ikke skulde formaa at hævde sig ved Siden af Minona. Var der end en god Portion af smaalig Forfængelighed i denne Frygt, saa var der ogsaa en mandig, klar Bevidsthed om, at han dog for alt i Verden maatte være hende en fuldt ud værdig Støtte. Og den, gjennem Tusender af Aar nedarvede Forestilling

om værdig Støtte, var ganske vist baseret paa, at han mindst maatte være et Hestehoved foran hende, hendes Herre, men tillige altid i Stand til at sætte Ryg til, hvor hun vilde være den svage. Hans Forfængelighed vilde føle mangt et Knæk ved, at hun paa ethvert Felt omtrent vilde være ham jævnsides; men at hun skulde være ham overlegen, kunde han ikke bære.

Hvad var nu hendes Mening med dette Studium?

Vilde hun byde ham, den rige Godsejersøn, som kunde vælge mellem flere Veje at slaa ind paa, at optræde fortjenende, fungerende, som Jordemoderen derhjemme paa hans Faders Mark?

Det kunde ikke ske.

Selv hans gamle Fader vilde oprøres herover og finde det bagvendt.

Løbe op og ned ad Trapperne i Husene i Kjøbenhavn og praktisere, det var rædsomt; men det vilde ogsaa være aldeles frygteligt at se hende blive hentet og flyve om paa Landevejene ved Dag og Nat.

Nej, Doktor var hun, det var pikant; men som hans Hustru benytte sin Videnskab! — derom kunde der ikke være Tale. Doktor con amore, derved maatte det blive.

Denne sidste Oplysning om, at hun for at være aldeles færdig, maatte gjennemgaa et Kursus paa Fødselsstiftelsen, faldt ham allermest for Brystet. Han havde glemt dette Moment og var ikke langt fra at have Følelser, som mere lignede en gammel Jomfrus end en Mands.

Der blev en Pavse, inden han kunde fatte sig, overvældet indtil det feberagtige, som han følte sig.

«Dette sidste Studium kan du med god Samvittighed sløjfe,» sagde han endelig, «for som min Hustru faar du i det hele aldeles ingen anden Brug for din Videnskab end den, jeg vil sige, inden Døre.»

«Aldrig i Verden vil jeg renoncere paa mit Studiums Fuldendelse — om den senere praktiske Brug deraf kunne vi altid tale. Nogen Anvendelse haaber jeg nok at faa for mine Kræfter,» svarede hun med en Fasthed, som ikke var til at tage fejl af.

Et Øjeblik fløj det ham igjennem Hovedet, at han vilde afkræve hende Løfte om, at hun nu vilde sige stop med Studierne, i Fald hun virkelig elskede ham.

Men det var ikke Kjeld givet i alle sine Forhold at gjøre Skridtet fuldtud. De faa Gange, som f. Ex. sidste Gang hjemme hos Faderen, hvor han havde vovet det, var Manøvren længe forberedt og Trykket af hans Gjæld saa stærkt, at han havde maattet lade staa til.

Men her — hvis nu Minona valgte Videnskaben —, han kunde ikke byde sig selv at blive slaaet af Marken. Han vilde prøve en langsom Belejring, uagtet han følte, ikke med Urette, at hun ikke vilde give efter i dette Stykke, hvor blid og god hun kunde være paa andre Punkter.

Som efter en tavs Overenskomst gik Vejen nu hjem efter, hvor de bleve modtagne med Jubel

af Fru Daa, med venlig Ro af Daa og en Del Forundring af Ida.

Men paa Kjelds unge, straalende Lykkehimmel var der alt en Sky, stor nok til at den, om det gik højt, kunde trække op og give Uvejr.

Taagen laa tungt mellem Himmel og Jord.

Paa Højfjældet dannede den en tæt Masse, som for Dalens Beboere skjulte Bjærgkjædens milelange, takkede Ryg.

En Gang imellem fejede Vinden Huller i Taagemasserne saa Fjældtoppene kom frem som sorte uformelige Kegler mod den blakkede Himmel.

Da lagde Skyerne sig i fantastiske Former ned ad Fjældsiderne og som uhyre Bunker af kartet Uld tonede de alle Nuancer i en graa Skattering omtrent lige fra sort til hvidt, alt eftersom Vinden samlede eller glattede ud paa de uldne Masser.

Ikke nogen anden Lyd end en sagte Skvulpen af Vandet, der skar ind imellem Fastlandet og de mange Øer og Skjær paa Norges forrevne Vestkyst, afbrød den monotone Stilhed. Ikke et Menneske, ikke et Dyr, ej nogen Fugl en Gang var at øjne.

Naturen laa som i Skabelsens første Morgentaager og ventede paa det forløsende Ord om Lys og Liv.

Kun kort fra Indløbet til Hardangerfjorden

ligger Valen og har over for sig den skjønne, berømte Stordø*), hvis Klipper bunde dybt i Vandet og aflokke de rejsende, som komme indenskjærs, beundrende Udraab.

Efter mange Forsøg af Solen og Vinden lykkedes det den første at trænge igjennem og oplyse det storartede Landskab.

Som i et Drømmesyn steg Fjæld efter Fjæld ud af Uldtaagen, indtil det hele stod belyst af den nordiske Sol, klar og mild, men uden Glød og livfuld Varme.

Som uhyre Strømme af Graad flød Elve og Fosser ned ad Stordøens mægtige Fjælde og dannede blanke Aarer i det brakkede Vand, der var saa mættet med Nordsøens salte Vover, at det ikke vilde blande sig med de ferske, rindende Strømme.

En lille Baad, Gud véd, hvor den var fragtet gjennem Taagen, skød sig ind i en af disse mange klare Aarer og satte Kurs over mod Stordøen.

Baaden blev roet af en ung Pige, den eneste Passager. Hun var snarere lille end stor og spinkel af Væxt, men af Baadens Fart var det let at se, at hun ofte havde øvet denne Sport, og i hendes Holdning var en Sikkerhed, som tydede paa, at hun følte sig hjemme paa det Element, hun befor.

---

*) Det var her, at den norske Konge Hakon Adelstensfostre blev overfaldet og dræbt af Harald Erikssøn (senere Graafeldt) i Aaret 960, medens han holdt et stort Gjæstebud.

Før hun nærmede sig Øen, hvilede hun paa Aarerne og spejdede op imod et lidet Hus, som laa midt Fjælds, men da der ingen var at se, blev hun liggende i Betragtning eller i dybe Tanker, maaske kun for at hvile ud.

Imellem mange Mennesker, paa Gader, Stræder eller i Selskabssale vilde sikkert ingen lægge Mærke til hende, men paa ensomme Steder fostres ofte Mennesker, der fylde forunderlig, der hvor de høre hjemme.

Undertiden fordunster denne Fyld ved en Omflytning, men følger den med, da har man en Personlighed for sig, der altid vil gjøre sig gjældende paa alle Steder og til alle Tider.

Constance Krause var en saadan Personlighed fostret op i Ensomhed og smaa Kaar. Aldrig havde hun kjendt til andet end Møje og Arbejde — Dagen og Vejen —, men hendes Livssyn havde ikke lidt Skibbrud. Hun var blid og god, sand og pligtopfyldende, som kun selvfornægtende Mennesker forstaar at være det.

I en Alder af sex Aar maatte hun hjælpe sin svagelige Moder inden Døre og sin Fader uden Døre, i Mark og Skov.

Krause havde haft trange Aar, siden han forlod Danmark og megen Sorg med en syg Kone, der ikke kunde bære Helbredet oppe under det daglige Slid, og smaa Børn, der døde kort efter en smertefuld Fødsel.

Paa Kirkegaarden langt inde i en af de dybe Fjorde, i et Hjørne var der en indhegnet Plads

med fem, smaa, snittede Kors, som i al deres rørende Simpelhed fortalte en Livshistorie.

Constance var den eneste, der var bleven tilbage.

Efter sin smukke Moder havde hun et pragtfuldt, brunt Haar og et Par store, sørgmodige, grønliggraa Øjne, der altid saa' vidt ud som for at spejde efter noget langt borte. Hendes Træk vare ikke regelmæssige. Næsen ubetydelig, Hagen lidt for lang, Munden lidt for stor; men naar hun en sjælden Gang lo, blev den næsten smuk, og i de lyse Kinder kom der nydelige Smilehuller. Desværre vare de oftest godt gjemte, paa den anden Side overraskede de saa meget mere, naar de traadte frem.

Hun var klædt i sort, noget tykt, stridt Tøj, og havde en Sølje i Halsen paa sin Kjole. Det var alt. Men Kjolen passede hendes elastiske Figur, som den var støbt om hende, og over den hele Personlighed hvilede der et Præg af Orden og Renhed, som ligefrem var Pynt.

Ud af det lille Hus eller den liden Gaard, hvorhen hun spejdede, kom en høj, lidt bøjet Mand og styrede sin Gang nedover mod Vandet.

Hurtig tog hun atter fat og en halv Snes Minutter efter mødtes Fader og Datter.

«Jeg var svært bange for dig i Taagen, Constance — du skulde ogsaa faaet en med dig i et saadant Mørke. Hu — han hostede — jeg kan ikke forvinde min Angst.»

«Der har saamænd ikke været det mindste i

Vejen, lille Fa'er, men det tog lidt Tid at orientere sig. Kalle var ikke paa Fjorden, ellers havde jeg prajet ham.»

Hun tog ham om Halsen med et vemodigt, rørende Udtryk, der syntes at være hende egent, og kyssede ham.

Men i Mandens furede, forgræmmede Ansigt var der nogle Trækninger som af undertrykt Graad, da han sagde:

«Har Du saa Brev fra Danmark?»

«Ja, Fa'er.»

«Gaa saa op og se til Mo'er, det er rent smaat med hende. Jeg skal sørge for Baaden og kommer strax efter!»

Hun forstod saa godt, at han vilde læse Brevet i Ro for at være ene med den Skuffelse, som det sikkert indeholdt.

Paa Maaden, hun ilede op ad Fjældet, saa' man, at her havde hun traadt sine Børnesko. Hvem andre kan gjøre denne lette Opstigen efter!

Gjennem en lille Forstue ilede hun ind i Dagligstuen, hvor Moderen sad, indhyllet til Næsetippen. Skønt Ilden knitrede i Ovnen og Luften var saa varm, at den slog kvælende mod Constance, rystede Fru Krause ved det mindste Pust af koldere Luft fra en af de andre Stuer.

Derfor gik Datteren sindig henimod hende. Hun vidste, at Berøringen med hendes kolde Ansigt eller Kinder vilde gjennemisne den elskede Skikkelse.

«Havde du saa Brev med fra Danmark?»

spurgte Fruen med ængstelig Stemme; men Klangen var saa varm og behagelig, at den ligesom karakteriserede den hele Person.

«Ja,» svarede den unge Pige kort — men Fa'er blev nede ved Baaden, han har det!»

«Saa véd du ikke, hvad det indeholder?» spurgte Fruen.

«Nej! — men hvorfor skulde det indeholde noget videre. Saa længe jeg kan huske, har jeg da aldrig oplevet andet end Skuffelse, hver Gang Fa'er har henvendt sig til den rige Knark,» svarede Constance med slet dulgt Harme.

«Denne Gang kan jeg ikke andet end haabe,» vedblev den anden. Lasson véd godt, at han ingen paalideligere Mand kan faa end Krause til at bestyre den fjærne Ejendom.»

«Det er jo saa mange Aar siden, han har set noget til Fa'er,» svarede Datteren kort, «og naar han saa er saa mistroisk og pengekjær, som Fa'er siger, hvad er der da at stille op? Han kan saa prægtig undskylde sig med, at han ikke mere kjender noget til nogen af jer! — Nej! — uh! — jeg hader ham!»

«Kjære Constance!» indvendte Moderen, «man maa altid huske paa, at hver har sine Fejl og Fristelser og sine gode Sider.»

«Ja, det vil jeg nok sige — det manglede blot, at du skulde undskylde ham, den gjerrige Knark, som med et Pennestrøg kunde gjort os til de lykkeligste Mennesker, uden at det kunde ska-

det ham mere end os at give en Øre ud, ja ikke en Gang saa meget!»

Det var ikke med Heftighed, at disse Ord kom frem, men med et intensivt Hads kolde Ro.

Forgjæves søgte Fru Krause endnu en Gang et formildende Ord. Ungdommen dømmer paa Indicier, de har den bitterkolde Erfaring i Mente, den, der senere enten løfter eller ihjelslaar.

Krause traadte ind efter Constances afsluttende Bemærkning. Hun behøvede kun at se sin Faders Ansigt for at være klar over Brevets Indhold, og hun følte Hadet gnave indvendig, stærkere end før.

«At tænke sig, at man endnu en Gang har nedladt sig til at bede ham om noget,» sagde han og kastede den laadne Hue henad Gulvet. «Jeg sagde det, Marie! men jeg har føjet dig endnu denne Gang.»

Han forlod Stuen. Lidt efter hørte de ham fløjte ad sin Jagthund, og strax efter gik han forbi Vinduet, idet han raabte:

«Jeg gaar lidt paa Jagt.»

Moder og Datter vare ene.

Den sidste gik ud at stelle med Huset, og den første kunde ikke tilbageholde sine Taarer.

Efter alle de svundne Aars Kummer og Slid havde Familien ved den gamle Slægtnings Død arvet nogle faa tusend Kroner. Det var deres Haab ved Hjælp af denne lille Sum at naa tilbage til Danmark for dèr at opnaa en liden Stilling.

I Bladene havde de set et Avertissement om en Forpagtning af Lynghøj; Gaarden tilhørte Las-

son og laa over 12 Mil borte fra Søgaard. Den havde et stort Areal af Hede og Engjord og grænsede som Hovedgaarden ud til Vesterhavet.

Medens Krause havde boet i Norge, var Forpagtningen nu anden Gang ledig.

Første Gang var hans Andragende herom bleven afslaaet med den Oplysning, at en af Lassons daværende Forvaltere skulde have den.

Krause hørte senere, at den tværtimod blev bortforpagtet til en Møller paa Stedet.

Den Gang tog Krause sig ikke Afslaget saa nær. Dels vare han og hans smukke Hustru den Gang for ny paa den norske Egn til at vide, hvad der ventede dem af Slid og Modgang hos den gamle, gnavne Onkel, dels mødte de med alle Ungdommens lyse Forhaabninger og tænkte, at de lettelig vilde naa at komme tilbage til Danmark med Lommerne fyldte for ret at imponere Lasson.

Men de kjendte ikke de nøjsomme Kaar paa Norges Vestkyst. Den megen Sygdom, mange Skuffelser og Ærgrelser i Forening med den forandrede Levemaade, det ublide Klima og det møjsomme Slid blev deres Livskaar.

Da endelig den gamle Onkel døde, var Krause en udslidt, halvgammel Mand, og hun en syg Stakkel, som ikke mere taalte det ublide Klima og kun levede og aandede for endnu en Gang at komme hjem til Danmark, for i det mindste at faa en Grav. Selv Tanken om at skilles fra alle de smaa Kors derinde paa Kirkegaarden i Vigen

omsluttet af de høje Fjælde, kunde ikke dæmpe den brændende Længsel efter Fødelandets hellige Jordbund.

I over et halvt Aar havde de forgjæves spejdet efter en Stilling. Da kom denne Forpagtning af Lynghøj som det Lysglimt paa deres mørke Horizont, der forekom dem som en Forjættelse om lykkelige Dage, Slut paa al Trangheden og Sorgen.

Fru Krause havde i sin Mands Brev til Lasson lagt et godt Ord ind selv, appelleret til hans Godhed for hende i gamle Dage, fortalt om sit Helbred, der absolut ikke taalte Klimaet, hvor hun levede, og at hun havde lidt saa meget.

Taarerne randt og randt. Der var saa mange dybe Følelser og Sorger, de skulde slukke. Denne Skuffelse berørte alt det nærværende og alt det svundne.

Længst forglemte Minder kom til, det blev saa endeløst alt, hvad der mundede ud i denne Graad!

Tilsidst sank Hovedet ned paa de foldede Hænder paa Bordet, og Graaden blev til Hulken, denne Hulken til en Slags Krampe.

Forskrækket kom Constance ind.

Med Ansigtet fortrukket af Fortvivlelse og indelukket Had nærmede hun sig Moderen. Det var hende ikke muligt at fremføre et Ord, hun kunde kun klappe og kjærtegne hende. Fik hun først begyndt paa Graaden, vidste hun, at den, som Elvens Løb vilde være ustandselig.

Tilsidst, da intet hjalp, tog hun Moderen i sine Arme og bar hende ind paa Sengen, løsnede Tøjet og dækkede hende til, som om hun var et lille Barn.

«Græd ikke!» fik hun endelig sagt, «er det noget at græde over, at Folk, der have Penge, ere lige saa kolde og haarde som deres Pengesække. Vi komme nok Verden igjennem alligevel. Jeg føler en ubændig Kraft i mig — det er sandt, lille Mo'er! — jeg synes, jeg kan flytte Huse. Græd ikke! du gjør Fa'er og mig saa ulykkelige med din Graad!»

Lidt efter lidt stilnede Udbrudet af, og, som det altid gaar, hvor Kjærlighed raader, spredtes alt det tunge i Sjælen. De legemlige Kræfter havde derimod ikke mere nogen Spænstighed; Constances Hjærte krympede sig sammen ved Synet af den afkræftede Skikkelse, som den laa med tillukkede Øjne, med Kinderne endnu vaade af Graad.

Den sammenkrympede, kantede, magre Haand ovenpaa Dynen fængslede især Datterens Blik. Oprindelig var denne Haand fint bygget, men haardt Arbejde, Sygdom og Gigt havde i Tidens Løb omformet den. Nu laa den saa kraftesløs, saa unyttig, saa død, at hun ikke orkede at betragte den.

Hun syntes, at hun Draabe for Draabe kunde tappe sit Hjærteblod for at skaffe denne Moder blidere Dage, og alt, hvad der hed blidere Dage,

var i Aarvis ligesom indpodet hende, kunde kun oprinde i Danmark.

Dette lille Land, hun aldrig havde set, Ølandet med de mange Sunde, Slettelandet, som hendes Forældre hele deres Liv havde længtes tilbage til. Snurrigt nok, hun kunde aldeles ikke tænke sig, hvorledes det saa' ud. Hun havde aldrig været udenfor Klippernes Kreds og forstod ikke, hvad de mente med den vide Horizont.

Til Fjælds havde hun, mente hun, set den vide Horizont, men altid fandt hendes Fader den alligevel begrænset, snart af denne, snart af hin Fjældmasse. Ubevidst blev Tanken om Danmark hendes Livsdrøm, samtidig med, at hun nærede Frygt for alligevel at blive skuffet.

Ofte havde hun hørt Nordmændene tale om det flove, flade Land og det magelige, forvænte Folk, som de alligevel holdt af at drage ned til. Hun vidste ikke, hvad hun skulde tro, men var opfyldt af hele Ungdommens ubændige Længsel efter selv at erfare, for selv at dømme, og dertil længtes hun efter blidere Dage; hvor møjsommeligt var det ikke blot at tilendebringe den sparsomme Høst, altid op ad Fjældet gik det.

Tidligere havde de haft en lille Hest, den trofaste Bella; men ogsaa dens Tid var forbi; den døde et Aar før den gamle, vrantne Onkel, og siden da var ingen anden anskaffet. Hvad den før slæbte hjem til Huset, bares nu paa Menneskeryg, naar der ingen firbenet Hjælp var at overkomme hos fjærne Naboer.

Dagen var ved at hælde, endnu var Krause ikke vendt tilbage.

Taagen laa atter tæt over Fjældene, og Regnen strømmede ned, saa det formelig susede i Luften.

De sidste Turistskarer havde forladt Landet. Snart vilde Vinteren sænke sig ned over alt det levende og livløse, iklæde Fjælde, Strømme og Dale et glimrende Dronningesmykke, koldt og hvidt, en Dødningekappe, tung af glimrende Perler, hyllet ind i et blændende Rimslør.

Som aldrig nogensinde før følte Constance sig nedslaaet.

Længslen efter Forandring trykkede hende som en Mare, dobbelt svær nu, da alle Forhaabninger vare bristede, dem, hun følte, hun havde levet altfor meget paa.

Hun var ung, hun kunde som en Trækfugl svinge sig ud over alle Fjælde og styre Farten Syd paa, baaren af Længselens mægtige Vinger; men — — sørgmodig bøjede hun Hovedet og græd over sig selv, at hun et eneste Øjeblik kunde give en saadan Tanke Rum. Hun, der var det bindende Kit, som holdt hele det lille Samfund oppe.

Hvad længtes hun efter? Det kjæreste, hun ejede paa Jorden, var hun forenet med, og Baandene, der bandt de tre sammen, vare Menneskelivets stærkeste.

De havde én Tro, ét Maal, ikke som noget tillært konventionelt, men som en dyb Overbevis-

ning, udviklet i Livets daglige Kamp og styrket gjennem mange trykkende Sorger, altid sejrrig, naar Tiderne vare sværest at stride.

Stormen susede om Stordøren og gjorde ærligt Forsøg med Regnen, den ene søgende at overbyde den anden. Som Constance sad paa en lille Skammel med Ansigtet bedækket af Hænderne, fangede Øret mer og mer denne Lyd ude fra Naturen, efterhaanden som hendes eget Sind faldt til Ro, og hun begyndte at ængstes for den fraværende Fader.

Forlængst var det tarvelige Middagsmaaltid forbi — den evige Fisk —, og Moderen, som kun ved Overtalelser havde nydt en Smule, maatte for alt i Verden ikke mærke hendes Uro.

De havde imidlertid i over en Time spillet Komedie for hinanden.

Lampen blev tændt, de begyndte begge paa Haandarbejder, medens de i Smug spejdede til hinanden.

Time efter Time gik.

Den lille Pige, som malkede Køerne og saa' lidt efter Smalerne*), var forlængst gaaet hjem.

Det susede og bragede i det lille Hus, som om Stormen vilde forsøge at gribe det og føre det med sig.

«Det er forfærdeligt, Fader maa være kommen til en Ulykke, at han ikke er kommen hjem,» sagde

---

*) Faarene.

endelig Fru Krause, ude af Stand til længere at bære sin Uro.

Nu, da Ordet var udtalt, udtømte de sig i Gisninger, men endelig lykkedes det Constance at faa sin Moder indpodet den Tro, at Krause naturligvis var gaaet til Doktoren, som han længe havde villet tale med, og at han saa var bleven der for at se, om Vejret ikke stilnede af.

Skjønt Fru Krause hele Tiden bemærkede, at det lignede ikke Fader saaledes at forvolde dem Uro, maatte hun dog tilsidst strække Gevær over for den opfindsomme Tilforladelighed, hvormed Constance docerede sine Paastande.

Tilsidst fik hun sin Moder bragt til Ro og med en Selvbeherskelse, der var vidunderlig, blev hun hos hende, til hun faldt i Søvn.

Saa var hendes Ro forbi.

Ud i Natten listede hun sig alle Øjeblikke for at lytte; men Spektaklet af Regnen og Stormen var ikke skikket for andre, finere Lyde. Af og til troede hun at høre en Hunds Gjøen og tænkte, at det var Freja, det var før sket, at hendes Fader havde brugt den som Sendebud; men rigtignok kun, naar han ikke havde Bøsse med sig.

Freja var altfor hengiven til Jagtens Glæder til, at det var at tænke paa, at den forlod sin Herre, saa længe han bar Bøssen.

Hun kom atter og atter ind og opsendte brændende Bønner til Himlen.

Tilsidst ud ad Morgenstunden slumrede hun ind og vaagnede ved en Hunds Halsen.

Hun troede, at hun havde drømt, men medens hun endnu gned Søvnen af Øjnene og følte sig gjennemkold, raabte Fru Krause:

«Det er Freja, Constance! luk den op!»

En unævnelig Angst, saa hun var en Afmagt nær, greb hende. Langsomt gik hun mod Døren, Hunden gav Hals udenfor.

Hun lukkede op; et hvinende Stormhyl fôr gjennem Huset, Yderdøren sprang op paa vid Gab, og Regnen slog hende i Ansigtet, medens Hunden kjærtegnende strøg sig op ad hende og derpaa fløj forbi hende ind i Stuen, bestandig gjøende.

Selv ilede hun ud, raabte og skreg.

Den graa Morgen var brudt frem; men intet uden Stormen gav Svar paa al hendes Kalden og Klagen.

Aldrig havde noget Efteraar været tristere paa Søgaard end det, der fulgte paa Kjelds Forlovelse.

At Lasson skulde opleve, at hans eneste Søn blev forlovet med en medicinsk Kandidat var for ham noget saa bagvendt, at han hartad følte sig som Gjenstand for Naboernes Medlidenhed og — endnu langt værre — deres Latter.

Naar Folk skjæmtende ytrede noget om, at hans unge Svigerdatter vilde blive en Gevinst for Egnen, at man var i Stand til at faa gratis Lægehjælp — for en saa rig Frue kunde da ikke lade

sig betale —, var han færdig at synke i Jorden. Det hele var ham saa absurd, at han i Enrum ofte forsøgte at tænke rigtig efter paa, hvorvidt han havde forstaaet rigtig eller ikke.

Naar han saa' den praktiserende Læge paa Egnen jolle forbi, indpakket i en svævende Doktorstol, var han ikke langt fra at faa ondt.

Synet var ham en levende Illustration til hans nærmeste Forhold. Han blev næsten menneskefjendsk og saa urimelig, at alle paa Gaarden vare nærved at hade ham.

Kjeld havde først skrevet, at han vilde komme over og præsentere sin Brud; men strax efter kom der Brev om, at hun studerede videre, han syntes, der stod paa Stiftelsen. Han vidste ikke, hvad det vilde sige og agtede ikke at spørge et eneste Menneske derom.

Endvidere bad Kjeld ham om at skrive et Lykønskningsbrev til Minona. Herpaa kunde han dog ikke indlade sig. Han undskyldte sig til Sønnen med, at han, som han vidste, ikke var stiv i at føre Pennen, han sendte hende hellere en Foræring, som han bad Kjeld overbringe hende.

Pakken indeholdt et uformeligt Uhyre af en Guldbrosche, som havde tilhørt hans salig Kone.

Kjeld var lige ved at putte Gjenstanden i Kakkelovnen, men kom i Tanker om, at hans Moder havde baaret den, saa kom den ned paa Bunden af en Servanteskuffe. Han gik saa ud og kjøbte et smagfuldt Armbaand, som han forærede hende fra Faderen.

Minona vilde strax til at skrive et Takkebrev, saa maatte Kjeld meddele hende, at den gamle ikke kunde fordrage at blive takket; det kunde vente, til hun en Gang saa' ham, foreløbig skulde han selv besørge det.

Som dette stod paa, døde Forpagteren paa Lynghøj. Lasson maatte gjøre en Rejse derop og kom om muligt end mere gjerrig tilbage. Han fandt ikke Gaarden i den Drift, han havde ventet og var alt andet end medgjørlig overfor den bedrøvede Enke, som havde haabet at blive ved Gaarden og faa sin ældste Søn anbragt i Faderens Sted.

Lasson vilde ikke høre Tale herom.

Til al Ulykke skulde Forpagtningen netop fornyes samme Efteraar. Den afdøde havde allerede om Foraaret skrevet til Lasson derom, uden Svar.

Nu fulgte Opsigelsen ubarmhjærtig efter Dødsfaldet.

Gaarden blev averteret til Salg eller helst til Forpagtning.

Der meldte sig kun faa Lysthavende, mellem disse var Krause.

Da Lasson læste Fru Krauses Linjer, var hans Hjærte lige ved at løbe af med ham. Men Tanken om, at hun havde forsmaaet ham for at sætte sig op paa en bar Klippespids i Norge med en ung Fyr, der intet ejede, var alt andet end skikket til at blødgjøre ham paa det Tidspunkt, han nu befandt sig.

Han skrev et frastødende Afslag og tænkte, at gik det højt, vilde han sætte en Forvalter hjemme fra Gaarden derop, en lille, rødhaaret Fyr, som han rigtig havde Krammet paa, og som ikke turde kny, fordi han en Gang havde været i en Situation, som Lasson mærkelig nok havde frelst ham ud af.

Sandt nok, det kostede ham ikke noget, hans Ord vare nok.

Alt, hvad Enken opnaaede, var, at hun fik Lov at blive paa Lynghøj otte Dage ud over Udløbstiden.

Saadanne Ting, som Lettelse i Afgiften, Hjælp til Flytning o. s. v., derom var der ikke Tale.

Lasson rullede atter hjem og tænkte efter Udflugten, at det ikke var umuligt at gjore denne Tur nogle Gange om Aaret og inspicere selv.

Høsten var i fuld Gang, da Lasson fik den meget uventede Underretning, at Kjeld kom hjem, foreløbig paa et halvt, maaske et helt Aar. Han var (efter derom indgivet Ansøgning) stillet à la suite. Det hed sig, at han vilde befatte sig med videnskabelige Studier; men i Virkeligheden var der to andre væsentlige Grunde eller endog tre.

Først var han led og kjed af Minonas Videnskabelighed, som i Forening med hans militære Pligter næsten afbrød al Omgang imellem dem.

Dernæst maatte han bese Herregaarden for at faa den i en nogenlunde menneskelig Skik-

kelse, naar Minona før eller efter deres Bryllup kom derover.

Endelig maatte han have sine Pengeaffærer tilfredsstillende ordnede, have Rede paa sin Mødrenearv, (noget den gamle hidtil var gaaet udenom). Kjeld mødte selvfølgelig civil denne Gang, hvad der strax virkede beroligende paa Lasson.

Det var Kjelds Haab at komme paa ret Kjøl med den gamle, og da han til Evidens følte, at han havde meget at gjøre godt, kunde han ikke tænke sig dette ordnet paa anden eller bedre Maade end ved at tage hjem og leve en Tid sammen med Faderen, saa meget mere, som han var i Tvivl med sig selv om, hvilken Vej han til Stadighed vilde slaa ind paa. For Tiden følte han nærmest Lede ved alt, hvad Embedsbanen frembød.

Maaske kunde han en Gang finde Smag i Landlivet. Han havde altid elsket denne jyske Egn med det store Hav, Marehalmen og Fyrreplantagen, de vide Udsigter, de græsrige Enge, de lyngklædte Flader, hvor Fata morgana i disede Dage fremviste sine Æventyr. Desuden fik han først Minona herover, glemte hun nok sine Doktornykker.

Hun, der elskede Naturen, Dyr og landlige Omgivelser vilde lide alt dette. Hun skulde lære at ride, og han vilde kjøbe en Lyst- eller en lille Dampbaad, hvormed de i smukke Dage kunde sejle ud paa Havet.

Jo mere han tænkte over denne Idyl — hvor

der kun var Glæder og Nydelser, ingen Pligter — desmere passioneret blev han.

Den første Modtagelse var dog strax et kølende Pulver. Han fandt sin Fader mere nøjsom og indesluttet end nogensinde og næsten umulig at faa i Tale.

Maaden, hvorpaa han modtog et Billede af Minona, var heller ikke skikket til at elektrisere hendes Elsker. Den gamle tænkte, saa at sige højt. I alle hans Miner stod at læse, at han absolut ingen Sympathi følte for hende, ligesom det var let at se, at han aldeles ikke fandt hende smuk.

«Hun er nok stor!» sagde han og kunde næppe undertrykke en Grimace.

«Det vil sige, hun er høj,» svarede Kjeld og havde Møje med at skjule sin Ærgrelse. «Maaske er Minona kun smuk i mine Øjne, men ingen — selv ikke du — vil kunne frakjende hende det elskværdigste Udtryk og et Par mageløse Øjne.»

Den gamle indskrænkede sig til at svare med en let Hoste og pudse sin Næse med mere Larm, end han plejede.

Kjeld havde stor Møje med at lade være at buse ud med, at nu var det bedst, han fik det ordnet med sin Mødrenearv, som han gjorde Fordring paa; men han betvang sig. Han havde lovet Minona, at han vilde overvinde sig og fare frem med Lempe, den eneste Betingelse under hvilken hun, selv for en kortere Tid, kunde tage Bolig paa Søgaard.

Nogle Dage senere kom Anledningen saa at sige af sig selv.

Kjeld, som havde været tidlig oppe, sad i et Hjørne af den uhyre Dagligstue, tæt ved den halvaabne Dør til Kontoret, da hans Fader — der intet anede om hans Nærværelse — traadte ind med den lille, rødhaarede Lauritsen, der lignede en spæd Kalv, i Hælene.

«Gjør Dem færdig i Formiddag for at tage til Lynghøj. Tag Enspænderen med den graa Hoppe og lad hende hale ud, saa De kan være der en Gang i Nat. Se efter, at Enken kommer ud med alt sit Skrammel og tag Værelserne i Øjesyn. Skriv op, hvad der mangler inden Døre, visitér Vinduer, Døre, Lofter, Gulve og Vægge. Maaske faar min Søn Lyst at bo der med — — —» han rømmede sig og fortsatte: «Se Folkene paa Fingrene, og er det nødvendigt, saa bliv dernede, men skriv strax!»

«Ja vel! — men hvis der nu er Vanskeligheder med Enken, der er nok smaa Kaar og megen Nød,» indvendte den røde frygtsomt.

«Hvad rager det mig,» svarede Lasson med knusende Kulde. «De siger blot, at den anden Forpagter kommer i Morgen, forstaar De? Fourage og Proviant til Hesten og Dem faar De hér og tager dér. Pas paa Regnskaberne! af Sted med Dem!» og ud ad Døren ilede den lille røde.

Kjeld rejste sig, det kogte i ham.

Uventet som et Lyn fra klar Himmel traadte han ind til den gamle.

«Er du saa tidlig oppe, Hillemænd!» udbrød den gamle, ikke rigtig vel til Mode.

At han dog ikke havde tænkt paa den aabne Dør, men naar i Verden plejede Kjeld at staa tidlig op.

«Hør, Fa'er!» begyndte Kjeld, «kunde jeg ikke gjøre den Tur op til din Gaard ved Lemvig, det vilde netop tiltale mig, baade som Jurist og Turist?»

«Det kan der ikke være Tale om,» svarede den gamle med begge Hænder i de luvslidte Lommer. «Der er Jerusalems Forstyrrelse og — —»

«Jeg har før set en Flytning, ogsaa en sørgelig Flytning, Fa'er!» han tvang sig til at lægge Haanden kjærtegnende paa Faderens Skulder, «giv mig nu Lov, hører du!»

«Gu' gjør jeg ikke nej — det forstaar du dig aldeles ikke paa — om ti Minutter er Lauritzen desuden af Sted — —»

«Ja, ja! saa be'er jeg for den stakkels Enke, at — —»

Men Kjeld kom ikke videre.

Den gamle, som kun et Par Gange i sit Liv havde tabt Herredømmet over sig, mistede det i nogle Mintter.

«Stakkels Enke! ja, jeg skal s'gu love for det! Manden har snydt mig for flere tusend Kroner — det Rakkerpak! — dem skal du slet ikke ulejlige dig for. Jeg er nødt til at passe paa som en Smed, om ikke alt skal gaa i Skuddermudder, alene dine Fornødenheder — — —»

«Nu er det nok!» — tordnede Kjeld i en alt andet end sønlig Tone. «Jeg skal fortælle dig, hvad jeg gjør. Den smukke Ridehest med Opsadling, du gav mig, da jeg var hjemme, bød Baron Rosengren mig et Par Tusende for, før jeg rejste. Jeg vilde først raadføre mig med dig; men nu skriver jeg til ham, at den er hans, og hver Øre vil jeg give den stakkels Enke, saa vist som jeg hedder Kjeld Fabritius Lasson! — skal du slide for at skaffe til mig, er det ikke mer end billigt, at jeg trøster dem, som du sejgpiner!»

Med taktfaste Skridt gjorde han omkring og forlod Lokalet.

«Han er gal, gal, gal!» gjentog den gamle ude af Stand til at finde en nærmere Betegnelse.

Saa satte han sig ned i sin tarvelige, slidte Kontorstol og sukkede —: «Han gjør det! Gud forlade mig, han gjør det! han er ravruskende, bindegal!»

Undertrykt Raseri, fuldstændig Ubehjælpsomhed og Mangel paa Mod overfor Sønnen, som siden den sidste Affære, da han som Officer gjorde sit store Kup, beherskede ham ubevidst og lammede ham aldeles.

Han følte, at ihvad Sønnen end fandt paa, hvor højt han saa spændte Buen, kunde han aldrig bryde med ham. Dybest paa Hjærtets Bund voxede der en Beundring saa stærk, at han kun med den yderste Møje kunde dække over den. Opdagede Sønnen dette svage Punkt — og han skjælvede tit i Tanken for hans skarpe Øjne —,

kunde han gaa hen og lægge sig, han havde saa intet mere at skulle have sagt.

Da han endelig tog sig sammen, listede han hen til Døren og spejdede med Haanden over Øjnene hele den store Stue over. Der var ingen, ikke en Lyd hørte han. Saa gik han ind i sit Sovekammer ved Siden af Kontoret. Det havde kun den ene Dør og kun et Fag Vinduer ud til den skyggefulde, noget primitive Have. For Vinduet var der forsvarlige Jærnstænger, og den hele Egn vidste i mange Miles Omkreds, at hér var Lassons Skatkammer.

Værelset var en Spartaner værdigt. En tarvelig, rødmalet Træseng med — aldeles modsat Egnens Brug — kun faa Dyner og Puder. Væggen over Sengen var rigt dekoreret med Bøsser, Krudthorn, Jagttasker, Hundepiske, Fiskeredskaber etc., og ved Hovedgjærdet af Sengen stod en forsvarlig Stok, som gjemte en Dolk. Endvidere to, gamle, højryggede Stole med afslidt Gyldenlæder, et gammelt Klædeskab, et Vaskebord med Porcellænsplade af høj Alder og et brandfrit Pengeskab, saaledes indrettet, at det i Ildebrandstilfælde kunde forsvinde i Jorden blot ved at trykke paa en Knap.

Dette Skab havde i sin Tid opvakt Beundring ved en af de store Udstillinger og var pr. Kommission rekvireret til Søgaard.

Om Indholdet gik der paa Egnen æventyrlige Rygter, som Virkeligheden dog overtraf. Da Lasson var kommen herind, lukkede han omhygge-

lig Døren, trak et Gardin for Vinduerne og aabnede saa Skabet med en Nøgle, han bar om Halsen imellem Skjorten og en forsvarlig Uldtrøje.

Med de smaa, laadne Hænder undersøgte han alle Papirer, først de uendelige Stabler af Værdipapirer, hvoraf hvert enkelt var nok til at skabe mange Familiers Velvære, saa de store Bunker af Sedler, Guld og Sølv, hvilke sidste han især som en fuldblods Jyde havde en ganske speciel Kjærlighed for. Man vidste paa Egnen, at han altid havde rørlige Kontanter, saa at vederhæftige Folk ofte kunde spare den længere Rejse til Ribe eller Varde til de respektive Banker.

Viste en Mand sig mindre præcis med Tilbagebetalingen, fik han paa den yderst primitive, men sikre Liste, Lasson holdt over Udlaan et Kryds ved sit Navn.

Naar han kom næste Gang opnaaede han med Vanskelighed et nyt Laan eller en ny Udbetaling. Havde han opnaaet tre Kryds, blev der sat en rød Streg over hans Navn. Han var i Fremtiden umulig,

Alt som Lasson fordybede sig i sine Optællinger og overbeviste sig om, at hans Status kunde bære, hvad det skulde være, blev hans Sind mere ligeligt. Da han kom til den næste Bunke Sedler, tog han med et Suk et dybt Greb i dem og lukkede samtidig Øjenlaagene ned over de brændende Øjne, som, for ikke at se, hvormeget der gik i Løbet. Sedlerne bleve saa stukne i den store,

fedtede Tegnebog, han altid bar, hvorefter han omhyggelig lukkede Skabet.

Det bankede i det samme paa hans Dør og paa et arrigt: hvem der? svarede Forvalteren, at det var de holstenske Kjøbere, som begjærede ham i Tale.

Nu fik han travlt, det gjaldt Hæren derude paa Engene.

Et Stykke Papir, falden ud af Skabet uden hans Vidende, sparkede han til med Foden for at se, om det var en Værdi; men da han flygtig havde overbevist sig om, at det kun var et Brev, gav han sig ikke Tid til at tage det op; — herinde havde ingen noget at gjøre, og han havde Hast — hans smaa Øjne skinnede som Gløder, han skulde ud og tjene Tusender!

Næppe havde Kjeld fuldendt sit Brev til Baronen og forseglet det, førend han modtog Brev fra Minona, der meddelte ham, at hun til Julen vilde være færdig og saaledes ingen Grund havde mere til at udsætte deres Bryllup.

Vær endelig mild imod den gamle, kjære Kjeld, skrev hun. Jeg holder af ham, først fordi han er din Fader, og dernæst fordi han er saa ensom. Lad os være enige om at faa ham tøet op og rigtig sprede Lys over hans gamle Dage. Jeg strømmer over af Livsmod og Glæde; jeg mangler kun Vinger for hver Dag at flyve over til dig

mellem Akterne og sætte al Ting paa den anden Ende.

Brevet meddelte Kjeld en Strøm af den Jubel og Glæde, det indeholdt, og varm og fuldblodig som han var, vilde han strax opsøge sin Fader og se at opnaa det vidunderlige, som i saa forskjellige Skikkelser ligger færdig til Opvaagnen i ethvert Menneskebryst.

I Kontoret var han ikke, maaske i Skatkammeret!

Han ilede ind i Sovekammeret, heller ingen.

Han bøjede sig, ordenskjær som han var, og tog Papiret op, og uden at tænke derover fløj hans Øjne hen over Skriften.

Han saa' Lynghøj og Forpagtning, og da det maaske gav nærmere Oplysninger om Enken, tog han ikke i Betænkning at læse det.

Brevet var fra Krause med Efterskrift af hans Kone. Hele Tonen deri var saa nobel og indstændig, at Kjeld strax fattede Sympathi for ham, men da han kom til Efterskriften, blev han forbavset og noget afficeret over at have læst det.

Han havde aldrig tænkt sig den Mulighed, at den gamle — efter hans Moders Død — kunde været udsat for erotiske Tilbøjeligheder. Men der stod:

I Betragtning af, at De en Gang har gjort mig det Tilbud at blive Deres Hustru, bønfalder jeg Dem om — nu, da jeg er saa svag, at jeg ikke taaler at være i dette barske Klima længere — at komme os til Hjælp. Vi ville alle, min

kjære Mand, Datter og jeg selv arbejde ærlig for Dem, og vi længes saa inderlig tilbage til vort Fædreland. —

Kjeld var ikke længe om at komme til det Resultat, at de naturligvis skulde hjælpes, saa vel som Enken. Krause maatte have Forpagtningen, ihvordan det skulde gaa.

Længe var han i Tvivl, om han skulde tage Brevet eller lade det ligge. Han valgte det første.

Den halve Dag gik hen, inden Prangerne forlode Gaarden, og ved Bortkjørselen var det let at se, at den gamle var i Perlehumør. Hans Øjne lyste.

Han havde mindst tjent 15000 ved Salget, forsikrede Forvalteren.

Kjeld havde heller ikke ligget paa den lade Side. Han havde ved mange snilde Samtaler med Forvaltrene og nogle gamle Folk saa omtrent faaet Rede paa den Krauseske Affaire og i Tilgift faaet en ret god Oversigt over, hvad den store Ejendom kastede af sig, saa han følte ikke Spor af Skrupler over at rykke i Marken.

Det gjaldt kun om at træffe den rette Maade.

Strax den gamle kom ind i Stuen, hvor Kjeld sad, greb han den store Tegnebog og lagde en antagelig Bunke Sedler foran Sønnen.

«Jeg vil saa nødig, Kjeld, at du sælger Lise. Lad hende komme herover paa Gaarden, og tag saa det!» han skrabede Sedlerne helt over paa Kanten af Bordet for at faa dem saa langt bort som muligt, da han dog skulde miste dem.

Kjeld sprang overrasket op. Han var baade varm og barnlig af Gemyt, lige let til at blive vred og god.

«Det skal du have mange Tak for, Fa'er! — jeg vil selv saa nødig af med den Hest. Heldigvis er Brevet endnu ikke sendt af Sted.»

Han greb ned i Lommen, tog det op og lagde det paa Bordet.

Den gamle saa', at det altsaa var Alvor og kunde ikke tilbageholde et Suk. Maaske havde han dog været for rundhaandet, Kjeld var saa meningsløs flot.

«Men hør nu, Fa'er, jeg har meget at tale med dig om. Allerførst vil jeg spørge dig, om du ikke vil lade mig faa min Mødrenearv, for til Jul holder jeg Bryllup. Vi ville gjærne gjøre en Tur udenlands, førend vi komme herhjem til dig.»

«Her, her hjem?» stammede den gamle. Han forstod ikke et Muk af det hele. Var Sønnen Officer, Jurist, eller hvad var han?

«Ja—a. Du véd jo, at jeg har søgt et Aars Permissïon, og jeg har ladet mig indskrive paa alenlange Lister, baade i Justits- og Indenrigsministeriet; men maaske ender saa det hele med, at jeg bliver Landmand som du! — det har du vel ikke noget imod?»

Blodet fôr op til det øverste af Panden paa den gamle. Det var jo hans kjæreste Drøm. Rigtignok forstod Kjeld sig ikke det bitterste paa Landvæsen. Men saa længe han selv levede, behøvedes det jo ikke, og hvis Kjeld ellers holdt

Ord og blev paa Gaarden, saa hang der nok omsider noget ved.

Lasson vidste ikke, hvad han skulde sige, og af bare Glæde gjorde han endnu et Greb i Brevtasken og langede et Par Sedler over til de andre.

Kjeld smilede og nikkede til ham.

Alligevel tænkte den gamle — saa modsigende er Menneskehjærtet — skulde Kjeld slet ikke have noget Udbytte af al sin Lærdom, og — han kunde ikke tilstaa det for sig selv en Gang — den straalende Uniform, skulde han aldrig mere se ham i den?

«Ja men, ja men,» sagde han langsomt. «Du vil maaske fortryde, at du ikke bruger nogen af dine Examiner.»

Han sagde virkelig: nogen.

Kjeld var altfor interesseret til ikke at bemærke det; men han lod, som om han overhørte det og fortalte ganske nøgternt Situationen og endte med den Bemærkning, at han saaledes altid havde frie Hænder til at vælge.

«Men, Fa'er, der er mere endnu,» vedblev han. «Du kunde vel ikke have Lyst til at give mig Skjøde paa Lynghøj, saa vilde jeg forpagte den bort.»

Det begyndte at blive den gamle noget vildt.

«Jeg troede, du vilde bo der?» spurgte han. «Hvad ellers?»

Han huskede Scenen i Morges, og skjønt intet Træk røbede ham, saa' Kjeld, at han ikke mere var saa fornøjet som før.

«Jeg vil helst bo her,» svarede Kjeld. «Du véd nok, at jeg altid har holdt saa svært meget af denne Egn, og jeg har lovet Minona, at vi skulde blive hos dig.»

Da han nævnede Minona, gav det et lille Ryk i Lasson.

«Men hvad vil du saa med Lynghøj? Du maa vist hellere – for det første — faa Renten af en lille Kapital. Det er jo naturligt, at du skal have, saa du kan leve. Men du maa jo ogsaa være fornuftig, Kjeld, og huske paa, at Tiderne ere svære. Du har kostet rasende, og du ser, hvor jeg maa hænge i.

Kjeld kunde næppe lade være at le, men betvang sig og vedblev:

«Ja, men lad mig saa faa Lynghøj, Fa'er!»

«Det maa hellere blive med Lynghøj, som det er,» sagde den gamle. «Den er forkludret og maa først sættes Skik paa. Det kan kun en dygtig Landmand gjøre.»

«Godt, det er ogsaa det samme, hvis jeg blot maa faa Lov til to Ting.»

«Hvad er det?»

«Først at sætte Forpagtningskontrakten op og dernæst vælge Forpagteren.»

«Det første forstaar du vel nok, da du er Jurist, naar du ellers faar Tallene,» sagde den gamle, ikke uden Lune. «Men det andet har du sikkert ingen Forstand paa. Du mener maaske, at jeg f. Ex. kan bruge en eller anden lille Løjtnant?»

Kjeld blev ærgerlig, uagtet han ikke vilde lade sig mærke dermed.

For ham var det et af disse Naalestik, der betød Mangel paa Anerkjendelse — en Tanke han altid rugede over —, det som Vinter kaldte hans enorme Forfængelighed. Lidt af hvert.

«Nu skal du faa at vide, hvem det er,» sagde han og greb i Lommen. «Dette Brev fandt jeg i Morges inde paa Gulvet i dit Sovekammer, da jeg søgte efter dig. Jeg tog det op og læste det.»

Lassons Øjne gnistrede, men han sagde intet. Han kjendte pludselig Brevet.

Mange Tanker belejrede ham fra før og nu. Men allermest kjed var han over, at Sønnen havde læst, hvad hun skrev. Det var Følgen af at være uforsigtig; altid straffede det sig.

At han dog ikke havde bukket sig og puttet det i Lommen, Faarehoved som han var. Han tænkte kun paa den store Forretning, han skulde gjøre. Han undsaa' sig for sin Søn, han vidste altsaa nu, at han havde friet til denne fattige Mejerske og var bleven forsmaaet. Det var rent forsmædeligt.

Hvad kunde den Knægt ikke finde paa, naar han blev gal i Kalotten!

Saa tænkte han, om Kjeld havde forstaaet, hvad hun skrev, og anstrængte sig for at huske Ordene. Jo, desværre! det var tydeligt nok!

Kjeld paa sin Side var lidt uvis over Faderens Tavshed. Følte han sig krænket over, at han

havde læst Brevet, som laa aabenlyst for enhver, der vilde bukke sig efter det.

Hvad skulde han gjøre? — Nu var det sagt, og der var intet at glatte af paa.

Det var ærgerligt, at han tog det saadan.

Saa rejste Kjeld sig med Ungdommens raske Vendinger, gik hen til den gamle og sagde indsmigrende:

«Faar jeg saa Lov at give Forpagtningen til Krause og sætte Kontrakten op?»

«Det kan vel ikke blive anderledes,» lød det spagfærdige Svar, som Kjeld ikke var i Stand til at udregne, men halvvejs frygtede var en Fælde.

Da Constance intet Svar fik paa alle sine Raab, ilede hun ind og tog Overtøj paa. Hun vilde med Hunden gaa ud og se at finde Faderen og paa Vejen faa en fra Naboens til at være hos den svage Moder saa længe.

Fru Krause vidste, at intet vilde holde Constance tilbage fra, hvad hun ansaa for sin Pligt. Hun bad hende kun om at se at faa Kalle — deres eneste Nabo — med sig, selv vilde hun helst være alene.

Freja blev jublende glad, da Constance lukkede Døren op for at følge den, og sprang gjøende op ad hende.

«Ja, nu maa du være ordentlig og alvorlig, Freja og vise mig hen til Fa'er,» sagde hun,

medens Taarerne dryppede ned paa Hundens laadne Pels.

Og, som om den forstod det hele, logrede den med Halen, satte Næsen ned i Jorden og begyndte Vandringen, stik modsat Kalles Hus.

Regnen var begyndt at sagtne af, og Constance kunde ikke bære det over sit Hjærte at sinke sig med at gaa til Kalle, som boede mindst et Kvarters Gang derfra.

Først gik det henad Sognevejen, gjennem Krattet, men noget efter bøjede Hunden til venstre, nu gik det til Fjælds.

Freja, som løb foran, kom ofte tilbage og strøg sig kjærtegnende op ad hende, saa Constance tvivlede ikke et Øjeblik om, at hun var paa ret Spor.

Hun, der aandede saa let, kunde næppe i den første Tid faa Vejret, saaledes knugede Angsten hende; men den hurtige Gang, den friske Morgenluft og en inderlig Bøn til Gud styrkede hende.

Under hele Vandringen saa hun tydelig sin Fader for sig, bleg og lidende, holdende den venstre Arm oppe med den højre.

Hun havde, som mange Mennesker i disse ensomme Egne Syner, som altid for hende sloge mere eller mindre til.

Og da de pludselig gjorde en brat Vending paa Højfjældet, hvor der allerede laa et let Snelag, gav Hunden saa højlydt sin Glæde til Kjende, at hun vidste, de vare ved Maalet.

Et Øjeblik forsvandt den for hende ned ad

den glatte Skrænt, ind bag nogle smaa Buske, og lidt efter saa Constance Synet virkeliggjort foran sig.

I det hurtige Løb henimod sin Fader snublede hun flere Gange og tænkte med Skræk paa, hvorledes hun skulde komme op over.

Drivvaad og forkommen stod han dér og holdt med den højre Arm den venstre op, som var brækket. Netop, som hun havde set det!

Hun vidste det jo alt og sukkede forstaaende til hans Forklaring om, at han ud paa Aftenen var styrtet ned gjennem Halvdelen af Ulvefjældet og i Faldet, ved at forsøge at stoppe op, tilsidst var tørnet saa uheldig mod en Stenkant, at han havde brækket Armen.

I flere Timer kom han saa at sige ingen Vegne. Regnen og Glatheden hindrede ham i at komme frem.

Endelig fik han den lyse Idé at jage Freja hjem med en Lap Papir bunden fast inden for Halsbaandet, hvorpaa han næsten ulæselig havde kradset med en Blyant. Kom mig til Hjælp ved Korsfjældet. —

Constance fortalte ham, hvorledes hendes Moder og hun havde ængstet sig for ham, hvorledes hun forud havde set det hele for sig, og hvor overbevist hun var om, at Freja vilde føre hende til ham, — Sedlen havde ingen af dem opdaget. Den var endnu velbeholden paa samme Sted.

Med Lommetørklæder og et Shavl, hun havde over Armen, forbandt hun, saa godt det lod sig

gjøre, den syge Arm, og saa begyndte de den farlige og for Krauses Vedkommende smertefulde Opstigning.

Skulde de ned og uden om Fjældet, var Vejen mer end tre Gange saa lang, og det var i det mindste lige saa svært, paa et stort Stykke, at gaa nedover, som op.

Da de omsider naaede Toppen, havde de et langt mindre farligt Stykke Vej tilbage, inden de naaede Sognevejen; men de vare ogsaa begge saa udmattede, at de maatte gjøre et længere Hvil.

Solen steg op, eller rettere, den spredte Skydækket, som havde indhyllet den, lige siden den kom frem over Jordens Rand. Regnen var ophørt. Lidt efter lidt forsvandt Skyerne og Taagerne fra Bjærgenes Toppe, svøbte sig nogle Øjeblikke om Siderne som store Gevandter, inden de forsvandt, som om de vare trængte ind i selve Bjærgene. Elvene og Fjordene glimrede i Morgensolens Lys. Det tegnede til en sjælden skjøn Dag.

Constance, som saa ofte havde været til Fjælds og set Solen bryde frem i al den Herlighed, som maaske kun klipperige Lande kan frembyde, følte sig slaaet af denne Morgens mægtige Skjønhed. Sammen hermed havde hun en Følelse, saa vemodig, som om hun saa' det alt for sidste Gang, en Følelse, hun ikke kunde værge sig imod, samtidig med, at hun med Bitterhed tænkte paa, hvor umuligt det nu var at komme bort herfra, ned til det forjættede Danmark, hvorhen Længslen drog dem.

Tilsidst, da Tankerne ikke vilde slippe, satte hun dem i Forbindelse med Faderens Uheld — maaske skulde han aldrig komme sig, maaske — hun kunde ikke tænke Tanken til Ende.

Livet var dog idel Kamp og Sorg, Strid og Møje. Hun og Glæden — alt hvad Ungdommen kalder Glæde — havde ikke fjærneste Bekjendtskab med hinanden.

Snart afbrødes Stilheden af den brusende Lyd nedenfor i Vandet, som et stort Dampskib i Forbifarten fremkalder.

Fader og Datter rejste sig begge for at se det drage forbi.

«Det er Kristianssund, der gaar tilbage til Danmark,» sagde Krause med en Stemme, der var fuld af Sorg og Vemod.

«Kom Fa'er! lad os gaa hjemover, at du kan komme til Sengs, og at vi kunne faa Kalle af Sted efter Lægen.»

Men flere Gange maatte hun vende sig om og se tilbage.

Aldrig glemte hun dette Afskedsblik ud over Fjældene; skulde hun alligevel virkelig bort!

Ak nej! der var altsaa ogsaa Anelser og Syner, som kun vare Bedrag!

Da de endelig op ad Formiddagen naaede hjem, fandt de Fru Krause mere død end levende.

Skrækkelige Timer havde hun tilbragt.

Ogsaa hun havde af og til Visioner, som dog aldrig sloge til saaledes som Constances.

Hun havde levet sig saa dybt ind i sin Angst, at hun først flere Minutter efter sin Mands Hjemkomst kunde faa Øjnene op for, at det ogsaa virkelig var ham.

Saa fulgte en Svagheds Tilstand saa stor, at Krause glemte sine egne Smerter for at hjælpe Constance med at finde styrkende og oplivende Midler for hende.

Først flere Timer efter havde Constance faaet dem begge til Ro og Kalle af Sted efter Lægen, som boede langt derfra og vanskelig at faa fat i, da Afstandene vare vidtløftige og hans Praxis stor.

Ud paa Natten kom han og blev ikke synderlig glad over Patienternes Tilstand. Han fandt dem begge temmelig elendige og gjentog, at kun den nøjagtigste Pleje kunde føre til et godt Resultat.

Sygepleje, som han tilbød at skaffe, afslog Constance. Hun havde Kalle, hans Kone var svag og havde altid smaa Børn; men med Kalle og deres lille 10 Aars Pige skulde hun nok klare sig.

Lægens Modforestillinger hjalp ikke; over for saadan en Energi og Forstandighed, som hun udfoldede, maatte han strække Gevær.

Da han et Par Dage efter kom igjen, var han forbavset over den Omtanke og Pleje, hans Patienter vare Gjenstand for.

Fru Krause var i saa god Bedring, at hun kunde begynde at komme lidt op; men med

Krause, der var forkommen og vaad til Skindet, da han kom hjem, gik det mindre vel.

En Forkølelsesfeber, som let kunde gaa over til Lungebetændelse, var den Fare, som i Øjeblikket var mest truende.

Med Armen gik det tilsyneladende, som det skulde. Næste Gang, Lægen kom, skulde den i Gibs. Det vilde tage Tid. —

Otte Dage gik hen med store Kvaler for den stakkels Constance. Hun tabte sine friske Farver, mere over den Uro hun led, end over Dagenes og Nætternes Møje.

Hun maatte bære alt alene og endog overfor sin Moder være den frimodige og altid frejdige for ikke at ængste hende, saa blev hun strax syg.

Den første Tid med den stærke Spænding gik dog forholdsvis hurtig, men senere, da Forkølelsesfeberen var ophørt, Armen laa i Gibs, og Utaalmodigheden over den lange Uvirksomhed, legemlig og aandelig, pinte Krause, var det især Taalmodigheden og det oplivende Salt hos Constance, det kom an paa.

Da fik hun at vide, hvad al aandelig Tilførsel kræver af Kraft. Hun svandt næsten ind til en Skygge.

Og som den gjerrige tæller sin Skat, saaledes holdt hun Tal over hver Dag, der gik, altid nærmere mod Vinteren. Hun udholdt ikke at mødes med den.

Uden at gjøre sig nogen klar Forestilling om, at der var nogen som helst Udsigt, hverken nu

eller nogensinde til Forandring i Livsvilkaar, var det nærved at være en fix Idé hos hende, at Vinteren vilde lade alt Haab ude.

Uden at vide det plagierede hun saaledes i sine Drømme Dantes berømte Motto.

Alle Ungdommens Længsler laa paa Spring og vilde ud, som Elven af sit Isdække — strømme, fare, løbe ud over Jorden, blot af Sted og — ud, ud! ud! — lige meget, hvor det bar hen!

Doktoren begyndte nu at tale om Forsigtighed med Constance, som havde haft det altfor strængt og indelukket, dette Friluftsbarn, som var vant til at tumle paa Fjæld og paa Strand.

Men den simpleste Hentydning til eget Befindende afviste hun haardnakket.

Tilsidst blev Krause saa urolig for hende, at det indvirkede paa hans Helbredelse.

Det hjalp; hun gik saa lidt ud hver Dag for at samle Kræfter. Men oftest kom hun til at græde.

Bladene visnede, om meget kort Tid faldt de af.

Imorgen, ja, i Dag kunde Snestormene fra Nord komme susende ned over dem og lægge al Ting øde!

Hun følte selv, at hun maatte tage sig sammen, i det daglige Samliv atter faa Interesse og Glæde sammen med de kjære Forældre, som Gud havde holdt sin Haand over.

Frejdigere end i lang Tid gik hun ud ad Sognevejen for at møde Kalle, som havde lovet

at hente Posten nede ved Dampskibsbroen, hvor den lille Postdamper lagde til.

Langt borte saa' hun ham komme imod sig og holde noget hvidt op, som han vinkede med.

Hun gav sig til at løbe, men sagtnede pludselig af. Hvad i Verden kunde der ude fra komme til hende — til dem — med Posten?

Lassons store Brev indeholdt kun den bitreste Skuffelse — skulde han have betænkt sig? Umuligt!

Endelig naaede hun ganske sindig Kalle og betragtede det store Brev opmærksomt.

Det var fra Danmark!

Men i Stedet for Lassons langørede Gothikere var Skriften flydende med latinske Bogstaver, ret en elegant Haandskrift, formelig varm syntes hun.

Hun fik Hjærtebanken overfor denne forbavsende Hemmelighed. Hvad stod der at læse indenfor?

Uden at sige et Ord lagde hun det aandeløs paa Faderens Seng, ved Siden af hvilken Fru Krause sad.

«Luk det op Constance!» bad han.

Hun skar Konvoluten op og rakte Brevet til Faderen, der saa' paa det i nogle Minutter, som om han var bange for at gjøre sig bekjendt med Indholdet.

Constance og Fru Krause saa' ham rødme

stærkt — begge tænkte de det samme, at det formodentlig var en eller anden Skuffelse, og den sidste tænkte med Skræk paa, om hendes Mand, den Dag han forsvandt, skulde have skrevet et heftigt Brev til Lasson, som nu — nej! det var ikke til at udholde.

Krause begyndte at læse et nyt Blad inden i det egentlige Brev.

Dette Blad var ikke i Brevstil, saa' hun.

Gud i Himlen! skulde det være en Retssag! — én Ulykke kom sjælden alene.

Begge trak de Vejret tungt — ingen af dem kunde spørge.

Endelig — alle store Øjeblikke have deres tavse Andagt — gik der et Smil, som et helt Solskin hen over hans Ansigt, da han gav sin Kone det med de Ord:

«Læs det, eller du Constance! højt! at vi kunne glæde os i Forening.»

Constance tog Brevet af sin Moders skjælvende Haand og læste:

Hr. Krause!

Det er mig bekjendt, at De for en Tid siden hos min Fader søgte om Forpagtningen af Lynghøj og der paa fik et afslaaende Svar.

Da jeg nu imidlertid af min Fader har faaet Lynghøj overdraget og tillige af ham har hørt om Deres udmærkede Kvalificationer, tilbyder jeg Dem denne Forpagtning paa indlagte Betingelser, som De, der kjender Ejendommen, vil forstaa ere gode.

Angaaende alt vort Mellemværende kan De henvende Dem til Herredsfuldmægtig Svane i Ringkjøbing; han er min Ven; ellers ingen andre Steder.

Den egentlige Kontrakt underskriver De i Danmark, hvorhen jeg venter Dem, saa snart De og Deres Familie kunne bryde op.

Deres, Dem meget venlig sindede
Kjeld F. Lasson.

Næppe var det sidste Ord udtalt, før Constance, højt grædende, laa sin Moder om Halsen.

I et helt Minut var der ingen, der sagde et Ord. Glæden var for stor.

«Det er som et Æventyr,» — sagde endelig Krause. «Jeg skjønner ikke, hvorledes han selv skal leve af Resten, saa fordelagtigt er Tilbudet for mig.»

Sagen var den, at Kjeld, paa hver eneste Post, som var ham opgivet, uden Faderens Vidende havde sløjfet betydeligt. Lynghøj var jo hans, og paa Økonomiens Omraade blev han aldrig sin Faders Søn. —

Der kom en Fart og Glæde over Livet paa det norske Fjæld som aldrig før, og Constance vandt i Timer, hvad hun havde tabt i Dage.

Det skjønnest drømte var jo kommen til dem alle.

Saa var min Følelse paa Fjældet dog sand, tænkte Constance — hvorhen jeg saa', følte jeg det som en Afsked.

«Aldrig glemmer jeg denne skjønne Morgen,» sagde hun til sig selv.

Skulde hun nogen Tid længes tilbage dertil? Hvem véd? —

Nu gjaldt det kun om at drage bort, før Vinteren brød frem.

Akkurat otte Dage før Juleaften var der halv Opløb udenfor en af Stadens Hovedkirker.

Aviserne havde flere Dage forud meldt:

Fashionable news. Paa Torsdag holder cand. juris., Løjtnant, Godsejer Kjeld F. Lasson og cand. med. Frk. Minona Daa Bryllup. Samme Aften rejser det unge Par Syd paa for at naa Rom til Juleaften. Det er deres Hensigt at forblive mindst et halvt Aar i Udlandet.

Som ved alle lignende Lejligheder gik Sladren umaadelig livlig, baade udenfor og inde i Kirken.

Handlingen var for de aller fleste tilstedeværende et Skuespil, og det kan ikke nægtes, at det ved denne Lejlighed var Brudgommen, der tog de fleste Aa! og Næ—æ!

Han saa' storartet ud og var, som en ung Dame bemærkede, knusende dejlig.

Minona, hvis Hovedskjønhed laa i hendes Udtryk, seconderet af hendes kloge og fromme Øjne, dukkede med Hovedet og bevægede sig langt fra med den Anstand, som et langt Slæb og et ditto Slør gjøre ønskeligt.

Da hun derimod med et lykkestraalende Ansigt ved sin Mands Arm vandrede ned ad Gulvet, tvunget ind i hans taktfaste Tempo, gjorde hun et langt bedre og mere kvindeligt Indtryk, end da hun under Orglets Præludium traadte ind ved sin lille, uanselige Faders Side.

Forgjæves søgte Øjet efter Brudgommens Fader. Lasson havde ikke været at formaa til at tage over til sin eneste Søns Bryllup, skjønt Minona og hendes Familie havde gjort alle mulige Forsøg.

Endnu da Kjeld, Dagen forud lige ved Afrejsen trængte ind paa ham — denne Gang mødende den Undskyldning, at han nu ingen Klæder havde — var han ubønhørlig.

Forgjæves forsikrede Kjeld, at han hos sin Skræder skulde skaffe ham over ti Ekviperinger; han vilde ikke. Alle Raisonnements imødegik Kjeld, men til ingen Nytte.

Han turde ikke, hvor krænket han følte sig, drive Sagen paa Spidsen, da han havde opnaaet at faa Skjøde paa Lynghøj med Krause som Forpagter, en aarlig Rente af en klækkelig Kapital og selvfølgelig fri Station paa Søgaard for sig og Kone saa ofte og saalænge, han ønskede.

Hvad den gamle mest frygtede af Sønnen, var Hentydninger til hint Brev, og havde Kjeld haft Færten heraf, vilde han opnaaet at faa den gamle med til sit Bryllup. Men netop dette gjorde kun et forbigaaende Indtryk paa ham, og han havde ingen Forestilling om, hvilken ubenyttet Magt, han havde ladet ligge. —

Soupeen var yderst pragtfuld.

Etatsraadinden overgik sig selv ved det hele Arrangement og opnaaede at forbavse og imponere alle Gjæsterne.

Men hun havde ogsaa med Hjælpere og med Hjælperes Hjælpere arbejdet i Dage og Nætter, og hun tog imod hver en Smiger, som rundhaandet faldt af. Hun havde gjærne udstedt Recepter paa Retternes Kvalitet, om nogen ønskede det.

Det eneste Skaar i hendes selverhvervede Glæde var, at den gamle Lasson ikke var med. Undertiden blev hun bange for, at der var en Kurre paa Traaden mellem Fader og Søn, og — i den Anledning fik Minona den ene Formaning efter den anden — som trolig gik ind af det ene Øre og ud af det andet — om at være paa sin Post og sørge for, at der blev et godt Forhold i hendes Mands Familie.

Midt under den sidste Toast, hvortil Etatsraadinden satte et Supplement, som passende kunde kaldes en Reklame over Ægtestanden — hun betegnede nemlig Situationen som den lykkeligste Tilstand i Verden og beklagede enhver, som forblev fremmed derfor — forsvandt Bruden for at iføres Rejsedragt.

Lidt senere holdt Vognen for Døren, og Minona, klædt i blaat og crême tog med sin Mand Afsked fra de talrige Gjæster.

Den første Sne dryssede ned udenfor i store, hvide Fnokke. Hele Luften syntes, lige op i

Himlen at være fuld af levende, kridhvide Natsværmere, som opførte Bryllupsdanse til deres Ære.

Under de heldigste Auspicier begyndte de deres Bryllupsrejse.

ANDEN DEL.

. . . .

Kom, älskade, och låt mig trycka
dig till det hjerta du är kär.
Min själs begär, min lefnads lycka,
kom i min famn och hvila der.

Så smärt som stjelken af en lilja,
så fyllig som en mognad ros!
Du är så ren, som Gudars vilja,
och dock så varm, som Freja tros.
Kyss mig, min sköna! Låt min låga
få genomströmma äfven dig.
Ack! jordens rund och himlens båga
försvinna, när du kysser mig.

Esaias Tegner.

Der var gaaet baade Vinter og Vaar og et Stykke af den varme Sommer, da Lasson endelig fik Brev fra sin Søn — fra Algier — om, at de i Girgenti vare gaaede om Bord i et af det forenede Selskabs Skibe og vilde gjøre Rejsen hjemad til Søs, tilbringe en otte Dages Tid i Kjøbenhavn og derfra indtræffe til Søgaard.

Ruten var en ny. Tidligere havde Kjeld bestandig skrevet, at de lagde Hjemrejsen fra Italien over Paris, hvor de havde ment at tilbringe mindst en Maanedstid.

Om den forandrede Rejseplan var der ikke et Ord, og Lasson, som i Anledning af Sønnens Rejse havde sat sig i den forbavsende Udgift af et Landkort over Frankrig og et over Italien, var nu højst ærgerlig over, at i det mindste det første kunde være sparet. Det blev ogsaa øjeblikkelig trillet sammen og lagt ind i Skabet i Skatkammeret, da det mulig en Gang kunde afhændes uden Tab.

Han undte sig knap Nattesøvn for at passe paa Forvaltrene, Karlene, Daglejerne o. s. v., at alle gjorde deres Pligt for Lønnen, de fik, den han tingede om til det yderste.

Han turde næppe tænke paa, hvad denne Rejse kostede; han maatte for enhver Pris, ved allehaande Besparelser faa Summen ind, extra, forinden de unge kom tilbage, for saa Godnat Økonomi! Han kjendte Kjeld altfor godt.

Dunkle Rygter om Forpagtningen paa Lynghøj havde naaet ham. Hans trofaste Kalvehoved, Lauritsen, havde opsnappet lidt hist og her, naar han var sendt paa Tournée for at se Krause paa Fingrene.

Enorme Indrømmelser havde Forpagteren faaet af Kjeld, forsikrede han, men tilføjede forsigtig, at Krause selv talte saa lidt, Fruen var altid syg, og Datteren — — her blev den lille Fyr saa rød, at det kjendtes helt op i Toppen under det sparsomme Haar — tavs ligesom Faderen.

Hvad der krænkede Lasson mest, var, at Sønnen havde taget sin egen Sagfører til at sætte alting op i Stedet for hans mangeaarige Konsulent Prokurator Hansen i Varde.

Paa den Maade var Papa jo rent sat ud af Spillet. Jo, det var en gyselig Knægt, den Kjeld, selvraadig som en Kariolhest.

Vel havde Lasson igjennem sit Sendebud expederet nogle mundtlige Bomber til Krause; men strængt taget behøvede denne ikke at bryde sig derom. Sønnen alene var hans Chef.

Hver Gang Lasson kom hertil, tabte han sig i Betragtninger over, hvor vidt han havde behøvet at være saa flot imod Kjeld. Han skulde ogsaa en Gang mande sig op og byde ham Spidsen, han

var, naar alt kom til alt, dog hans Fader — men saa tænkte han paa, hvor desperat Knægten kunde blive, han var desværre Karl for sin Hat og kunde godt i lige saa mange Aar, som hans Fader havde igjen, leve af at gjøre Gjæld, og saa endda bagefter tage Søgaard i Besiddelse og leve højt.

Ja, det var en af hans Livs Dumheder, at han havde sat den Rebel i Latinskole i Stedet for at trænere ham hjemme paa Gaarden med Hjælp af en Seminarist eller maaske en Student, som f. Ex. en af Præstens Sønner, der jo i flere Aar havde været Huslærer hos Baronens paa Hemmet.

Hans næste Dumhed var den, at han bestandig havde betalt Kjelds aldeles urimelige Fornødenheder og Extravagancer — — det var et Offer til hans egen Ambition, at han ikke taalte Skandaler af sin eneste Søn, som Baronens derovre bestandig havde af deres Udhalerflok!

Endelig var der dette Brev! den mest kapitale Dumhed i hans Liv!

Det kunde, om det gik højt, komme dertil, at han skulde staa Skrifte for Kjeld; — ja, det manglede kun!

Imod alle disse Rifter existerede der kun én Balsam, ét Plaster — Indholdet af Skabet i Skatkammeret.

Dette Indhold havde Væxt — efter en Maalestok, som ingen paa den hele Jord vidste, uden han selv. Hans Prokurator kunde have en Mistanke — men Mistanke er ikke Vished — han

alene havde absolut Oversigt over den samlede Situation, han, Ole Johan Lasson!

Nu var der imidlertid et uafvendeligt Faktum der rykkede ham ind paa Livet. Om tre à fire Uger skulde han altsaa modtage sin Svigerdatter, dette mærkelige Amfibium, som kun opvakte Rædsel, ja næsten Afsky hos ham.

Ingen Svigermoder — dette over hele Verden udskregne Folkefærd — kunde, for at bruge en mild Form, i højere Potens end han, imødese dette Møde med al Mangel paa Sympathi.

Han havde Følelser, som kunde bringe ham rent legemlige Kuldegysninger, han, der aldrig, siden han som Barn gjennemgik de reglementerede Børnesygdomme, nogensinde havde følt noget fysisk Ildebefindende.

Fra Dag til Dag opsatte han at tale med Husjomfruen om de nødvendige Arrangements i den indre Forvaltning.

Kunde han, som aldrig ansøgte om noget, ved denne Lejlighed have indgivet et Andragende til Autoriteten «oven til», om, at Tiden maatte staa stille, til han ret kunde faa sig samlet, vilde han have gjort det.

Og naar han ikke ligefrem ønskede, at et eller andet menneskeligt skulde tilstøde hende, saa var Gjengjældelsesdommen, som han fuldt ud troede paa, ene Grunden hertil.

Fra Dag til Dag bestemte han, at nu i Morgen vilde han begynde at gjøre Forberedelser, men da der var gaaet nogle Dage, tænkte han, at maaske

blev Rejsen endnu en Gang omarrangeret, saa kunde han godt vente, og endelig var det jo tidlig nok at begynde med alle Tilberedelser, naar de unge naaede Kjøbenhavn. Der var saa otte Dage igjen, og i otte Dage kunde der gjøres Underværker.

Han trak Vejret lettere. Der var endnu en lille Frist.

Paa Lynghøj var der Længsel efter at gjøre Bekjendtskab med den unge Ejer.

Krause, som nu, da Varmen var kommen i Luften, først rigtig havde forvunden al Uro i Armen og faaet sin fulde Førlighed igjen, arbejdede med næsten ungdommelig Glæde paa Gaardens Opkomst.

Den forrige Forpagters svære Udgifter havde hæmmet denne i alle hans Foretagender, og da hertil kom hans sidste Aars Svaghed, var Gaarden ikke bleven dreven, som den skulde.

Nu kom den i en anden Gænge. Hver Gang Krause henvendte sig — i Ejerens Fraværelse — til den ham beskikkede Sagfører, blev han altid opmuntret til at tage fat og ikke være raadvild, for, hvad der maatte til, det skulde til. Gaarden skulde drives op. Kjeld vilde netop overfor sin Fader gjærne have en Mønstergaard ud af den. Over Halvdelen af Jorderne, der strakte sig ind imod Lemvig, var der meget at stille op med, naar de bleve tilstrækkelig drainede og merglede.

Krause havde kun en Bekymring, som han ikke kunde vise fra sig, den, at han endnu ikke havde talt med Ejeren. Han saa', at der var meget, som kunde gjøres paa Lynghøj, men fortrykt som han gjennem mange Aar havde levet, savnede han dog Mod til paa egen Haand at gribe energisk ind. Hertil kom, at de faa Mennesker, han havde talt med, som kjendte Kjeld, enstemmig erklærede, at denne forstod sig ikke selv en Smule paa Landvæsenet.

Krause tænkte da med Skræk paa, at hele hans mærkelige Held maaske vilde ende med, at han, naar de gjennemgribende Forbedringer vare i fuld Gang, pludselig fik med gamle Lasson at gjøre. Saa vidste han, hvorledes alt vilde gaa.

Kalvehovedets to Sendelser havde ikke forringet denne hans Frygt.

Disse Tanker lammede ham i hans Virksomhed og gjorde, at der, trods alt, hvilede et Tryk over Livet, som de havde glædet sig saa inderlig til at begynde i det gamle Fædreland.

Constance lod sig anfægte mindst. Hun kunde ikke faa sig til at tro, at den unge Ejer, som der bl. a. fortaltes om, havde betalt Enkens Flytning fra Gaarden og et helt Aars Leje forud for hende i Lemvig tilligemed Børnenes Skolegang, skulde have faaet Krauses herned for at gjøre dem ulykkelige og endnu en Gang brødløse.

Det meste af deres lille Arv var gaaet med til Nedflytningen.

Fru Krauses Helbred, som strax havde været

elendigt, bedredes Dag for Dag, da det først blev Sommer, og hun nød i fulde Drag Glæden over atter at være, hvad hun kaldte hjemme.

Constance, for hvem altsaa Danmark ikke var Fødelandet, følte sig strax baade tiltalt og skuffet. Tiltalt af Kjøbenhavn og det smilende Sjælland, men skuffet over Jylland, som netop ved første Bekjendtskab syntes at byde hende den Ensomhed og Sorgmodighed, som hun var opvoxet i og helst vilde ryste af sig.

Men den store Gjæstfrihed og de lettere Veje at befærde, fremfor alt de langt kortere Afstande, rev hende snart ud af disse første Forestillinger og lod hende føle den tidligere, knugende Ensomhed som noget overstaaet.

Og da et tidligt Foraar meldte sig, og hun Dag for Dag levede sig sammen med Naturen, fik hun Øje for og Kjærlighed til den.

Især kunde hun aldrig blive træt af at vandre den ikke saa ganske korte Vej ned til Vesterhavet for at dvæle der i Timevis.

Hun havde før kun skuet Havet fjærnt fra Fjældets Top, uden at faa noget Indtryk deraf, eftersom det altid tabte sig i fjærne Taager og i det hele var saa langt borte. Men at staa her ved Havets Fod og høre dets Brusen, selv naar Bølgerne glede sagtelig mod Stranden, medens Øjet skuede ud over den uendelige Flade, det var et Syn saa storartet, at hun gav alt andet i Bytte derfor.

Livets Virkelighed, alt, hvad der ellers be-

skjæftigede eller opfyldte hende, blev ligesom borte i Nuet og i Beskuelsen.

Hun ønskede, at hun var opvoxet her, havde været Barn ved Stranden, hvormange sollyse Billeder vilde hun da have ejet sammen med disse levende, letløbende Bølger? Hvor dystert var ikke hendes Barndom og første Ungdom gledet hen? Nu forstod hun, at hendes Moder altid kunde tale om Danmarks smilende Strande, om de vide Horizonter, hvor Himlen og Jorden smeltede sammen i en uhyre Ring, og om Solen, der ikke forsvandt, før den tog Daglyset med sig.

Undertiden gav hun sig til at nynne af Glæde. Hun havde en vakker Stemme, men brugte den ellers aldrig, først nu fik hun Lyst og tog den i Brug. En Dag i Skjærsommermaanedens sidste Dage blev hun ved at gaa og gaa, indtil hun kom til Bovbjærg.

Som Fjæld var det ikke noget for hende, alligevel imponerede det hende som intet, hun nogensinde havde set. Havet laa spejlblankt foran hende, men Brændinger sloge ind mod Klinten — aldrig var her Hvile, bestandig sprøjtede og tørnede Bølgerne imod og bestandig lød deres halvvilde Sang.

Hun satte sig saa langt ned paa en af de forrevne Spidser, at hun, hver Gang Brændingen tørnede imod hendes Sæde, fik salte Draaber op i Ansigtet.

Brokker af danske Vers, hendes Moder havde lært hende, faldt hende ind, og hun fremsagde dem

højt, som de fremstod for Erindringen. Aldrig havde hun nydt dem som nu.

Langt, langt ude saa' hun Røgen af et Par Skibe, der mødtes. Det ene gik mod Nord, det andet mod Syd.

Hun fulgte med Blikket det sidste, indtil hun fik Vand i Øjnene af at stirre efter det.

De lykkelige Mennesker! som drage ud, udbrød hun og blev i det samme greben af en saadan Længsel efter at flyve af Sted, at hun med sit halvt synske, halvt overtroiske Sind et Øjeblik tænkte, at Ønskerne maatte blive saa stærke, at de kunde bære hende bort.

I næste Øjeblik maatte hun smile ad sig selv; men ofte havde hun tænkt saaledes og ofte — det vidste hun — vilde hun fremdeles give sig hen. Hun trøstede sig med, at ingen vidste sligt, at ingen saa' det, hun var jo netop saa nøgtern, saa snusfornuftig, mente hendes kjære.

Endelig maatte hun løsrive sig; men hun lovede sig selv, at hun snart en skjøn og stille Dag skulde komme tilbage hertil; saaledes havde hun aldrig i sit Liv drømt; det var, som Glæden havde Bolig her!

Med Fingeren kastede hun et Kys til Vesterhavets Kæmpe, som Havet sled fra gamle Dage, endnu slider og vil vedblive at slide paa, saa længe der er en Rest tilbage.

Men vil det nogensinde blive opslidt? Ingen kan sige det!

— — — — — — — — — — — — — — —

Endelig kom det store Øjeblik, en Gang i Høstens Dage, da Kjeld og Minona holdt for Døren paa Søgaard.

Den gamle Lasson stod som en Mur ved Foden af Trappen. Han var passende, endog pyntelig paaklædt; men om han havde været af Sten, kunde hans Holdning ikke have været uforanderligere.

Hans smaa Øjne glødede som Ildkugler under de lange Bryn, og uagtet han ikke flyttede dem, var intet forblevet ubemærket for ham, da Vognen i det store Sving op for Indgangsdøren gjorde sit reglementerede Holdt lige ved det nederste Trappetrin.

Saa tog han til Hatten og indtog en afventende Stilling, alvorlig, som det kunde været Kjelds Ligfærd, han overværede.

«Goddag Fa'er!» raabte Kjeld og var som en Fjeder af Vognen for at hjælpe Minona, der bevægede sig ned ad Trinet med en for hende usædvanlig Langsomhed. Hun saa noget benauet ud.

«Naa, Goddag, kære Fa'er,» sagde Kjeld, greb Faderens Haand og førte Minona ved den anden hen foran ham.

Saa skete det mærkværdige, at hans Svigerdatter tog ham om Halsen med al sin varme Hjærtelighed, kyssede ham og sagde:

«Goddag, kjære Svigerfader — jeg har længtes saa inderlig efter at se Dem! gid De nu maa synes lidt om mig.

Det gnistrede for den gamles Øjne og for første Gang, saa længe han kunde mindes, tabte han Mælet og var lige ved at faa ondt.

Kjeld fik dem ind, bort fra de nysgjerrige Husfolks Øjne.

I den store Entrée maatte den gamle sætte sig paa en af de gammeldags, højryggede Egestole. Han kunde endnu ikke tale.

«Men Fa'er dog! — er du syg? spurgte Kjeld, som ikke forstod Situationen og tilmed saa' den med en vis Mistro.

«Det gaar strax over, kjære Kjeld. Det er kun et Ildebefindende. Hent et Glas Vand!» sagde Minona, gik saa hen til den gamle og tog ham kjærtegnende om Halsen.

Før Kjeld var ude af Døren, mødte den bestyrtede Husjomfru med et Glas Vand, som hun rakte den unge Frue.

Folkene troede mindst, at han havde faaet et Slag.

«Tak! drik nu en lille Smule — lidt igjen —; er det nu godt?» vedblev hun venlig og gav med Øjnene Kjeld et Vink om, at alle helst skulde gaa.

Hun havde med sit kyndige Blik strax opfattet, hvor pinlig Lasson følte dette Tegn paa en forbigaaende Svaghed, der kun havde sin Grund i Sindsbevægelse, maaske lidt Overanstrængelse.

Da hun blev alene med ham, vendte han sine smaa, brændende Øjne imod hende og sagde:

«Nu er det helt godt — jeg plejer aldrig — — mange Tak — at fejle noget, og det er meget

kjedeligt, at saadant skulde ske! — velkommen til Søgaard!»

Han rejste sig, det hele Ildebefindende syntes ganske forsvunden, saa tog hun uden videre hans Arm i sin, og saaledes vandrede den gamle Lasson ind med sin frygtede Svigerdatter i den store, hyggelige, gamle Dagligstue.

Aldrig kunde Kjeld og Minona have udtænkt noget som helst Arrangement, der med Hensyn til videst gaaende, fremtidige Tilnærmelser kom dette nær.

Svigerfader og Svigerdatter faldt paa den naturligste Maade af Verden bogstaveligt hinanden i Armene, et Tilfælde en udtænkt Plan aldrig vilde hidført. —

De store historiske Omvæltninger finde altid deres mange og dygtige Fortolkere og blive undertiden belyste fra saa mange Sider, at den jævne Læser bliver raadvild og kan hverken finde ud eller ind i Stoffets Mængde, som snart synes at tale pro, snart contra — de store Tildragelser inden Døre spredes ad Rygtets Vej ud mellem Folk, der, ligesom hine lærde bearbejder dem i Tale og i Gisninger, snart fra et, snart fra et andet Synspunkt; men i Længden faar en bestemt Belysning Overtaget og ender da med — i Egnen, hvor vedkommende levede og færdedes — at blive det Sagn, der staar og falder med Mindet.

Hvad der denne Formiddag foregik paa Søgaard vil en Gang, naar flere Slægter ere under Mulde og de forskjellige Ejeres Historie tages frem,

betragtes som en Fantasi, saafremt ikke Sagnet støttede den.

Iblandt Almuen, som i en Henseende staar mærkværdig stille, vil det maaske nok hedde sig, at Lasson, som var saa gjerrig, pludselig blev forgjort.

Hvad enten nu Lassons fysiske Overvældelse, der kunde forekomme ham som et memento mori, eller hans store Betagelse over Svigerdatterens indtagende Væsen i Forening med hans over tyveaarige Isolerthed og Gjerrighed, som nu maatte gjøre en Kraftanstrængelse ud af sit Kredsløb, var Anledningen, saa stod det fast, at der var noget i hans inderste Væsen, der var forrykket.

Hans Hjærte, som havde siddet indefrosset, var løbet ud af Isskinnerne og begyndte at pulsere i en optøet Form, saa det formelig bankede i hans gamle Bryst. Samtidig faldt et Slør fra hans Øjne, saa han pludselig følte sig ligesom vis à vis med det virkelige Liv, hvor der raader andre Følelser og Tanker end dem, som udelukkende fører til Torvs paa Pengemarkedet.

Hvorom alt er, saa er det sikkert, at han selv følte sig saa glad, at ingen, maaske allermindst hans Søn, begreb ham.

Med en Varme og Naturlighed, som om han ikke havde været anderledes hele sit Liv, lo og spøgte han med de to unge, før Bordet, under og efter det og holdt ikke Fred, før han havde faaet Minona bragt lidt til Ro ovenpaa den lange Rejse.

Kjeld, som var ved at tabe baade Næse og

Mund, kunde ikke tænke sig andet, end at det var et forbigaaende Fænomen ellers — ja, saa vilde han nærmest med de af Folkene, som havde set den gamles Forvandling, være tilbøjelig til at tro, at det bar mod Slutningen med ham.

Kjeld kunde næppe faa Lov til at følge sin Hustru til deres Værelse, den gamle vilde selv vise hende det, for at hun kunde se, om hun maaske hellere ønskede et andet, der vendte ud mod Gaarden.

«Men kjære Kjeld» udbrød Minona, da hun var alene med sin Mand. «Hvor har du dog unødig forskrækket mig med Beskrivelser af din Fader. Han er jo mageløs elskværdig, ligefrem fortryllende imod os! og jeg, som næsten ikke kunde komme af Vognen for Skræk. Jeg forsikrer dig, at jeg kunde selv have faaet ondt, hvis ikke han havde gjort mig det overflødigt, saa stiv han stod dér!» og al hendes glade, lidt drastiske Latter brød befriende frem.

«Jeg kjender ham ikke og har aldrig i mit Liv set ham saaledes,» svarede Kjeld med hele Overraskelsens Forbavselse, stærkt afficeret af hendes Latter. «Tror du ikke, at han er syg? Han er ikke normal,» tilføjede han, «under alle Omstændigheder vent dog ikke, at denne Stemning kan holde sig. Jeg er saa forbavset, at jeg ved Bordet imellem tænkte, at jeg var gal! saa lidt forstaar jeg mig paa ham i Dag!»

«Ja, du var virkelig slet ikke venlig, Kjeld,»

faldt Minona livlig ind. «Derfor talte jeg hele Tiden mere, end jeg vilde — —. — —»

«Det var jo rart, at du fik Lejlighed til at udfolde saa megen Elskværdighed,» svarede han med en Betoning, som var Minona altfor bekjendt og øjeblikkelig standsede hendes Lattermildhed.

Til Forklaring af Kjeld maa siges, at han i Maaneder med fuldkommen Ret havde gruet for dette Møde, og han havde med sønlig Skjønsomhed varskoet Minona netop af Hensyn til hendes fremtidige Forstaaelse af den gamle. Ja, selv i Kjøbenhavn havde det været hans Plan først at tage hjem alene, for at hun dog kunde blive ordentlig modtagen paa Søgaard. — Men saa kom det Hensyn, at han ikke vilde lade hende rejse ene over, og tage mod Fru Daa's Tilbud om at følge hende, undgik han af Skræk for, at Modtagelsen saa maaske kunde blive endnu koldere og ubehageligere.

Hos Daa's havde de spøgt over alle hans mange Betænkeligheder ved en saa ringe Sag, som den at tage hjem til sin Fader og præsentere sin Kone for ham.

De opfattede simpelthen Sagen, som om Kjeld mente, at der vilde blive gjort for lidt Stads af dem.

Tilsidst forekom det næsten Kjeld, at han fik et halvt latterligt Præg over sig, og hvad er svært at bære som det! især for en ung ærekjær Mand.

«Du kan da ikke have noget imod, Kjeld, at

din Fader er saa venlig og god imod mig!» sagde Minona paa en Maade, som ikke var delikat nok for Situationen, den hun virkelig fuldt ud burde forstaa.

Fortjente han maaske, som havde gjennemtænkt alt saa nøje for at faa det bedste ud deraf, virkelig et saadant Spørgsmaal.

Han følte sig saaret og garderede sig under en følesløs Maske, som Minona altid mødte med Ligegyldighed, hvor et mildt Ord vilde optøt ham.

Hun var saa forunderlig fri for alt paataget Væsen, at hun savnede Opfattelse af det, og da hun ikke havde den almindelige kvindelige Forkjærlighed for Formen og for «Tonen», lagde hun ikke videre Mærke til Kjelds saarbare Følelser, ikke anderledes end at de kjedede, højst ærgrede hende lidt. At møde dem med Taarer eller smaa «søde» Scener faldt hende aldrig ind; men det havde netop været noget for ham!

«Jeg overlader dig nu til Hvilen, som du sikkert trænger til,» sagde han og forlod Værelset.

Da han kom ned for at ville træffe sin Fader, fortalte Jomfruen, at Hosbond var ude for at se Kjoretøjerne efter for det Tilfælde, at den unge Frue senere vilde kjøre ned til Plantagen eller ud over Engene.

Kjeld forlangte sin Ridehest.

Som han vilde til at tage af Sted, kom den gamle glædesstraalende imod ham.

«Skal du ud — alene?» spurgte han forundret.

Ikke hvis du ønsker at tale med mig eller har noget andet for.»

«Ja, kom nu hellere ind til mig og lad os tale lidt sammen,» vedblev den gamle mildt.

Han var absolut ukjendelig. Endog de lange, graa Haar, som strittende plejede at tilsløre de skarpe Øjne vare ligesom blødere og indtoge en tilbageskudt Stilling, for at de glade Øjne ret kunde komme til Syne.

Den gamle førte Kjeld ind i sit Kontor, og da Døren næppe var lukket, begyndte han:

«Det har været mig en Glæde at tage imod din Kone, saa venlig og god hun er — det havde jeg Skam ikke tænkt, opdragen i fine Kredse som hun er —, og jeg vil strax bede dig om at sige mig, hvad eders hele Rejse har kostet fra først til sidst, for jeg lægger Pengene paa Bordet med det samme!

Kom dette usædvanlige Tilbud for at bringe Kjeld til at glemme, hvorledes han tidligere var bleven saaret i Anledning af sin Forlovelse, var den første Tanke, der slog ned hos ham, da han svarede:

«Lad det vente, Fader, derom kunne vi altid tale.»

«Snak om en Ting! kom nu bare med det! du skal dog faa at se, at jeg kan skjønne paa noget godt,» vedblev den gamle.

I samme Minut gik den næste Tanke som en Sorg igjennem Kjeld, at for ham alene havde ingen

Modtagelse været denne lig, og han mente dog at kunne have haft Krav derpaa.

Var det udelukkende en Forfængelighedsfølelse hos Kjeld, saa var den i Slægt med andre dybe Følelser i hans Sind, som gjorde hans Karakter Ære.

«Jeg har endnu ikke noget egentligt Overslag over alt, kjære Fa'er, men jeg skal nok regne efter.»

Men enten nu den gamle mente, at han virkelig havde noget at gjøre godt igjen, eller han var saa glad, at han maatte vise det og da nødvendigvis maatte vælge den Retning, der for ham havde været al Glædens Udbytte her paa Jorden, saa forsvandt han som en Pil i Skatkammeret.

Kjeld hørte Nøgler rasle, Laase blive lukkede op og Papirer knirke, medens han vendte Ryggen til og stod med Ansigtet mod Ruden og saa' ud over den store Gaardsplads, hvor han færdedes om som Dreng.

Mange Minder ejede han ikke, og lyse og tiltrækkende vare de egentlig ikke, eller højt regnet kun faa.

Sin Moder erindrede han næppe, Faderen havde altid været kold og frastødende og knirket over enhver Skilling, han skulde ud med.

Folkene tilbad Kjeld, men ofte kunde han ikke undgaaa at høre det omvendte Skudsmaal over den gamle.

For hver Ferie han vendte hjem, hvor godt han end havde bestaaet sine Examener, fik han altid kun nødtvungen det, han bad om ud over det rent fornødne.

Senere, da han faktisk brugte mange Penge, flere end han behøvede og løsrev sig mer og mer fra den faderlige Myndighed, som strængt taget ikke havde trykket ham haardt, maatte han tilsidst trumfe sine Fordringer igjennem eller leve paa bestandig Gjæld.

Vistnok saa' han Livet i alt for mørkt et Skjær, om han end for en stor Del havde Ret i meget.

Det var den egentlige Kjærlighed, det nøje Familiebaand, der længere hen i Livet drager, selv naar Baandene senere nødvendig slappes, som han følte Savnet af.

I Samtale med Faderen kom dette frem; de havde ingen fælles Minder, eller hvis de havde nogle, saa talte de ikke om dem, og i saadanne Tilfælde er Samtalen mere end selve Sagen.

Det er ikke godt at vide, hvor dybt Kjeld vilde være gaaet ind i sine mørke Spekulationer, som han stod og læste gjennem Ruderne, hvis ikke Lasson pludselig havde lagt sin Haand paa hans Skulder og stukket ham en Bunke vederhæftige Aktier i Haanden og saaledes drevet ham bort derfra, om ikke ud af Grublerierne.

«Der, min gode Kjeld! de ere alle noterede paa dit Navn. Gjør nu nyttig Brug af dem.»

«Tak, kjære Fa'er!» svarede han med et sørgmodigt Smil. «Jeg er bange, at du ikke altid vil synes om den Brug, jeg vil gjøre af dem.»

Kjeld saa' et smerteligt Træk om den gamles

Mund, som det var ham umuligt at dølge, trods den ærlige Umage han gjorde sig.

«Jeg kan ikke forlange, Kjeld, at du skal have det samme Syn paa alt, som jeg. Du har lært saa meget andet og mere end jeg; men du kan ogsaa leve paa en helt anden Fod end jeg, naar du kun vil passe paa ikke at øde — — —»

Han stoppede pludselig op, som om han var bange for at have sagt for meget — om han nu fornærmede Kjeld — — —

Men hele Tonen i den gamles Tale var en anden end den, Kjeld kjendte, og netop nu gjorde den ham godt, tilsidesat og forurettet, som han følte sig.

«Jeg skal gjøre mig Umage for at blive saa fornuftig, som jeg kan.»

«Ja, ja lille Kjeld!» svarede den gamle fornøjet over, at han ikke havde opirret ham, «vi maa begge to passe paa, saa gaar det nok!»

Saa talte de om Fremtiden, men det var ikke Kjeld muligt at blive klog paa, om Lasson nu helst ønskede, at han blev ved Gaarden eller brugte sine Examener.

Endog da Kjeld antydede, at han maaske atter meldte sig som Løjtnant — han blev savnet mellem sine Kammerater — havde Lasson til hans store Forbavselse intet andet at indvende, end at han saa sjælden kunde faa Permission og komme hjem. Den gamle rasede ikke; der var endog ikke Spor af Mishag.

Til syvende og sidst bleve de enige om foreløbig at lade alt bero og hvile ud. Kjeld behøvede ikke at forhaste sig.

Der var kun forløbet faa Dage, da Situationen var den, at Lasson og Svigerdatteren vare næsten uadskillelige.

Det morede hende aldeles ubeskrivelig at færdes paa den store Gaard, i Køkken, Mælkekjælder, ja selv til Borgerstuen fandt hun stundom ned, saa hun blev snart populær imellem Folkene.

Hun var henrykt over de store Enge og den uforlignelige Besætning, hvoraf de sjældneste Exemplarer bleve hende særlig præsenterede. Hestene kjendte hun efter faa Dages Forløb, Smaakreaturerne fodrede hun, lukkede op for Duerne o. s. v.

Hun var betagen af Vesterhavets Storhed, af Klitterne, Marehalmen og Fyrretræerne, og laa ofte ved Bredden og ledte efter Rav.

Naar hertil lægges, at hun forbandt og lagde Bandage paa en Husmand, som var kommen til Skade med sin højre Haand i en Tærskemaskine, kan man forstaa, at Minonas Navn var paa alles Læber.

Den eneste, der følte sig trykket af denne Popularitet, var Kjeld.

Ja, der gaves Øjeblikke, da han næsten frastødtes af hendes raske, evig glade Væsen over at svælge i al denne Herlighed, især for nærværende

Tid, da hendes Bevægelser afgjort vare mere uskjønne end ellers.

Han glemte, hvor fremmed hun var for hele dette Liv, at alt havde for hende hele Nyhedens Interesse

Ikke desto mindre følte han sig ensom og bestemte, at han vilde melde sig til Tjeneste til Nytaar, naar den forventede Begivenhed var overstaaet.

At rejse tilbage til Kjøbenhavn blev strax opgivet, og Etatsraad Daa's maatte finde sig i at erfare, at Minona slog sig til Ro paa Søgaard, foreløbig til næste Sommer.

Da der var gaaet en otte Dages Tid, tog Kjeld af Sted til Lynghøj.

Minona vilde have været med, men den gamle turde ikke lade hende rejse, saa blev hun, hvor hun var.

Og glade vare Folkene, for Lasson havde ikke Tid mere til at se dem paa Fingrene, de havde aldrig oplevet slige Tider paa Søgaard.

Hele Egnen talte ikke om andet end om Mirakelsvigerdatteren, som strax ved sin Ankomst havde omskabt den gamle Gniepind.

Alle ventede, at Fortryllelsen skulde ophøre saa pludselig, som den var begyndt. Men efter alle Julemærker lod Fænomenet til at blive konstant.

Kun Lauritsen fik ingen magelige Dage. Las-

son havde kun Tid til at give ham Instruxer, dog ikke mere til Lynghøj, hvorhen hans Tanker altid droge.

Med en egen Følelse af Glæde red Kjeld ind paa Lynghøj, som naar undtages Stuehuset, der var mer end tarveligt, var en anseligere Gaard, end han havde tænkt sig.

At han blev modtagen som en Konge, følger af sig selv.

Til Krauses Forslag om Forbedringer stillede han sig med den Flothed, der var ham egen og forbeholdt sig kun først at ville have en Samtale med sin Sagfører, forinden han anviste den Sum, som han foreløbig vilde spendere.

Fru Krause beklagede, at deres Datter den foregaaende Dag var tagen til de gamle Præstefolk i Vandborg og ikke ventedes hjem forinden den følgende Aften. Hun var om muligt endnu lykkeligere end Forældrene over Hjemmet i Danmark og over deres forandrede Forhold, vilde saa gjærne takke ham for den Glæde, hun ogsaa havde følt o. s. v., fortalte hun Gang efter Gang.

Kjeld følte sig formelig lettet ved, at ikke ogsaa hun var til Stede for endnu mere at takke ham, og han var helt glad, da han om Aftenen kunde forsvinde ind i sit lille Sovegemak, der hverken var mer eller mindre end Frk. Constances, da der var Haandværksfolk i begge Gjæstekamrene.

Det havde ikke været muligt at faa fat paa dem tidligere paa Aaret, undskyldte Fruen.

Kjeld, som ikke huskede, at slige Arrangements med Natterum i andres Værelser er saa almindelig paa Landet, hvor der ikke altid er fuldt op af monterede Rum, især som her, hvor Familien kun havde boet kort og ikke været altfor beslaaet med Indbo, følte sig hel underlig over sit Jomfrubur, hvor alt talte om den kvindelige Herskerinde.

Han gav sig i Ro til at undersøge, hvad der laa fremme.

Mange Fornødenheder syntes den unge Dame ikke at have, snarest hvilede der en spartansk Simpelhed over det hele — eller maaske vare alle disse hundrede Smaating fjærnede, som pleje at høre til et Dameboudoir.

Der laa et Album paa en fix, udskaaren, trekantet Hylde, malet med disse grelle Farver, der i Norge strax betegne en bestemt Landsdel.

Det lille Album — hvorfor ikke lukke det op — indeholdt Billeder fra Norge. Nøgne, vilde Klipper og jagende Fossefald, og i Almindelighed et Portræt paa det ene Blad og et Landskab paa det andet.

Kjeld gav sig i al Ro og Mag til at beskue dem. Især blev han fængslet af et som hed: fra Vinjedalen. Et snævert Bjærgpas med skovklædte Fjælde paa begge Sider og en munter Fos, som tvang sig igjennem Bunden med en smal Kjørevej paa venstre Side, højt hævet over det ilende Vand.

Vis à vis dette var der et Portræt af en ung Pige, klædt i sort med en Sølje i Halsen, alvorlig som et Granfjæld og med et sørgmodigt Udtryk i de store Øjne.

Hans første Tanke var, at disse to Billeder sluttede sig nøje til hinanden, hun og Landskabet; men jo mere han saa', des mere fængslet blev han af den unge Piges Billede.

Hvorledes mon hun saa' ud, naar hun smilede? Han gad vide det!

Munden var stor, men tiltalende, paa én Gang mild og meget bestemt. Og disse store, sørgmodige Øjne, hvorfor drømte de ikke liflige Drømme og vare fulde af Smil og Solskin?

Han tog en Lupe frem, han altid bar i Vestelommen og betragtede Billedet længe.

Endelig gik det op for ham, at det maatte være Datteren, Beboerinden af Værelset.

Det var Øjnene, han kjendte hende paa. Det samme Udtryk havde han set i Moderens, da hun fortalte om alle deres Sorger i de forløbne Aar.

I samme Nu randt Brevet ham i Hu, hans Faders Brev, der havde givet Anledning til hele Familiens Nedflytning og — hvor mærkeligt dog, at han ikke før havde tænkt derpaa! — Fru Krause var jo hans Faders gamle Flamme!

I Morgen vilde han lægge mere Mærke til hende, saa haabede han ikke at skulle generes af hendes Taksigelser.

Saa tænkte han paa, hvor megen Karakter eller — Kjærlighed — hun maatte have, at hun

saadan uden videre havde givet Afkald paa en slig Frier for at vandre ad Fattigdommens møjsomme Stier.

Denne Tanke hagede sig fast hos ham, og han følte Beundring for hende, saa tog han atter det lille Portræt frem og ud.

Bag paa Billedet stod der skrevet med en fin, meget fast Haand:

Som Gud mig fører, vil jeg gaa, Jeg ikke, han skal raade.

Den 7de April 188—

Hun er altsaa religiøs, som det lader og efter hendes Træk at dømme er det sikkert Alvor med hende, maaske Pietist, en Proselyt af Lars Oftedal. — Av!

Alligevel betragtede han Billedet længe, langt længere end en nygift Frue vilde have været glad ved, selv ikke den liberale Minona!

Først ud ad Morgenstunden faldt han i Søvn og vaagnede op paa Formiddagen med stærk Hovedpine efter at have drømt noget forvirret Tøjeri om Fjældture, Flytning, den unge Piges Død og Taler af Lars Oftedal.

Før Middag tog han Afsked. Han vilde ride til Lemvig, om hvis smukke Beliggenhed hans Fader havde talt.

Krause og Kone vare henrykte over ham, ingen af dem kunde begribe, at han var sin Faders

Søn, og de vare overbeviste om, at han nu tog ind til Lemvig for at se til deres Formands Enke og Børn.

Først nu følte Krause sig i tryg Besiddelse af Forpagtningen.

Endelig havde de sorgløse Dage, fri for Næringssorger, at se ud paa.

Kjeld vilde virkelig ride ind til Byen, men da han kom omtrent halvvejs, tænkte han paa, hvor Takken maaske atter vilde strømme ind over ham, og han undsaa' sig ved atter at blive Gjenstand derfor.

Han spurgte da en vejfarende Bonde om Vejen til Bovbjærg, som han vidste maatte ligge i en nogenlunde Nærhed.

Saa gjorde han omkring.

Hesten vilde han sætte ind i en Kro og derefter vandre til Bovbjærg. Det vilde være noget for ham — maaske et Bad aldeles kunde fordrive Resterne af hans Hovedpine.

Han gav Hesten af Sporerne og som en Pil fløj det ædle Dyr af Sted med ham. Den raske Bevægelse gjorde ham godt, og da han naaede en ret respektabel Kro, hvor han, efter at have undersøgt Forholdene og var bleven tilstrækkelig interviewet, saaledes som det er Dagens Skik og Mode — og for Resten fra Arilds Tid har været det i Jylland — og havde legitimeret sig som

Løjtnant Fabritius, begav han sig af Sted til Fods for at hilse paa det gamle Bovbjærg.

Da han naaede derop, var al hans Hovedpine forsvunden og med hele sin Naturs udprægede Kjærlighed til Havet nød han det pragtfulde Skue.

Efter først at have moret sig med at klatre omkring paa de spaltede Klippeformer, gik han ned ved Bredden og var saa heldig at finde et stort Stykke Rav, som han strax besluttede at ville lade forarbejde for at overraske Minona dermed.

Da han var træt, gik han op ad en lille Skrænt og lagde sig, saa lang han var, for at nyde hele Storhedens Majestæt. Klokken var tre. Han vilde i Ro se Solen glide ned ad Himlens klare Bue og forsvinde i det blinkende Hav, der netop havde saa megen Bevægelse, at Bølgerne kunde fange alle Solstraalerne i et glimrende Farvespil, netop saa megen Bevægelse, at den evige Falden og Stigen frembragte dette ubeskrivelige Kor, der kun kan lignes ved en nys udsprungen Bøgeskovs Susen i den første, unge Vaar, naar de sprængte Hylstre sagtelig — som stille Snefnokke — drysse ned og brodere Jorden.

Han nød et Velvære, som kun den kan føle, der kan assimilere sig med Naturen — halv Drøm, halv Virkelighed, halv Fryd, halv Vemod, ingen Længsler, intet Savn.

Som hos Constance kom et Par Strofer ham paa Læben, kom uden at være kaldte eller søgte; som Skyer, der glide forbi:

Og du skal sove dybt, mens Baadens Fjæl dig fører hen ad Evighedens Strømme*), saa drømte han videre paa disse Strofer, der formerede sig som et Tema for en Række varierende Billeder med Visionens Skjønhed og Fred.

Tilsidst lukkede han Øjnene for yderligere at styrke dem til det straalende Farvespil, der tiltog, jo mere skraa Solens Stilling blev.

Egentlig skulde han videre, da han var ubekjendt med Vejene; men han kunde ikke løsrive sig og besluttede som sidste Termin at vente til den nederste Bue naaede Havets Rand.

Da han havde ligget lidt, hørte han noget pusle, men brød sig ikke derom.

Kom der nogen, fik de gaa uden om ham. Den Plet, hvorpaa han laa, var hans.

Han gad næppe tænke mere, ønskede kun at blive liggende.

Drømmen var nu skjønnere end Livet, det var hans Mening, hans Erfaring. Og naar han var ude paa Ture, holdt han lige saa meget af at drømme som nogen ung Pige.

Paa Grund heraf havde Minona og han paa Rejsen haft mer end én Konflikt. Hun talte og undersøgte altid, berigede sin Viden og var uadskillelig fra sin Noterbog. Hun forstod absolut ikke at drømme.

Pludselig sang en klar Røst tæt ved ham.

---

*) F. I. Hansen.

I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme! — saa blev det bomstille.

Han lukkede Øjnene op.

En ung Pige, klædt i sort med en Sølje i Halsen og med en bredskygget Hat med gule Baand, med et sort Overkast over Armen, stod paa en Skrænt lige over for ham, men skilt ved en lodret Kløft.

Det var Constance.

Han kjendte hende paa Øjeblikket paa Billedet, paa Moderen, paa — en pludselig Opvaagnen — han vidste ikke selv.

Skulde hun have søgt ham? tænkte han et Sekond — for at takke ham, som hendes Moder talte saa meget om — umuligt!

Ingen kunde jo ane, at han var her. Han kom paa Benene, saa hilste han, som det er Skik paa Landet, naar man mødes. Al Drøm var sluttet!

Paa den naturligste Maade af Verden besvarede hun hans Hilsen, saa satte hun sig ned.

Kjeld stod saaledes, at han kunde tage hende i Øjesyn fra tre Sider, og han forsømte ikke Lejligheden, der interesserede ham i høj Grad.

Han havde en Følelse af Betagethed, men sagde til sig selv, at det var selvfølgelig paa Grund af Forholdene og trøstede sig med, at han ikke havde gjort det fjærneste for dette Møde, det var tværtimod et mærkeligt Sammentræf, der havde fremkaldt det.

Solen begyndte at glide stærkt, men det var

ham umuligt nu at følge den manende Røst om at drage hjemad.

Han vilde tale til hende.

«Frøkenen beundrer, som jeg, dette vidunderlige Syn!» sagde han, uden at behøve, trods den nære Brænding, at hæve Stemmen over det almindelige, saa nær vare de hinanden.

«Ja, jeg er saa forfærdelig glad heri, at jeg brød op fra et Besøg nogle Timer, før jeg behøvede, blot for at naa lidt herhen,» lød Svaret med stærk, norsk Akcent.

«Frøkenen er fra Norge?» spurgte han.

«Ja da! men mine Forældre ere danske.»

«Og de bor her paa Egnen?»

Han vilde endnu ikke give sig til Kjende.

Hun vendte sig helt om imod ham og fortalte med Flugt og Varme, i korte, klare Sætninger, hvad Gaarden héd, og om den storartede Maade, Ejeren havde behandlet dem paa.

«Ja saa!» svarede Kjeld kort og undlod trods alle indvendige Opfordringer, fremdeles at sige, hvem han var.

«Jeg vilde ønske, jeg kjendte ham, saa glad jeg dog er i at tænke paa ham,» udbrød hun med et pludseligt Smil, der med et forandrede hele hendes Ansigt og i et kort Nu gjorde det næsten skjønt.

«Maaske er han slet ikke rar,» svarede Kjeld, ikke uden Hjertebanken over saaledes at tale i tredje Person.

«Kjender De ham?» spurgte hun med levende Interesse.

«Lidt.»

«Da er det lige meget,» svarede hun, «De kan saa ikke dømme. Jeg bryder mig kun om Vished. Han har nu gjort os forfærdelig lykkelige, og han har været lige saa god imod Enken, der flyttede, før vi kom til Lynghøj.»

Kjeld besluttede nu fast, ikke at sige hvem han var og gik paa Accord med sig selv om, at han vilde vinde Venskab, uden at det skulde være paa Velgjerningens Konto.

Paa dette Felt var han absolut beskeden.

Da han imidlertid ikke kunde være bekjendt at tale længere med hende, uden at nævne et Navn, præsenterede han sig som Løjtnant Fabritius og trøstede sig med, for det første, at han hed saaledes og for det andet, at det alt sammen skulde ende i Spøg, naar han med Minona besøgte Lynghøj.

Han blev nu fuldkommen sig selv, elskværdig og venlig.

Han flyttede sig med given Tilladelse over og satte sig ved Siden af hende paa hendes Klippe.

Han fortalte hende om det blaa Middelhav, og det evig besjungne Italien, hendes Længslers Land.

Før havde det været Danmark, sagde hun med dette Smil, som borede to dybe Huller i hendes runde Kinder og gjorde hende i Øjeblikke

saa uimodstaaelig; men nu var hun allerede saa fordringsfuld, at hun tænkte paa intet mindre end Italien.

«Excelsior!» udbrød han, «naturligvis!»

«Jeg véd ikke, hvad det betyder,» sagde hun.

Han gjorde Undskyldninger og oversatte.

Herved faldt Talen meget naturligt paa Uddannelse, specielt hendes, som hun beklagede ikke at have faaet, som hun ønskede.

Kjeld gav hende Anvisning paa adskilligt, men tænkte, at her var et Felt, hvor han atter kunde glæde Familien.

Solen nærmede sig betænkelig til Havets Rand, men han gjorde sig Umage for ikke at se det, saa fængslet var han af at tale med denne kjærnesunde, fordringsløse, unge Pige.

Han følte et Behag, som han ikke mindedes at have haft i højere Grad ved nogen Samtale med en Kvinde, og for hver Gang hendes Smil gik som Solskin over hendes Ansigt, blev han paa ny overrasket og stærkere engageret, end han havde Anelse om.

Hun sad lidt tavs og saa' ud over Havet, saa sagde hun synlig rørt:

«Intet Sted i Verden føler man sig dog nærmere Gud end ved Havet og paa Fjældtoppene, derfor elsker jeg begge Dele. Der tales for Resten mindre her om det religiøse end hos os i Norge, har jeg bemærket?»

Det var et Spørgsmaal.

Kjeld tænkte paa Verset bag paa hendes Billede, som han havde læst i Nat.

«At tale mindre,» svarede han, «betyder jo ikke altid at tænke mindre — men jeg tror nok, at det religiøse er stærkt spaltet i Danmark. Hører De maaske til Oftedals Hær?»

«Jeg hører ikke til nogen særlig Hær, aldeles ikke; men jeg haaber i høj Grad at høre til Guds Hær; ja, jeg kunde ikke existere ellers,» svarede hun med en Alvor, der ikke var til at tage fejl af.

For Kjeld var denne Udtalelse absolut fremmed; men han var i alt Fald ingen Spotter, havde aldrig været det og vilde aldrig blive det.

Hun begyndte at sanke sine Sager, Parasol, Overstykke, Lommetørklæde, som alt laa og flød omkring dem, sammen. Solen dyppede sig allerede luerød i Havet.

Idet hun trak sin venstre Handske paa, saa' hun vist paa ham og sagde brat, saaledes som Kvinder stundom komme med aldeles uformodede Ting:

«Jeg havde tænkt mig, at vor Velgjører, den unge Lasson saa' ud som De — akkurat som De!» — —

Hun vedblev at stirre paa ham med sine store, rolige Øjne, hvori det sørgmodige Udtryk en lille Tid var veget for et gladere, mere livfuldt.

Kjeld følte, at Blodet fôr ham i Kinderne, og for at skjule det, rejste han sig hastig og rystede Sand og Smaasten af sig.

«Jeg maa vel føle mig smigret,» svarede han let, medens han med sit Lommetørklæde — halvt bortvendt — slog Støvet af Støvlerne.

«Det maa De, for jeg kan ingen bedre tænke mig. Og nu! — nej! se dog Solen og Havet, hvor det luer rødt — jeg har aldrig set Mage i mit Liv! — men jeg maa hjem i en Fart. Farvel! og mange Tak for alt, hvad De har fortalt og lært mig; det var et dejligt Møde! De vil ikke følge med hjem til Fader og Moder?»

«Nej tusend Tak! min» — — han vilde have sagt Hest, men rettede det til: «Befordring staar i Kroen; jeg maa ogsaa skynde mig, hvis De da tor gaa alene, ellers — —»

«Jeg!» svarede hun med sit Solskinssmil, «er vant til timevis Ensomhed paa Fjældture, hvor man har sine egne Tanker til Selskab og Gud i Himlen over sig. Farvel!»

«Ses vi aldrig mere? Her?» spurgte han og greb hendes Haand.

«De kommer her altsaa imellem?»

«Ja, jeg kommer her imellem, Lad mig se. I Dag er det Torsdag; f. Ex. Torsdag fjorten Dage — kommer jeg igjen, saa er det endnu forhaabentlig mildt Vejr.»

«Jeg kommer! men saa maa De følge med hjem!» svarede hun og løb ned ad Klinten og nikkede til ham.

Han stod deroppe og saa' hende langsomt forsvinde — som Skibet derude, der tilsidst viser sig som en lille Prik. Solens øverste Rand badede sig i det rødgyldne Hav. Den var alt hilset Godmorgen paa den modsatte Klode. Om Minutter vilde den svindende Dag tage det sidste Sollys med sig, og der var en Dag til levet til Ende paa Jorden.

Kjeld kastede sig med Ungdoms Heftighed næsegrus paa Bjærget, hvor hun havde siddet.

Han vilde tænke lidt, sagde han til sig selv, Dagens Indtryk havde været saa mangeartede; men hans Læber berørte det gamle Bovbjærgs salte Lermasse, og hans Tanker befandt sig i et Kaos.

Da Kjeld, efterat have besøgt og instrueret sin Sagfører i Ringkjøbing, red ind paa Søgaard tidlig paa Eftermiddagen, vare hans Fader og Minona ude at kjøre.

De vare nylig tagne bort, da de ikke troede, at Løjtnanten — saaledes kaldtes han almindeligst — kom hjem før sent om Aftenen efter det Telegram, de havde modtaget.

Medens Husjomfruen gik ud og ind med Middagsretterne, som hurtig bleve serverede for Kjeld, hørte han om alt, hvad der var passeret i de tre Dage, han var borte.

Huset var, med andre Ord, omtrent vendt

paa den anden Ende. Det var Fruen først og Fruen sidst.

Det var hende, Husjomfruen nu daglig havde at konferere med og modtage Ordre fra, det var hende, der blev raadspurgt i alle mulige og umulige Tilfælde, og det var hende, som kunde faa den gamle til, hvad det skulde være.

Kjeld glædede sig oprigtig over, at Tilstandene vare saaledes og haabede kun, at det maatte være af Varighed. Fænomener pleje at være uberegnelige som Kometer, der ofte give Anledning til gale Beregninger med Hensyn til deres Kommen og Gaaen.

Og han haabede især, at denne store Virkekreds skulde tilfredsstille Minona og give hende Brug for alle de Kræfter, hun var i Besiddelse af og idelig følte Trang til at gjøre Brug af.

Det lille Kalvehoved meldte sig pludselig for at spørge, om Løjtnanten ikke til Hest eller til Vogns vilde støde til Husbond og Fruen nede i Klitplantagen.

Kjeld undskyldte sig med, at han var lidt træt efter den lange Ridetur og derfor blev hjemme.

Just som den lille røde ydmygst skulde til at forsvinde, faldt det Kjeld ind at spørge, om det ikke var ham, der en Gang havde været sendt ned til Lynghøj af hans Fader.

Der udspandt sig nu en meget levende Underholdning mellem de to. Kjeld blev — da han havde forsikret Lauritsen om, at han intet havde at frygte — sat ind i mange Enkeltheder, dels

angaaende de mærkelige Sendelser, han havde besørget, dels om selve Familien Krause i Fortid og Nutid.

Da Samtalen faldt paa Constance, mærkede Kjeld, at hans Tone blev en anden, saa skarpt var allerede Kjelds Øre i dette Tilfælde.

Den intet anende fortalte fort. Han var vant til at aflægge Rapporter, og da han ret kom i Fart, dristede han sig til at spørge om Løjtnantens Mening angaaende den unge Dame ikke ogsaa var den samme som andre Folks.

Kjeld svarede koldt, at han aldeles ikke havde set hende. Hun var ikke hjemme, da han var der; saa spurgte han.

Lauritsen var utrættelig i at rose hende og bemærkede, at hun især var saa nydelig, naar hun lo; men det var sjældent; som om han ikke selv vidste det!

«Ja, det er godt!» sagde Kjeld; «hvis jeg en Gang trænger til et paalideligt Bud derned, saa skal jeg bede Fader om at laane Dem.»

Lauritsen udtalte sig i gryntende Glæde og forsvandt med sit slikkede Hoved gjennem Døren.

«Jeg kan saamænd godt taale at rejse en Tur ned til Lynghøj i dette prægtige Vejr,» sagde Minona den følgende Dag Gang efter Gang til Kjeld.

«Det er altfor langt for dig. Du har mer end nok at stille med her, synes jeg.»

«Du kan da begribe, at jeg ikke er saa ufornuftig at ville rejse, hvis det skadede mig,» indvendte hun, «og du kan forstaa, at det morer mig uhyre at se vor egen Gaard.»

«Denne er jo ogsaa vor,» var Svaret — «det er kun et Tidsspørgsmaal.»

«Ja—a—men jeg vil haabe, det maa vare længe. Din Fader er mageløs. Tænk Kjeld! — nu har han fundet paa — har han selv talt med dig?»

«Nej!»

«Naa, du maa ikke sige, at jeg har røbet noget, hører du, Kjeld? — Ja, du maa virkelig love mig det.»

«Ja vist! nu?»

«Han har — jeg tror, det er i Aarhus — bestilt en magelig Landauer, fordi han ikke finder Vognene gode nok til mig. Og, det er ikke alt! han vil kjøbe et Flygel, for at jeg kan faa Lejlighed til at høre Musik og ikke i Vinter glemme den Smule, jeg kan.»

Uvilkaarlig maatte Kjeld til en Sammenligning tænke paa Broschen, hans Fader sendte hende, gjennem ham.

«Sig dog noget, Kjeld, ellers tror jeg, at du er skinsyg paa mig,» sagde hun og opslog denne store Latter, som Kjeld nu ofte med Forundring tænkte paa, at han én Gang havde fundet frisk og smitsom.

Især en Gang i Syden inde paa en Kafé i Neapel, hvor der var fuldt op af fremmede fra alle Lande, havde den skurret ham forfærdeligt i Ørene.

En sentimental Tysker havde endog holdt begge Hænder op for Ørene, saa Kjeld kun med den yderste Møje kunde styre sig og lade være at varme disse sensible Øren.

Da han gjorde Minona opmærksom derpaa, lo hun endnu mere og fandt det komisk; alt sligt anfægtede hende aldeles ikke.

Paa sin lange Ridetur hjem fra Ringkjøbing havde han tænkt paa dette og mange lignende Optrin, og han maatte mindes en Vens Ord til ham i de Dage, han var begyndt at gjøre Kur til Minona:

Hun er brillant, ja undertiden genial i sin Maade at være paa. Ti Gange morsommere end de fleste Mænd! men hun er et Fænomen for Ægteskabet. Der maa en ganske egen Slags Mænd til Ægteskab med Fænomener. Genier kunne være hampre nok; men de ere ofte i Besiddelse — trods alt — af det tusendaarige ewig weibliche; men Fænomener, især Banebrydere, tag dig i Agt!»

Kjeld fandt det borneret, og de disputerede længe, uden at den anden vilde give sig. Ja, det kom til, at de omtrent brøde med hinanden, efterat Vennen i Stridens Hede var kommen med den frivole Paastand:

Enhver i mit Bekjendtskab — maaske med

Undtagelse af Holm — vil blive Jordmodermand ved Siden af Minona Daa, hun vil alle Tider og Steder tage Têten, og der maa flere Slægtled til, inden saadanne Forhold blive, som jeg siger, normale, for min S'æl kan de blive normale!

Han var en ivrig Kæmper for Emancipationen; men da han ikke selv turde være selvanden i Partiet, giftede han sig med en lille Modehandlerinde, som med langt mindre Aand alligevel var en født General, der fuldstændig beherskede ham. Saaledes er ofte Mændenes Logik! — maaske en Grund til, at de have et saa vaagent Øje for Damernes Mangel paa Logik!

Skjønt Kjeld følte Latteren ud igjennem Ryggen og, mod sin Vilje, sammenlignede den med Solskinssmilet og den sagte Leen, som havde fortryllet ham paa Bovbjærg, lod han sig ikke mærke med noget Mishag.

Tværtimod.

I hans Sjæl var der begyndt en Kamp, som han selv mente, at han kæmpede ærlig imod; men er man ikke vagtsom til det yderste, er man ofte længe om at forstaa i hvilken Lidenskabs Sold, Tankerne ere, og det er de færreste givet hensynsløst at analysere sig selv og give Stemninger deres rette Navne, inden de ere blevne til Følelser og Følelserne til Lidenskaber.

Kjeld havde ikke Hjærte til denne Haardhed imod sig selv, det var saa fristende at lege lidt med Ilden.

Hans Forstand tilraadede ham at tage med

sin Hustru op til Lynghøj, vise hende Gaarden, præsentere sig for Constance og lade det hele ende med denne lille, lystige Mystification paa Bovbjærg.

Men han kunde ikke bringe det Offer, ikke at mødes med hende endnu en Gang, leve disse henrivende Timer om, tale med hende, se hende smile — kun en eneste Gang endnu.

Ikke han, men Tilfældet, dette mageløse Væsen, som opfylder Verden og faar Skyld for alt, hvad Mennesker kan tage og slæbe af Sted med og ingen andre Steder kunne faa anbragt! Tilfældet altsaa havde ført ham sammen med den unge Pige. Tilfældet, der saa venlig havde opfyldt ham med Tanker om hende, medens han boede i hendes Værelse, undersøgte hendes Gjemmer, drømte i hendes Seng og ubevidst den følgende Dag droges i en modsat Vejretning, alene for at mødes med hende.

En Ytring af hendes Moder, om Aftenen i Samtalens Løb om, at Constance var betagen af Bovbjærg; den skulde aldeles ikke have indvirket paa hans Trang til at vende sin Hest omkring, spurgte den ræsonnerende, kolde Forstand? Ikke det mindste!

Som han saa' paa Kortet, laa Bovbjærg i en Vinkel mellem Vandborg og Lynghøj, en ret Vinkel.

Godt, Tilfældet ene og alene være takket!

Det kjære Tilfælde, som tager alt paa sin

Kappe, ja, om det behoves under den og skjuler Synderes Mangfoldighed.

«Er du saa virkelig skinsyg, Kjeld? Fy skam dig!» spurgte Minona, da hendes Mand fremdeles intet sagde. «Det er Skade, det klæder dig smukt at være lidt muggen,» føjede hun lidt efter til, som da for Resten alt klæder dig.»

Det sidste blev sagt med et undertrykt Suk. Minona havde ogsaa paa Rejsen gjort sine Erfaringer om, hvilken henrivende og bedaarende Fare, der er ved mandig Skjønhed, sammen med at hun for sit eget Vedkommende havde følt Manglen deraf.

Ordene var ikke skikkede til at forsone ham.

Desværre undlod han at se paa sin Kones smukke Øjne, som havde et for hende usædvanlig bedrøvet Udtryk.

Da han fremdeles intet sagde, vedblev hun:

«Nu maa du ikke give din stumme Rolle, Kjeld, som saa tit paa Rejsen, det slaar tilsidst al vor Lykke ihjel.»

Ogsaa denne Vending var uheldig. Paa Rejsen, som alle Steder sluttede Minona hurtig Bekjendtskaber og oplevede det ene lille morsomme Intermezzo efter det andet, fordi hun, langt lettere end sin Mand lærte Sprogene og havde den lykkeligste Evne til at udnytte flygtige Bekjendtskaber og Situationer.

Han var skinsyg, altid skinsyg og fordærvede derved mange lykkelige Timer.

Da denne Følelse var hende ubegribelig, til

Dels naragtig, drillede hun ham for saa vidt, som hun ikke tog fjærneste Hensyn til den — maaske tænkte hun ogsaa paa denne Maade at ville kurere ham.

Han følte sig da saaret og trak sig mer og mer ind i sig selv og kunde være næsten stum i halve Dage.

Jo mere Revanche hun tog overfor andre, des mere forbitret blev han.

Da hun en Dag paa en Jærnbanetur paa Sicilien, paa Vejen til det uforlignelige Taormini, blev syg, dels af Varmen og dels af disse hyppige Dissonanser, kjendte hans Ømhed for hende ingen Grænser.

Han fastholdt, trods hendes Forsikringer om det modsatte, paa det bestemteste, at hun ikke taalte at kjøre og satte igjennem, at de gjorde Rejsen hjemover til Søs.

Rejsen til Paris blev saaledes sløjfet. Hun kunde netop saa ypperlig fransk og havde glædet sig saa umaadeligt til at komme til dette Eldorado, ogsaa paa Medicinens Vegne.

Kjeld lovede hende, at hun skulde komme der, saa snart og saa længe hun vilde, naar hun blev rigtig rask, og — han slap saaledes for at blive aldeles overfløjet af hende i Paris! og hans næste Studium skulde, besluttede han, være fransk.

Hans Jalousie havde saaledes flere Former, først den rent — om man vil — erotiske Jalousie, og dernæst den aandelig-personlige.

I gode Øjeblikke følte han selv denne Pjaltethed;

men han havde ikke dette Staal i sin Karakter, at han kunde gjøre Skridtet fuldt ud, flænge løs i sit eget Kjød, brænde Saaret ud og trylle frem af Asken en ny og bedre Form.

For nærværende Tid, da hans Hustru netop trængte til hans Omhu og Støtte, tog den personlig-aandelige Jalousie Overtaget over Kjærlighedens og opnaaede en bestandig frodigere Tilværelse ud af alt, hvad han behagede at opfatte som Tilsidesættelse, Mangel paa Anerkjendelse o. s. v.

Den stærke, frejdige Minona opbød hele sin Kraft for at holde Ondet imellem dem selv saaledes, at hverken hendes Slægt og især ikke den gamle Lasson fik Færten deraf.

Hun saa' saaledes ikke, at hvert lille, heltemodigt Træk af hende i Kjelds Øjne fik en Skygge mere af Anklage, saaledes, at han tilsidst fandt, at han var aldeles overflødig, de havde det endog bedre uden ham.

Det gik tilsidst saa vidt, at han i Tankerne udlagde Minonas tilsyneladende, store Velbefindende dertil, at hun i Nydelsen af Rigdommens Overflødighed, som han havde bragt hende, glemte alle Hensyn — over for ham!

Skulde da ikke han følge hende efter og søge Trøst, hvor det kjære Tilfælde viste ham en saadan!

Minona, der var bleven sparsom med sine Kjærtegn gik med Overvindelse hen og lagde Armen om Halsen paa Kjeld og sagde:

«Jeg vil langt hellere, at du kommer med en

Række af Beskyldninger imod mig, at jeg kan forsvare mig, hvis der er noget hos mig, som enten frastøder dig eller du ønsker anderledes, naar blot ingen, især ikke din Fader, skal opdage nogen — — nogen — Kløft imellem os.»

Saa lo Minona atter, nervøst, fordi hun ikke vilde græde.

Der var mange Forsyndelser i disse simple, rørende Ord.

Først denne Appel til hans Fader. Var han selv ikke ligesaa nær som Minona maaske og, saa talte hun om en Kløft, altsaa var der en Kløft imellem dem. Det var ingen Indbildning af hans Fantasi. Der var en Kløft, hun følte det selv.

Men hvem andre end hun dannede denne Kløft, ved altid at lade ham ude og selv indtage baade sin egen og tillige hans Plads.

Endelig, — og det var ikke den mindste Forsyndelse! — det kan ikke nægtes, saa' Minona ikke godt ud i sin nuværende Tilstand. Hun var som Læge altfor fornuftig til ikke at indrette sin Klædedragt efter Forholdene, og hun havde absolut ikke dette Kvindetalent, der med smaa Finesser kan forstaa at arrangere sig for alle Tilfælde, og ingen af hendes nuværende Omgivelser kunde give hende det mindste Vink.

«Gud bevares! jeg har det vist saa fortræffeligt, som jeg kan ønske mig!» svarede han med kold Ro, uden at se paa hende, «og har ganske sikkert intet at beklage mig over.»

«Jeg kan ikke taale denne Tone, — det véd

du! — allermindst nu,» svarede Minona, idet hun tog sin Arm til sig og traadte tilbage i Stuen.

Skuffelse og Smerte stod at læse i hendes aabne, frimodige Træk.

«Saa lad mig ikke genere dig,» svarede han forstenet som før og forlod Stuen.

Minona stod et Øjeblik uden at røre sig, saa brast hun i Graad — det var ellers hendes Specialitet aldrig at græde.

Men hun vilde ikke give efter, hun vidste, at det gik ud over mere end hende selv, og med Opbyden af hele sin Energi lykkedes det hende en lille Tid efter at beherske sig, dog kun med stærkt rødkantede Øjne.

Det bankede paa hendes Dør, den lille Stuepige kom ind og skulde spørge, om Fruen ikke vilde kjøre ned paa Engene med Husbond inden Middag.

En af de røde Præmiekøer var bleven heftig syg.

Egentlig vilde Minona saa gjærne være bleven hjemme, men hun vidste godt, at det tjente hendes Sundhed langt bedre at komme ud i Luften og adsprede sig, og desuden nænnede hun ikke at skuffe den gamle, som ikke mere kunde undvære hende.

«Det skal saa være strax, kan jeg tænke,» svarede hun. «Ja, hils og sig Tak! jeg skal komme.»

Allerede i Afstand saa' den gamle, at hans Yndling havde grædt. Der fandtes jo kun en i Huset, som kunde være Skyld heri, tænkte han.

Han sagde ikke et eneste Ord, saa Minona følte sig lettet over, at han intet havde bemærket, og længe inden de naaede Engene, havde hun fuldstændig Herredømme over sig selv.

De saa' begge i Afstand Kjeld fare af Sted ned mod Havet paa sin Ridehest, den han gjærne benyttede hver Dag, og Minona sagde endog en Spøg om hans hurtige Ridt; men gamle Folks Kjærlighed har Erfaringens prøvede Skarpsyn, de have lært at tie, men føres vanskelig bag Lyset. —

Lasson mærkede Uraad og besluttede til det yderste at være aarvaagen!

I en lykkelig Stemning arriverede Constance hjem til Lynghøj. For hvert et Trin maatte hun tænke paa den smukke, unge Officer, hun havde truffet og igjenkalde sig hvert et Ord, de havde talt. Hvorledes han hilste, talte, lo, alt til de mindste Enkeltheder, var saa fuldkomment, som hun aldrig havde set det hos noget Menneske.

Jo nærmere hun kom Gaarden, des mere langsom blev hendes Gang.

Det var, som hendes smukke Drøm maatte forsvinde under det gamle Tag, ja selv tale derom var maaske ikke værdt. Det kunde jo vente fjorten Dage — i fjorten Dage og Nætter — i hvilke hun kunde drømme, uden at et eneste Menneske havde Forestilling derom. Drømme om hvor smuk han var, hvor fin og god.

Naar han saa kom igjen — det var til at blive tosset over! — vilde hun føre ham med sig hjem.

Maaske vilde han synes om hende — fri til hende! — ja, da vidste hun nok, hvad hun vilde svare.

Intet Under, at hun havde længtes ned til Danmark. —

Nu var det kun at faa disse fjorten Dage til at gaa!

Saaledes omtrent traadte hun ind under det hjemlige Tag, hvor hun strax blev modtagen med begejstrede Beskrivelser af Kjeld, om hans Besøg, hans Godhed o. s. v.

Halv ligeglad hørte hun paa dette.

Det var jo mageløst af den rige, unge Herre at være saa god imod hendes Forældre. Men Herre Gud, han havde jo dog selv faaet dem ned til Gaarden, og saa meget vidste da hun, at den unge Ejer udmærket kunde være tjent med hendes Fader, der var berømt for at være en Slider, og som var saa ærlig, at han kunde være et Ordsprog derfor.

Forældrenes Beretninger gik derfor ind ad hendes ene Øre og ud af det andet.

Nej, de skulde blot vide, hvad der var hændet hende. Hun havde mødt en Æventyrprins, som steget frem af Havet!

For første Gang i hele sin Levetid vidste hun, hvad det var at være ung — drømme som det var naturligt for hendes Aar.

Hendes Forældre, især hendes Moder, lagde

Mærke til det muntre Udtryk og det gladere Sind; men for dem var det kommet successivt som en nødvendig Følge af deres forandrede Liv og Forhold.

En halv Snes Dage efter Mødet paa Bovbjærg overraskedes Familien pludselig af Lauritsen.

Han kom fra Lemvig, hvortil han var kjørt med Jærnbane, sendt af den gamle Lasson for at melde Herskabet fra Søgaard til den følgende Dag.

Der blev stor Travlhed og Constance maatte idelig være Sendebud imellem Moderen og Lauritsen med Spørgsmaal om mulige og umulige Ting Herskabets Sædvaner og Smag betræffende.

Han fik herved Lejlighed til at tale saa meget alene med hende som aldrig før og blev for hver Gang mere forelsket i hende, noget Constance var altfor optaget til at bemærke.

Den følgende Dag rullede en flunkende ny Landauer, trukken af to prægtige, i Jylland berømte Graaskimler ind paa Lynghøj.

I Vognen befandt sig den unge Frue og — gamle Lasson. Den unge Ejer vilde støde til ud paa Aftenen, hed det.

Fru Krause blev saaledes nødt til at modtage sin gamle Frier, der dog ikke med en Mine røbede, at han havde Spor af Erindring om fordums Dage.

For Minona var det selvfølgelig atter en Skuffelse, at ikke hendes Mand, men gamle Svigerfader skulde vise hende omkring paa Ejendommen.

Tanken om, at han dog kom, trøstede hende imidlertid, og hun havde fundet stor Glæde i den dejlige Kjøretur, som de i to Dage havde været ude paa.

Kjeld havde fulgt dem til Hest til Ringkjøbing, hvor de havde opholdt sig nogle Timer, men hvor han ikke var bleven færdig med nogle Forretninger med sin Sagfører.

Hele denne Vestkyst, Danmarks mest romantiske og interessanteste Strækning, var for Minona noget saa aparte og tiltrækkende, at hun ikke et Øjeblik havde følt sig træt, og da Lasson her var en udmærket Cicerone, der kjendte Egnen som meget faa og vidste at fortælle utallige Sagn, samt Masser af Havets Tragedier, dem han flere Gange personlig havde iagttaget, var hun saa oplivet, at den gamle inderlig glædede sig over, at han havde givet efter for hendes Bønner om at foretage den lange Kjøretur. —

I Førstningen gik Moder og Datter og hviskede med hinanden om, at det var Synd at sige, den unge Ejer just havde set for meget paa Skjønhed; men Minonas Forstand og Hjærtensgodhed bragte snart disse Udtalelser til Tavshed.

Især paa Krause virkede hun som et beroligende Pulver, og han forstod snart, at aldrig vilde hun gjøre noget for at skade dem, selv gamle Lasson syntes, under hendes Indflydelse aldeles at have tabt sin Braad. Han gjorde formelig Indtryk af at være en skikkelig gammel Menneskeven.

Til hans Udseende havde Forandringen strakt

sig. I hans smaa, skarpe Øjne var der kommen et mildere Blik, hans Haar og Skjæg var omhyggelig studset, selv de store Øjenbryn strittede mindre, kanske han klippede dem!

Han var soigneret. Stoffet, han bar, af bedste Kvalitet. Hans Skjortebryst af fineste Lærred, nystrøget, men uden Stivelse. Han var ikke at bevæge til at gaa med et saadant Bræt, som skrattede, blot man rørte ved det, og som han aldrig vilde kunne faa knappet uden at rive det itu.

Minona, som han appellerede til, gav ham naturligvis Medhold og sagde, at som han bar det, klædte det ham netop, og saa existerede der ikke nogen højere Autoritet for ham i Verden.

Alt paa Gaarden interesserede Minona, saa det var morsomt og taknemligt at vise hende omkring.

Ja, en Gang slugte den gamle en rørt Taare, da hun med Armen om hans Hals sagde til ham:

«Det er vidunderligt alt, hvad vi skylde dig, kjære Svigerfader! — at vi dog rigtig maa skjønne paa det!»

Det blev hurtig Aften. Kjeld kom ikke.

Sent paa Aftenen kom der saa Telegram om, at de ikke maatte vente ham. Han havde truffet en Ven og kom først hjem til Søgaard om fire à fem Dage.

Lasson blev umaadelig forstemt, men som altid paatog Minona, som var den mest skuffede, sig at tale Mandens Sag.

Inderst inde følte hun sin Lykke i Skaar, og med varsom Haand fjærnede hun Stykke for Stykke

— var det for at se, om de kunde passe i hinanden og maaske en Gang brændes sammen —?

Der maatte jo gjøres noget, men foreløbig maatte alt bero! fremfor alt maatte hun ikke tabe sin Sindsro, hun, den misundte, som havde fuldt op af alle Jordens Herligheder.

Constances lille, hyggelige Værelse fik sin anden Gjæst, Minona, som hellere vilde være her end i det store Gjæsteværelse.

«Bliv lidt hos mig!» sagde hun til Constance. «Jeg kan saa godt lide baade Dem og Deres Værelse.»

«Det glæder mig. Maa jeg hjælpe Dem?» svarede Constance.

«Tak! hvor det klæder Dem nydeligt at smile, jeg har flere Gange lagt Mærke til Deres store Smilehuller. Man længes formelig efter at se dem.»

Det hændte af og til Minona, at hun blev hel vemodig ved at se andres Skjønhed, fattig som hun selv følte sig derpaa.

Alle saadanne Tanker havde hun aldrig kjendt under sin Studie- eller Forlovelsestid, og hun var vis paa heller aldrig at have kjendt dem, hvis hendes Liv var bleven, som hun ønskede, fuldt af Arbejde.

«Jeg har aldrig lét, før jeg kom herned. Vi havde det saa trangt og smaat i Norge. Moder

var altid syg og Fader nedtrykt,» svarede Constance med den Aabenhed, som kan gjøre Ungdommen saa fortryllende.

«Hvor jeg er lykkelig over, at Deres Kaar nu ere blevne gode — ikke sandt, de ere gode? — Min Mand glæder sig ikke mindre derover.»

«Jo, alt er godt. De ere begge mageløse imod os,» udbrød Constance, «og jeg beder hver eneste Dag for dem — begge!»

Minona saa' paa hende.

«Er De meget religiøs?» spurgte hun med et Stænk af Forundring.

«Hvis De mener, om min Kristendom er mig kjærest af alt, saa siger jeg ja. Det er da den, som har holdt os oppe gjennem de sørgeligste Tider. Paa Kirkegaarden inde i Vigen paa Stordøen ligger alene fem Søskende begravne. De kan forstaa, hvad Sorg det betyder for mine Forældre og — for mig.»

Medens hun talte, gik hun hen til den lille, udskaarne Hylde og tog sit Album ned. Det sidste Blad var et Billede af denne Kirkegaard.

Constance pegede paa et Hjørne, hvor disse Grave vare.

Minonas Øjne stode fulde af Taarer.

«Det maa have været meget svære Tider,» sagde hun. «Godt, at Deres Forældre beholdt Dem. De er jo et sundt Menneske, en Del hærdet, kan jeg se! og det har været Deres Lykke.»

«Naar jeg kun havde lært noget mere,» sagde

Constance, «men hist oppe var der saa lidt Lejlighed.»

«Hvad vilde De saa især lære?» spurgte Minona.

«Mange Ting, f. Ex. ogsaa Sygepleje — Dr. Tang, som behandlede Fader, da han havde brækket sin Arm, sagde, at jeg egnede mig dertil.»

«Ja saa! det var jo ikke umuligt!»

Minona tog det lille Album, bladede deri og stoppede ligesom Kjeld op ved Constances Billede og Vinjedalen, som hun betragtede længe.

«Har De flere Exemplarer af dette Billede?» spurgte hun.

«Ja, mine Forældre have et — vil Fruen maaske have det?» — Hun tog det ud.

«Ja, hvis De havde haft flere, vilde jeg gjærne —»

«Det kan kun være mig en Glæde, om De vil modtage det.»

«Tak! jeg er meget glad derover. Det ligner Dem ypperlig. Billedet mangler kun Smilehullerne, men dem faar man saa i Tilgift, naar man træffer Originalen.»

Minona vendte Bladet om og læste de to Salmestrofer.

«Kan De gjennemføre dette Program — er Deres Tro saa stærk?» spurgte Minona og fæstede et fast Blik paa hende, fordi hun interesserede hende meget.

Minonas Kristendom var nærmest Humanitet.

«Jeg haaber ikke, at noget skal bringe mig bort fra Guds Veje,» sagde Constance fast og dæmpet.

For Minona var hun en næsten rørende Fremtoning, fængslende og virkelig naturlig, hvad der forbavsede hende mest, fremmed som hun følte sig for den unge Piges Anskuelser.

Lidt efter sagde hun Godnat, og Minona begav sig til Ro.

I det store Gjæstekammer hos Lasson fandt samtidig et andet Møde Sted.

Da den gamle var arriveret ind og, som han plejede, havde opgjort Dagens Regnestykke, bankede det ydmygt paa Døren og ind traadte den lille Lauritsen, mere smilende og glat end sædvanlig.

Den gamle gav et umærkeligt Nik med Hovedet og sad lidt og grundede.

Han tog saa sin fedtede Tegnebog frem og fandt efter en Del Søgen en Lap Papir, en Regning.

Han gav sig omhyggelig til at kradse det skrevne ud, og saa skrev han paa Bladet:

Det var ikke efter mit Sind, min gode Kjeld, at du ikke mødte din Kone og mig paa Lynghøj, og det forekommer mig, at din Ven og alle Venner ved denne Lejlighed burde trukket det korteste Straa.

Din Kone er meget for god til at ytre en eneste Klage, men jeg har mærket, det gjorde hende ondt og mig med, kan jeg tro.

Jeg haaber, at du støder til os paa Vejen, og stoppe vi da op nogle Timer i Ringkjøbing for at vente paa dig.

Din Fader.

Da han havde skrevet disse Linjer, begyndte han betænksomt og langsomt at lægge Papiret sammen; derefter tog han en lang, rød Silkepung op af Lommen og efter megen Søgen fandt han i det ene Hjørne en beskeden Stump Lak.

Han varmede et Blad af sin Lommekniv i Lyset, stak Lakket derpaa og dryppede lidt ned paa Brevet. Saa tog han en 25 Øre og trykkede i Lakket, dermed var det hele forseglet.

«Kom her!»

Kalvehovedet traadte nærmere.

«Hvis min Søn ikke er kommen, til vi rejse i Morgen Formiddag Kl. 10, afventer De ham her og giver dette Brev i hans egne Hænder, strax De ser ham!»

«Jeg skal vel blive paa Gaarden,» spurgte Lauritsen med Hjærtet i Halsen.

«Nej! ingen Opsigt, forstaar De. Spørger min Søn, siger De, at De har et Tilbud til Hestehandler Helt i Lemvig og følges tilbage til Søgaard med ham. Han rejser i Overmorgen.»

«Hvis nu Løjtnanten kommer før?» spurgte Lauritsen.

«Saa bliver De alligevel; men ikke her! De indlogerer Dem paa Kroen mellem Lemvig og Lynghøj og maa ikke ses her efter min Sviger-

datters og min Afrejse. Det kunde se ud som Spioneri. Har De forstaaet?»

Det lille, slikkede Hoved bøjede sig til Tegn paa Lydighed; men Skuffelse stod at læse i alle Miner.

«Pas paa Brevet! Godnat!»

Dagen efter Lassons og Minonas Afrejse var det, at Constance skulde træffe sin Ven paa Bovbjærg.

Lige fra Morgenstunden, da hun var oppe med Sanglærken, havde hun denne glade, spændende Uro over sig, som gaar forud for et saadant Møde.

Der var mod Sædvane mange forskjellige Sten at rydde bort.

Der var Optælling til Storvask, et Ildebefindende hos Fru Krause og flere Smaating, som hun skulde hjælpe sin Fader med.

Men alle Hindringer fik hun til Side for at komme ud en lang Tur, som hun forsikrede, at hun trængte til.

Hendes Fader foreslog hende at spasere til Lemvig, hvorhen han netop havde en Del Ærender, og maaske for første Gang imødekom hun ikke hans Ønsker, men holdt paa, at hun, medens Vejret endnu var smukt, vilde til Vesterhavet.

Krause, som havde en sand Rædsel for Kvæg-

sand, var nu aldrig ret glad ved disse Ture, og hun fik Tilhold om ikke at blive for længe borte.

Endelig kom hun da af Sted, dobbelt ivrig, fordi der havde været saa mange Forhindringer.

Som om hun havde Vinger, fløj hun af Sted. Hun vendte sig aldrig om, blot fremad, fremad — mon han alt var kommen, eller skulde hun vente paa ham? Mon han i det hele kom? Vilde han skuffe hende?

O nej, langt ifra, tænkte hun, hvad Grund skulde han have dertil?

Han saa' aldeles ikke ud til at ville skuffe nogen.

Tilsidst næsten løb hun.

Og da hun endelig kom til Bovbjærg, gik det i susende Galop op ad Klinten, ud paa Pynten, hvor hun sidst sad sammen med — ham, hendes Hjærte slog i Møde.

Men langt tilbage, stadig i hendes Spor, fulgte en Skikkelse, snart hurtigere, snart langsommere, altid vedligeholdende samme Afstand.

Hun saa' sig aldrig tilbage og anede intet. Hvad havde hun desuden at frygte?

Kjeld havde ladet sin Ridehest blive staaende hos sin Ven i Ringkjøbing og tog med Jærnbanen.

Han steg af paa den nærmeste Station ved Bovbjærg og begav sig af Sted til Fods.

Først tog han Vejen i lange elastiske Skridt

for hurtigst muligt at naa til Maalet; men Stilheden og Dagens vemodige Efteraars Skjønhed indvirkede efterhaanden paa ham.

Hans Skridt blev langsommere, og alt imellem stod han stille for at lytte efter Havets dæmpede Brusen, medens Øjet fulgte en lille, kvidrende Lærke, hvis Sang kun aandede Længsel efter, hvad der var forbi —; nogle prægtige Maager fløj paa deres brede Vinger frem og tilbage paa Land; fjærnt hørte han Jærnbanens Fløjten, ellers var der stille; han var alene med sine mangeartede Tanker.

Endnu en Gang brød en mægtig indvendig Røst frem og talte sine manende Ord, men strax vare over ti Argumenter rede til at imødegaa dem, desuden — det var jo hans faste Bestemmelse, at denne Gang skulde være den sidste. Maaske vilde han navngive sig og følge med hende hjem til Lynghøj endnu i Dag.

Med et grænseløst Filisteri indbildte han sig selv, at saaledes skulde det gaa til, og han tog atter Fart.

Han var der om højst et Kvarter — det hele var jo ikke alle de Skrupler værd — — Narrestreger, hvad skulde det gjøre!

I korte Spring naaede han op i Kløften, hvor de mødtes.

Hun var der ikke.

I et Par Sekunder følte han en saadan Skuf-

felse, at han blev bleg af Sindsbevægelse og næsten ikke kunde trække Vejret.

Alle Skrupler vare blæste bort, han vilde kun se hende, kun møde hende, kun vente paa hende, ihvad det skulde koste!

En lille Latter lød tæt ved ham.

Gjemt inde i Kløften sad hun.

I et Spring var han nede hos hende, hvor han blev modtaget af et Velkomstsmil, der dannede dybe Huller i de rødmende Kinder.

Hans Glæde var saa fuldkommen, at den udelukkede enhver anden Tanke i Verden end den, der drejede sig om hende.

«Jeg blev saa bange, at De havde glemt mig,» var alt, hvad han kunde faa frem. Saa greb han hendes Haand og beholdt den længe fast i sin, og de hastige Pulsslag meddelte sig til hende.

«Hvorfor skulde jeg dog have glemt Dem?» spurgte hun med hele sin Naturs Troskyldighed. «De sagde jo, at De denne Gang vilde følge med mig hjem.»

Saa gav hun sig til at fortælle ham om alle de mange Forhindringer, hun havde overvundet, men at hun kun turde blive lidt, ganske lidt, før de begave sig paa Hjemvejen.

Hvis flere Sagkyndiges Beretninger om, at Forbryderen maa følge sine særegne Instinkter, som sluttelig fører ind paa Forbryderbanen, forholde sig rigtige, maa denne Theori ogsaa gjælde paa andre Omraader; Individets Ansvar kan altsaa ikke ubarmhjærtig drages frem.

Den frie Kjærlighed f. Ex. vil saaledes have alt for sig, undtagen alene de skuffedes Beklagelser. En saare nem Moral!

Kjelds Ansvarsfølelse indslumrede blidelig, medens hun talte, i en sikker og rolig Søvn faldt den, hvorfra endog alle Drømme om Bebrejdelser, Uret o. s. v. vare fjærnede.

Han levede Øjeblikkets sorgløse Liv og nød i fulde Drag Fortsættelsen af det yndefulde Tilfælde, der var mødt ham.

«De har altsaa virkelig længtes efter mig, talt Timerne som jeg med ømme, med hede Savn!» spurgte han med et Blik saa varmt, at hun slog Øjnene ned.

Et næppe hørligt ja var Svaret.

Han lagde Armen om Livet paa hende, drog hende ind til sig og kyssede hende.

«Kom, lad os saa gaa hjem til mine Forældre,» sagde hun rødmende.

Hun brændte efter at vise denne Guddom frem og følte sig trykket af Ensomheden eller det mærkværdige — denne første store Beruselse.

«Ikke nu, ikke nu!» hviskede han. «Det er allermest fortryllende, naar ingen aner noget, uden vi to alene i den vide Verden, du og jeg.»

«Saa fortæl mig da lidt eller — meget — om Dem selv,» sagde hun.

«Dem! sig du! — naa! — lad mig dog høre, hvorledes det lyder — i din nydelige Mund.»

«Nu ja, om — dig selv! — fremstammede hun bly. Men jeg er ikke lykkelig, ikke helt,

før Moder og Fader vide det — de to ere jo som slet ingen!» føjede hun indsmigrende til — «ja som slet ingen!»

Der gik en Taage for hans Øjne ved disse Ord, og han følte en Gysen gjennem sine Nerver, helt ind til Marv og Ben som en Berøring af koldt Staal — saa af glødende Ild.

«Kom, lad os gaa ned til Vandet,» sagde han og rejste hende op, «vi ville spasere lidt.»

Med Armen om Livet paa hende, trykkende hende fast ind til sig, gik han frem og tilbage med hende langs Stranden og fyldte hendes Øren med de ømmeste Elskovsord. Han var beruset af Kjærlighed til hende og var aldrig før naaet op til denne Højde af Opgiven og Selvforglemmelse.

Men bag om Klinten sneg sig en Skikkelse, som ingen af de to bemærkede.

Naar de vendte Ryggen til, da var den fremme, men aldeles forsvunden, hver Gang deres Ansigter vendte mod Bovbjærg.

«Lever dine Forældre ikke?» spurgte Constance.

«Min Moder kan jeg ikke mindes, og min Fader er mig en Del — fremmed!» var Svaret, det kom halv nødtvungent.

Constance tænkte, at han maatte være ulykkelig over saadanne Forhold og svarede med Varme:

«Jeg har baade Fader og Moder, som ville elske dig.»

I samme Nu randt det ham i Hu under deres Samværen, at hans Fader havde været forelsket i

hendes Moder, nu kom han og indtog samme Plads hos Datteren — men han blev da heldigvis ikke afvist.

Hele Følelsen af hans skrækkelige Stilling stod i et Øjeblik klart for hans Øjne. Det kom, som naar der pludselig bliver en Rift i en aldeles overtrukken Himmel.

Han følte den kolde Sved pible frem paa Panden; men med hele den heftig opstaaede Kjærligheds Energi drev han Synet bort. De tunge Skyer lukkede sig atter.

Han vilde have Fred i disse ubetalelige Øjeblikke, bag efter maatte der findes paa Raad.

Constance, der med Kjærlighedens fine Instinkt opdagede disse smertelige Overgange og strax satte dem i Forbindelse med de trykkende Familieforhold, han havde antydet, besluttede ikke at ville plage ham, men lade ham selv, naar det faldt ham lettere, komme tilbage hertil.

Hun gav sig til at fortælle ham om Besøget, de havde haft, og dvælede især ved den Kjedsommelighed, de alle havde følt ved, at den unge Ejer ikke selv var med.

«Som det lader, er det mig, der ikke kan faa ham at se,» vedblev hun. «Hvis jeg ikke havde haft helt andre Ting at tænke paa, vilde jeg have været lige saa kjed deraf som mine Forældre.»

Han nikkede af og til og opmuntrede hende med Smil til at blive ved. Han var ikke sikker paa sin Stemme.

«Strax syntes Moder og jeg, at Fru Lasson var temmelig grim og heller ikke videre tiltalende; men vi forandrede aldeles Smag, ja, vi forelskede os i hende, begge to, Fader maaske allermest. Hun er saa forstandig, venlig og elskværdig, som jeg aldrig har set nogen, tillige morsom og aldeles ikke stolt, noget den gamle Lasson derimod er, af alle sine Masser af Penge naturligvis! Jeg var længe inde hos Fruen, da hun gik til Sengs. Hun sov i mit Værelse, da hun langt bedre kunde lide det end Gjæsteværelset, som da ogsaa endnu er lidt fugtigt, hvorfor den gamle Herre var bange for, at hun skulde være der.»

Disse Skildringer bragte Kjeld paa Pinebænken, alligevel maatte han høre dem.

Han var paa en Gang et Bytte for Smerte og fortærende Skinsyge.

Saaledes blev alting Stykke for Stykke taget fra ham.

Hvad han selv forbrød, derom slumrede hans Bevidsthed endnu i uforstyrret Søvn, kun hans Egenkjærlighed vaagnede op og pustede til Skinsygen.

Altsaa selv ikke Constances Værelse med alle de Enkeltheder, han havde set, haft i sine Hænder og elskede, var alene hans.

Trin for Trin blev han fulgt i Hælene for at plyndres.

Med et saa voldsomt Sæt, at det var brutalt, stod han stille og vendte hende om mod Havet.

«Se,» sagde han — «var det ikke dejligt at

favne hinanden tæt, begive sig derud og — aldrig komme tilbage?»

Hans Lidenskab forfærdede hende. Hun saa' et Øjeblik sky paa ham; dette Barn opvoxet saa normalt, at hun ikke kjendte til Frygt, saa sagde hun paa sin stille Maade, men med Taarer i Øjnene:

«Sig ikke sligt! hvor kan det falde dig ind? Det er jo en Synd blot at spøge dermed, ja sandelig.»

«Det er sandt, du er jo et troende Menneske,» sagde han, «men saa maa du netop ikke være bange for Døden, vel? Side om Side, jeg følger jo med!»

«Hvad Gud sender, er jeg ikke bange for,» udbrød hun, ude af Stand til at holde en Strøm af Taarer tilbage.

«Constance! kjære, dyrebare Constance! lille yndige Skovdue!»

Han greb hende i sine Arme og bar hende hen paa Klinten og kaldte hende med de ømmeste Navne.

Endelig fik han hendes Hulken stillet, fik atter det solvarme Smil lokket frem og hørte hendes Forsikringer om, at hun ikke mere var bedrøvet, ikke vilde tænke noget ondt, tilgive ham, elske ham.

Og hun elskede ham af hele sin Sjæl og troede paa ham.

Timerne fløj som Minutter — hun maatte skynde sig tilbage; men han kunde ikke følge hende, som hun havde tænkt.

Han satte det klart ud for hende, at han, saa snart han fik sine vanskelige Forhold ordnede, skulde komme; men indtil da maatte deres Forhold være hemmeligt.

De kunde skrive til hinanden poste restante, Ringkjøbing og Lemvig, og de maatte ses endnu en Gang for denne Sinde, den følgende Dag.

Hun turde ikke love at komme igjen i Morgen til Bovbjærg, saa snarere Lemvig. De kunde maaske mødes i Anlæget ved Søen. Var hun ikke kommen senest til Kl. tre, kunde hun ikke, men hun vilde saa skrive.

Gang efter Gang fløj hun tilbage i hans Arme, før de endelig skiltes fra hinanden.

Kjeld blev staaende og se efter hende, som sidst, indtil hans Øjne ikke kunde opdage den mindste Flig af hende, saa gik han ned til Stranden, frem og tilbage, dér, hvor han havde vandret med hende i Armene; beruset var han af Kjærlighed til hende.

Da han, efter at have vendt om adskillige Gange, vilde sætte sig i Kløften for at drømme videre — det samme — altid om og om igjen, dukkede pludselig en Skikkelse frem og hilste paa ham.

Det var Lauritsen, som overrakte ham Faderens Brev.

I den Tid Kjeld stod og saa' efter Constance

var han vis paa, at Lauritsen ikke var kommen, altsaa havde han ligget skjult et eller andet Sted, et ufrivilligt Vidne maaske til hele hans Sammenkomst med Constance.

Blodet bankede i hans Tindinger, susede for Ørene, og han saa farvede Funker for Øjnene.

Hans og en uskyldig, ung Piges Velfærd laa saaledes rimeligvis i dette Menneskes Lomme eller paa hans Tunge.

Kjeld vidste ikke noget ondt om ham, kun at han var som en Sporhund for hans Fader, derfor temmelig afskyet af Folkene. Han vidste ikke, hvad han indeholdt, om dette slikkede Hoved havde Organer for Troskab eller Had og Ondskab.

Her vare gode Raad dyre.

Da Kjeld vedblev at betragte ham stift uden at sige noget, begyndte Lauritsen at hilse for at gjøre omkring.

«Hvor kommer De fra og hvor skal De hen?» tordnede Kjeld med en Røst som den, der bruges til Rekruter.

«Jeg kommer fra Lemvig og skal tilbage til Søgaard i Morgen.»

«Hvorfra?»

«Fra Lemvig.»

«Overnatter De der?»

«Ja.»

«Hvad Tid rejser De?»

«Kl. 7 i Morgen tidlig med Hestehandler Helt.»

«Med Jærnbanen?»

«Ja.»

«Godt, De hilser paa Søgaard og siger, at jeg kommer tilbage i Overmorgen. Jeg har fulgt en Ven herop.»

Den lille vilde gaa; men Kjeld traadte ind paa Livet af ham og sagde med kort og sluttet Røst, idet han tog ham i Skuldrene og rystede ham:

«Hvis De fortæller noget som helst ellers om mig eller Deres Møde med mig, om hvad De mulig har set eller luret Dem til, saa skal De komme til at fortryde det, saa længe De lever. I modsat Fald vil jeg tage mig af Dem, hører De, til det alleryderste, sætte Dem i Vej, naar der findes noget passende for Dem. Om De kan narre min Fader, véd jeg ikke, men stol paa, at De skal ikke komme til at narre mig.»

Den lille Fyr var aldeles forbløffet.

Kjeld følte sig nogenlunde beroliget ved hans Blik, som nok havde en Tilsætning af List i det forskræmte. Men Listen var maaske kun klog Beregning.

Han lod ham gaa og gav sig til at læse den gamles Brev, som dog ikke gjorde videre Indtryk paa ham midt i den Uro, den sidste Episode havde vakt hos ham.

Da de to Graaskimler rullede hen foran Døren paa Søgaard, som det syntes, aldeles uberørte af den lange Tur, ventede der Minona to Overraskelser.

Den første var et flunkende nyt Flygel, som

stod opstillet i et Hjørne af den gamle Dagligstue, og den anden var et Jubelbrev fra Fru Daa, der meddelte, at Ida var bleven forlovet med Vinter og skulde have Bryllup om nogle Maaneder, hvortil de ventede hele Familien paa Søgaard. —

Der gik mange, mange Minder gjennem Minona ved denne Efterretning, og det hændte hende for anden Gang i kort Tid, at hun fik Taarer i Øjnene, skjønt hun glædede sig oprigtig over Søsterens Lykke.

Hun havde i det forløbne Aar lært at se anderledes paa Vinter end fordum og greb sig imellem i at tænke, hvilket rigt og arbejdsomt Liv, hun kunde have levet sammen med ham.

Og hvor meget hun end skød det fra sig, maatte hun tit tænke paa Vinters Ord om hendes Mand.

Det var imidlertid ikke hendes Sag at fortabe sig i Griller. Hun saa' dertil altfor nøgternt og forstandigt paa Livet, og forlængst havde hun besluttet, at naar hun havde født sit Barn, vilde hun i første Række føre et arbejdsomt og et nyttigt Liv.

Den spredte Befolkning trængte til flere Skoler, især for Sløjd, til Asyler, Sygehus og Hjem for gamle Folk.

Hun maatte se at faa den gamles Øjne opladt for alt sligt, maaske lod noget sig gjøre lidt efter lidt.

Hun havde forlængst bemærket, at til hende og hendes Velvære kunde han øse ud, hvad det skulde være, men naar det gjaldt andre var han

ikke med. Hjalp ikke andet, maatte hun saa tigge til sig selv og lægge op.

Hensigten helliger Midlet, sagde hun smilende til sig selv.

Som en opskræmmet Fugl mødtes Constance den følgende Dag med Kjeld i det nydelige Anlæg ved Søen ved det smukke, venlige Lemvig.

Hun var fortvivlet over flere Spørgsmaal, Forældrene havde gjort hende, som hun ikke havde kunnet besvare med den Sanddruhed, der var hendes Væsen, og trods hendes dybe Kjærlighed hvilede der en Skygge over hendes Ansigt, endnu da hun saa' ham.

Han var nærmest forrykt over hende.

«Var du ikke kommen, véd jeg ikke, hvad jeg havde fundet paa — jeg kunde være gaaet paa Hovedet i Søen — —»

«Nævn det ikke! hvis du bryder dig det mindste om mig,» udbrød hun med en Røst, hvori der baade var Indignation og Angst. «Det er anden Gang, hvor kan du nænne det?»

Han trak hende hen paa en Bænk med nedhængende Grene, favnede og kyssede hende og lovede, at han aldrig mere skulde sige det.

«Ikke sige det er kun lidt. Du maa aldrig en Gang tænke det, noget saa skrækkeligt, saa — ukristeligt!» sagde hun med undertrykt Graad.

«Det var jo kun Spøg, du maa ikke tage alt saa højtideligt,» bad han.

«Slig Spøg kan jeg nu en Gang ikke taale,» svarede hun med nedslagne Øjne, «og jeg har tit tænkt paa, at der er mindre Alvor med meget i Danmark end hjemme hos os.»

«Lille, vilde Skovdue!» svarede han og kyssede hendes Øjne og hendes Mund. «Jeg skal nok rette mig efter din Befaling, vær saa snild! — det er mine første Skjænd! — aa! — jeg er saa angergiven. Er det saa godt? Forlang hvad du vil, og du skal se, hvor jeg vil lyde dig!»

«Ja, ja da! men du maa lade mig sidde pænt ved Siden af dig — lidt imellem os — saadan — der kommer nogen, og jeg er ikke aldeles ukjendt herinde i Byen.»

Han rettede sig sparsomt derefter.

«Nu skal du høre, hvad jeg har udfundet. I Morgen er det den 6te Oktober. Jeg rejser om nogle Dage til Kjøbenhavn for at indgive Ansøgning til Krigsministeriet og melde mig til Tjeneste og faar da fast Ophold i Kjøbenhavn. Hvad synes du saa om at gaa et eller andet Kursus igjennem derovre, f. Ex. fra Nytaar? Saa kunde vi ses hver Dag, og jeg skal da forklare dig alle Vanskelighederne, som i Øjeblikket ere uoverstigelige —»

«Det synes jeg udmærket om, hvis mine Forældre ville undvære mig.» —

For første Gang overfor hende følte han sig skinsyg, altid kom disse Forældre.

Forældre maa vænne sig til at afse Børnene,» sagde han kort.

«Ja — — men Børnene maa virkelig ikke

glemme Hensynet til Forældrene, og naar jeg ikke kan tale til dem om vort Forhold, hvad skal jeg da motivere en saadan Rejse med?» spurgte hun bedrøvet.

«Det maa vi udfinde,» var Svaret, «for nu er du min, min! — Constance! jeg vil ikke dele med nogen paa den hele Jord!»

«Jeg er næsten syg over, at jeg i disse Dage gaar og skjuler vor Lykke for dem; — — du kan tro, at jeg elsker dig højt, siden jeg kan gjøre det! — alligevel er det første Gang i mit Liv, at jeg ikke kjendes ved mig selv.»

Der kom ved disse bevægede Ord en Rift, som forleden, paa hans indre Livs skyfulde Himmel, hvor han, i Lynets Klarhed saa' Situationen, som den var, med en saadan Styrke, at han følte et fysisk Ildebefindende, som farvede hans Kinder graa.

De kjærlige Øjne ved hans Side opfangede øjeblikkelig hans Udseende.

Hun kunde kun tyde det paa den ene Maade, at det var hendes Ord, der bedrøvede og saarede ham, og hun tænkte, hvor lidt overbærende hendes Kjærlighed maatte være, at hun nu allerede kunde nænne at krænke ham, der i Forvejen havde andre store Sorger og Vanskeligheder at bekæmpe og rede sig ud af.

«Tilgiv mig, at jeg kun tænker paa mig selv — og mine forholdsvis smaa Sorger —, de ere jo aldeles forbi, saasnart du faar dine ryddede af

Vejen — jeg skal ikke mere være saa egenkjærlig —»

«Constance!»

Han kunde kun nævne hendes Navn og gjentog det sagte —; men der var en saadan Ømhed i hans Stemme, at hun følte det som Kjærtegn.

Riften lukkede sig paa hans Sjæls Horizont.

Nej, han kunde ikke tage hende fra sig selv, han kunde ikke. Og han var aldeles overbevist om, at der paa Jorden ikke fandtes det Offer, han ikke kunde bringe hende. Det var, som om alt andet var sat ud af hans Tankegang og var ham saa fjærnt, som om det slumrede i Døden.

Han tog hende i Favn, lagde sin Kind ind til hendes og saa' ud over Søens blanke Flade, hvor de mange farvede Blade spejlede sig og af og til dryssede ned og dannede smaa Billeder paa Overfladen.

«Og du skal sove dybt, mens Baadens Fjæl dig fører hen ad Evighedens Strømme» lød det dæmpet til ham — dette Stykke af en Gravsang, der en Gang havde henrevet ham, da han første Gang læste det —, altid siden kom det ham for Tanken, naar han, saaledes som i Øjeblikket fandt Nuet at være Tilværelsens eneste Maal.

«Om Tiden kunde staa stille paa denne Plet med os,» hviskede han, «jeg skulde ikke ønske at komme herfra. Vi ere alene paa Jorden! du og jeg!»

Og der hørtes næsten ikke en Lyd. Der var

saa stille, at de mærkede, naar et vissent Blad faldt paa det spejlklare Vand.

Intet uden om existerede for dem; de saa' paa hinanden, smilede til hinanden og elskede hinanden højere for hvert Minut. Endelig sagde hun med et Suk:

«Naar skal jeg høre fra dig?»

«I Overmorgen. Skal du, lille Stakkel! saa selv vandre ind efter Brev? Men det kan jo ikke ordnes anderledes.»

«Det er godt — jeg skal nok faa det; men skriv saa hver Gang, naar det næste kommer. Jeg kan jo ikke — vistnok ikke — mere end en Gang om Ugen gaa til Byen.»

Det gav et pludseligt Sæt i ham, og han hviskede hastig:

«Kom! rejs dig! vi maa gaa! jeg kjender den Herre, som kommer derhenne. Kom! han maa ikke se os!»

Han var atter bleven dødbleg.

De gik hurtig til.

Ind i den lille By ilede de, hen til Hotellet.

«Du maa gaa med op her, at vi kunne tage Afsked,» sagde han med hastig Aandedræt.

«Jeg tør ikke, nej, lad mig gaa!» bad hun opskræmmet.

Hun følte sig pludselig til Mode, som om en Ulykke vilde komme over dem.

«Saaledes kan jeg ikke skilles fra dig,» bad han ilfærdig. «Blot et Øjeblik — et Øjeblik, Constance!»

Tung om Hjærtet fulgte hun efter ham. De mødte et Par Mennesker paa Trappen, som hilste. Hun kunde ikke se paa nogen og havde ikke Anelse om, hvem det var, om hun eller han kjendte dem.

Han lukkede en Dør op til et stort Værelse og lod hende gaa foran ind.

«Vi ere første Gang med hinanden under Tag. Hidtil have vi kun haft Himlen over os. Constance, kjære, elskede Constance! hvor det er tungt at skilles fra dig, og hvor jeg elsker dig!»

Han holdt hende i sine Arme.

«Farvel!» hviskede hun, — Luften trykkede hende, hun maatte ud — «Farvel!» Hulken kvalte hendes Røst.

«Gaa ikke — ikke endnu — det varer længe, inden vi atter ses!» hviskede han. «Du maa ikke gaa fra mig, hører du!»

«Jeg maa, jeg maa!» — hun rev sig løs fra ham og løb til Døren.

«Gaa dog ikke!» hviskede han, — «ikke endnu, Constance — Constance! — hvor kan du?»

«Jeg maa, og jeg — vil — jeg føler, at jeg bør — og — du maa ikke følge mig eller holde mig tilbage.»

Hele den Fasthed og ubetingede Renhed, hvormed hun var fostret op mellem Fjældene, stod som noli me tangere om hendes Person.

Kjeld bøjede sig ubevidst, kyssede hendes Haand og bad:

«Jeg skal ikke, naar du kun vil elske mig — — altid — evigt.» — Jeg tør ikke følge dig, ikke for min, men for din egen Skyld!»

Uden at se til højre eller venstre ilede hun ud af hans Favn, ikke i Stand til at holde Graaden tilbage, ned ad Trapperne og af Sted. Som om hun blev forfulgt, fløj hun over Stok og Sten, og først, da hun var kommen saa langt fra Byen, at hun ikke mere øjnede den, trak hun Vejret og begyndte at tænke efter og at — græde paany.

Hun var nu skilt fra ham, hun elskede højst paa Jorden. Det var for hende, som om der var gaaet en Sky over hendes lysende Lykke.

Ak! det er Adskillelsens Smerte, tænkte hun; hvor og naar skulle vi atter mødes! jeg elsker ham og glemmer ham aldrig, aldrig!

Gamle Lassons Omhu for Svigerdatteren nærmede sig til Genialitet.

Fra Morgen til Aften spekulerede han paa, hvad han nu skulde adsprede og fornøje hende med. Arbejdet var taknemligt nok og lod sig meget variere, eftersom Minonas Interesser gik i alle de Retninger, som den gamle kunde opfinde. Selv Driften af den store Ejendom interesserede hende. Hun, der fra sit Studium var vant til at have med Materien at gjøre, morede sig over at drøfte Landbrugets, Mejeriets, Besætningens Omsætningernes Tarv o. s. v. med ham, og han paa sin Side var nærved at tabe baade Næse og Mund

over hendes Kundskabers Mangfoldighed og hendes Hjærtensgodhed.

Han spurgte hende til Raads om de utroligste Ting, og Folkene paa Gaarden havde forlængst opfundet den Vittighed, at hvis Sønnen døde, blev hun gift med Faderen; men alle holdt de af hende og tyede til hende, naar der var noget at bringe i Orden.

Minona havde al tænkelig Udsigt til at blive som en af de berømte engelske Lady's, der have Mønstergaarde, hver Morgen inspicere deres Stalde, kjende ved første Øjesyn Manglerne eller Fortrinene samt Prisen paa en Raceko osv. osv.

Efter en meget indgaaende Revue over Hestene, som Hestehandler Helt fra Lemvig havde holdt, fik han det Hverv at kjøbe en fejlfri sort eller kridhvid Ridehest til Minona, og da Lasson endelig var bleven færdig med ham, mødte Lauritsen til en privat Konference i Skatkammeret.

Lasson var, som altid naar han havde gjort gode Affairer, i Perlehumør, og gav endog Lauritsen en uventet Ducør, idet han befalede ham at aflægge Rapport.

Først var der Brevet.

Han stod saa løjerlig og hakkede i det, at den gamle tog ham skarpt i Øjesyn.

«Hvad Fanden gaar der ad Dem? Er De syg?» spurgte han.

«Næ—æ—»

«Naa fortæl saa! lad det gaa lidt geläufig.»

Men det vilde ikke gaa.

«Har De drukket, Menneske?» spurgte den gamle skarpt.

«Næ—æ—næ!»

«Det er vist ogsaa bedst, at De holder Dem fra alle Vidtløftigheder. De véd, hvad De har at holde Dem til og véd, hvad der venter Dem, om De gaar galt i Byen. Jeg lægger ikke Fingrene imellem, som De tit nok har set.»

Den stakkels Fyr blev baade rød og hvid.

Skinsygen pinte ham; men naar han tænkte paa de Advarsler, han havde faaet af Kjeld, som han før havde holdt af, vidste han aldrig, hvad han turde gjøre.

«Sagde min Søn slet ikke noget?» spurgte den gamle, «og hvordan gik det til, at De traf ham paa Bovbjærg?»

«Jo, jeg gik — efter — én — —» han rystede formelig.

«Hvad var det for én? Jeg raader Dem til at komme ud med Sproget — strax.»

«Det var — det var — Frk. Krause.

Da det var sagt, var han ved at dratte om; den gamle begyndte for Alvor at tro, at han havde en Skrue løs, og saa blev han pludselig helt blid — ogsaa det vilde Minona jo kunne afgjøre. Det var maaske bedst strax at hidkalde hende, men en indre Røst — og han fulgte altid sine indre Røster — holdt ham tilbage.

«Naa, saa De gik efter Frk. Krause, lille Lauritsen! — det er ogsaa en pæn Pige, men hun vil maaske ikke have Dem, har De tænkt paa det?»

I samme Nu han sagde dette, faldt det ham ind, at Datteren maaske var stærk som Moderen i at følge sin Vilje, og han saa sig i Aanden, da han kunde være gaaet fra Koncepterne ligesom Fyren nu. Han følte Medlidenhed — en flygtig Medlidenhed, som han kunde huse den for udenfor staaende — med Lauritsen, da han samtidig var overbevist om, at den smukke Pige, som Minona havde rost saa meget ikke vilde have det sølle Fjols.

Men Lauritsen udtydede ikke den gamles Tavshed som noget godt, og i dette Tilfælde stod det klart for ham alle de Krænkelser han, for en Ungdomsforvildelse, havde lidt af denne gamle Gniepind, som han altid maatte tjene for en surt erhvervet, lille Løn. Og Tanken om, at han nu én Gang kunde ramme ham paa et saarbart Sted, satte alle andre Hensyn til Side.

Han saa' op paa ham og sagde:

«Frk. Krause gik til Stævnemøde paa Bovbjærg med Løjtnanten, som kyssede og favnede hende, ventede paa hende og blev sammen med hende deroppe i mange Timer.»

Der blev en saadan Tavshed, at man havde kunnet høre en Naal falde.

Lauritsen følte sin Strube snøres sammen.

Kunde Ordene været usagte, vilde han have givet, hvad han ejede, dertil.

Den gamle saa' frygtelig ud.

Var det muligt, han kunde faa et Slag, falde om og dø?

En unævnelig Angst greb den røde.

«Sværg ved Gud i Himlen, at du taler Sandhed,» lød endelig en sagte Rost fra den gamle.

«Ved Gud i Himlen!»

Da saa' Lauritsen et Par brændende Øjne stirre lige ind i sine og følte to Hænder paa sine Skuldre, der tyngede som Bly.

«Hvis du nævner til en Sjæl paa Jorden, hvad du har set —, og jeg skal passe paa dig som aldrig før —, skal det føre dig i Fængsel, og al den Kval, jeg en Gang har reddet dig fra, skal komme over dig og din fattige Moder.»

«Aa! vær mig naadig — — jeg skal ikke, aldrig,» hulkede den stakkels Fyr og sank i Knæ.

«Fra i Dag fortæller du mig, her, paa dette Sted, hvad du erfarer mere i denne Sag; men endnu en Gang: Gud trøste dig, i Fald du sladrer til nogen anden. Og vogt dig for at lade dig mærke med noget for min Søn. Gaa!» —

Da Lauritsen havde lukket Døren, sank den gamle i Knæ paa samme Sted, han stod.

Han tænkte ikke paa sine Skatte; han bad til «Ham deroppe», den eneste han havde lært at respektere.

Paa hans Forhaabningers rige Krans var der gaaet et Brist, store, stolte Perler trillede af, den ene efter den anden, og den fra først af uagtede Perle, hans Svigerdatter, gav nu den hele Glans, den kosteligste af dem alle.

Stille og ubemærket red Kjeld ind paa Søgaard, kun hans Hustru opdagede ham og kom ham i Møde.

Ikke en eneste Bebrejdelse havde hun til ham.

«Har du været paa Lynghøj?»

«Nej.»

«Det var mærkeligt.»

«Hvorfor det?»

«Naar du var saa nær.»

«Jeg var ikke saa nær?»

«Var du ikke i Ringkjøbing?»

«Jo, men det er jo langt derfra.»

Han mødte Faderen ved Indgangen.

Skjønt Kjelds Tanker vare som et vildt Hav i Oprør, slog det ham, at hans Faders Goddag var anderledes, end det plejede at være, anderledes end nogen Sinde.

Skulde den Rødpels have sladret af Skole?

Nej, Minona var den samme, tænkte han; men han var opfyldt af nagende Uro.

Da de sad i Mørkningen i den store Dagligstue, hvor der brændte en lystig, flakkende Ild i den store, gamle Ovn, sagde Kjeld:

«Jeg har betænkt at rejse til Kjøbenhavn i denne Uge for at indgive Ansøgning til Krigsministeriet og eventuelt melde mig til Tjeneste. Jeg kan nu ikke længer leve ørkesløs.»

«Tidspunktet er noget uheldigt valgt, forekommer det mig,» lød den gamles Svar, saa isnende koldt, at det gjorde Minona ondt, og hun skyndte sig at svare:

«Det er jo netop rart, lille Svigerfader, at Kjeld endelig tager en Beslutning. Tidspunktet gjør dog mindre til Sagen.»

Den gamle havde ikke mere at skulle have sagt.

Der blev en Pavse, hvor hver var beskjæftiget med sine egne, mørke Tanker.

Minonas vare afgjort de lyseste.

Hun mente, hvad hun sagde, at det var godt, han fik Lyst til noget, selv om det nok gjorde lidt ondt, at han ikke tænkte paa at afvente den forestaaende Begivenhed. Dog maaske netop denne Uro at gaa i var ham besværlig.

Minona gav sig til at fortælle sin Mand om deres Gaard, om Opholdet der og om Krauses. Han takkede Himlen, at Stuen var mørk; han sad dybt inde i en Krog, hvor ingen Straale fandt hen.

«Constance er en sød Pige,» sagde hun, «som jeg glæder mig til at bede Svigerfader om at faa herned. Jeg har tænkt at læse Sprog og forskjellig andet med hende.»

Der var ingen, som svarede.

Den gamle vilde ikke og Kjeld kunde ikke.

Saa brast Minona i Latter, spurgte om de sov, siden hun var henvist til Monologen.

«Min Søn kjender hende vel ikke, og jeg — ynder hende ikke,» sagde endelig Lasson.

«Men kjære Svigerfader! hvad er nu det for noget? Naar har du fundet paa det? Jeg mærkede intet dertil, da vi vare paa Lynghøj. Kjeld kan for Resten, naar vi faar Lys, selv dømme. Jeg har hendes Billede, som hun tog ud af et Album,

men hun er selv langt smukkere, især naar hun ler, for hun har bedaarende Smilehuller.

Kjeld sad og vred sig — det var ikke til at udholde. Han maatte rejse i Morgen, tænkte han. Selv Constances Billede — som han ikke engang havde — skulde en anden, hans Hustru, eje!

Længslen og Samvittigheden pinte ham. Ikke Samvittigheden over, at han elskede en anden — det blev nu i al Evighed aldrig anderledes — men Samvittigheden over, at han ikke havde taget Skridtet fuldt ud, var for stedse bleven borte herfra og havde til Constance talt den rene, fulde Sandhed.

Hvad kunde der ikke ske, hvert Minut kunde hidføre en Katastrofe. Han forlod Stuen, han maatte ud, han kunde ikke aande derinde. Hans Hustrus Nærværelse tyngede ham. Hvorledes vilde hendes Ord være faldne om Constance, hvis hun blot vidste! — — og dog! — nej! ikke om Constance, men om — ham.

To Dage slæbte sig hen, tunge som Bly, selv Minonas ligelige Sind kunde ikke holde Balance i Vægtskaalen. Hun gav sig selv og sin Tilstand Skyld, ikke de andre, skjønt hun begreb ikke, hvad der gik af den gamle. Hun maatte mer end en Gang tage sin Mands Parti imod ham. Maatte hun kun lære rigtig at forstaa Kjeld. Han saa' bedrøvet, ja undertiden sorgfuld ud, det pinte hende.

Minonas pragtfulde Ekvipage, som den officielt hed, holdt for Døren, den skulde bringe Kjeld til Stationen.

Medens Hestene stampede af Utaalmodighed efter at komme af Sted, var Fader og Søn alene i Skatkammeret.

«Din Opførsel imod din Hustru nærmer sig til Raahed. Er det en Tid at forlade hende paa?» spurgte den gamle ude af Stand til at beherske sin Harme.

«Hun har langt mere end jeg, naar jeg er ude af denne Gaard,» svarede Kjeld med lav Røst.

«Hvis du mener Højagtelse og Kjærlighed, saa har du Ret. Den har hun i en sjælden Grad og fortjener at have den, men din Opførsel imod hende er uforsvarlig, som den er ufortjent. Hvad gaar der af dig?»

«Ja —, hvad gaar der af mig — jeg søger, som alle, efter Lykken, Fa'er.»

«Du maa være gal! gal! gal!» skreg den gamle, «bindegal!»

Han kunde ikke længere beherske sig og var ikke i Stand til at faa andet frem.

«Ja, jeg er maaske gal! nu, saa lad mig blive borte med det samme. Farvel Fa'er!»

Han gik.

Lasson flyttede ikke en Fod.

Han var forstenet.

Minona vilde været med, men befandt sig ikke vel.

Hun stod i Sovekammeret, da Kjeld rejseklædt traadte ind.

Han var dødbleg.

Med en for hende usædvanlig Ømhed omfavnede hun ham.

«Kom snart tilbage, min egen kjære Kjeld! jeg kan mindre og mindre undvære dig. Vi maa se, vi to, at faa rigtig Klarhed imellem os, vi burde dog være saa lykkelige.» Der faldt en Taare paa hans Kind, der brændte ham og med en sælsom bevæget Røst sagde han:

«Jeg er dig ikke værd, Minona!»

«Passiar! — hvem er videre værd!»

«Det er du!» sagde han med samme tilslørede Røst, som greb hende forunderligt.

Et Øjeblik lagde han sit Hoved paa hendes Skulder, bedrøvet indtil Døden.

Aldrig havde Minona følt en større Ømhed for ham. Hun vilde have sagt ham tusende Ting, men ak! der var ikke mere Tid, saa tog hun ham om Halsen og kyssede ham.

«Lev vel!» sagde han og gik bort.

Hun ilede til Vinduet og hilste Farvel til sin smukke, kjære Mand, som blev ved at se efter hende, men som intet Ord havde haft at sige hende om, at han var bange for at forlade hende — ikke et eneste Ord, ikke ét!

Det pinte Vand i hendes Øjne, men hun skar Ansigt for at holde Graaden tilbage. Hun vilde ikke give efter, ikke give sig til at græde, hun vilde være stærk!

Da Vognen var ude af Gaarden, fôr Lasson op.

Ubevidst havde han staaet og ventet paa, at Sonnen skulde komme tilbage — nej! — han havde oplevet sit Livs største Skuffelse.

Saa ringede han og befalede, at Lauritsen skulde komme.

Da denne strax efter traadte ind sagde han:

De tager med det første Tog til Lemvig, indlogerer Dem i Kroen mellem Byen og Lynghøj. Sér og hører alt, uden selv at ses mer end nødvendigt, forstaar De! — opdager De det mindste Glimt af min Søn, sender De mig øjeblikkeligt Telegram, to Ord: er her. Intet mere. De bliver, indtil jeg kalder Dem tilbage. Afsted.

Dagen paa hvilken Constance ilede hjem fra sit Møde, var ikke til Ende før Rygterne begyndte at sive omkring i den lille By. Det gik fra Dør til Dør, fra Hus til Hus, fra Gade til Gade, og den næste Dag var det Byen over, at den unge Herre paa Lynghøj var en munter Fyr. Medens hans Hustru tilbragte en stille Tid hjemme paa hans Faders Herresæde, besøgte han Lynghøj, havde Stævnemøder med Forpagterens unge Datter, kort og godt, en legitim Familie hist og en illegitim her.

En Betler havde set dem paa Spaserestien gaa og omfavne hinanden, en Gaardskarl havde gjennem en afbladet Hæk set dem kysse hinanden. Op-

vartningspigen paa Hotellet havde lukket hende ind paa hans Værelse, hvor hun var forbleven en hel Dag og kommen grædende og alene ud fra og endelig havde en nøje bekjendt af Lasson set hende flyve hjemad paa Landevejen, som om hun blev forfulgt af onde Aander.

Historien serveredes allevegne og alle Mennesker vilde have hende at se. Nogle Dage efter kom hun til Byen med sin Fader, og da hun spurgte om et poste restante Brev paa Posthuset, vidste Byen en Time efter, at hun havde faaet et, direkte fra Hovedstaden. Krause selv blev spurgt saaledes ud om den unge Ejer, at det forbavsede ham, men allermest forundrede det ham at høre, at den unge Lasson havde været i Lemvig, uden at komme til Lynghøj. Constance hørte sin Fader tale derom, men brød sig ikke om det. Hun kjendte ham jo ikke og havde sit første Kjærlighedsbrev hos sig, som hun vilde læse, naar hun kom hjem i sin lille, hyggelige Stue, hvor ingen eller intet vilde forstyrre hende.

Hun havde været saa febrilsk og forunderlig i de forløbne Dage, at begge hendes Forældre ængstede sig for hende. De vare bange for, at hun havde forkølet sig paa de lange Spasereture, og at en eller anden Sygdom var i Opsejling. Turene vare for Fremtiden indstillede.

Endelig kom hun hjem! endelig fik hun alt til Side og endelig var hun i sin lille Havn, det dystre, lille Værelse. Med stille Andagt tog hun Brevet frem, dette første, dyrebare Brev!

Haandskriften var fast og smuk og lignede paafaldende den i Brevet fra den unge Lasson, det Brev, der, som et Oljeblad kom til Familien i Norge — men hun var ikke i Stemning til at reflektere, hverken over dette eller noget som helst andet i Verden. Lige ud i Fingerspidserne, som aabnede Konvoluten, dirrede alt hos hende i Forventning og i Længsel.

— Hun foldede Brevet ud og læste:

Constance!

Jeg elsker dig! min første, sidste og eneste Hilsen, den, der frembærer alle andre, den, der undskylder, der tilgiver, der oplyser alt i min Sjæl, uden den er alt uklart, uforstaaeligt og falskt.

Jeg tør ikke længere holde den fulde Sandhed tilbage. Jeg er gift, Constance! — vil du vente paa mig? Jeg maa have Baandet løst; aldrig kan jeg glemme dig — — —

uvilkaarligt vendte hun Bladet om, der stod:

Evig din

Kjeld F. Lasson.

Et Skrig af Smerte trængte sig op i hendes Bryst og lød ud i den stille Aften, saa faldt hun tilbage, ned af Stolen, besvimet om paa Gulvet.

Den hele Nat tumlede de fortvivlede Forældre med hende, endelig ud ad Morgenstunden faldt hun til Ro, hvis en Søvn med vilde Drømme, Skrig og Taarer kan kaldes Ro.

Tyve Gange blev det besluttet at hente Doktor, men lige saa mange Gange opgivet. De vare fremmede paa Egnen, havde ingen at stole paa og vilde undgaa, om det var muligt, al Skandale. Rygterne, der susede om dem, kjendte alle, kun ikke de selv.

Omsider, efter nogle Dages Forløb, blev hun stille og kunde fra først til sidst fortælle sin Moder alt.

Hun vilde selv skrive til ham, men aldrig se ham mere.

Under uafbrudt Graad skrev hun saaledes til ham:

Ikke har jeg Hjærte til at bebrejde Dem Deres Handlemaade imod mig, fordi jeg er vis paa, at Deres Følelse for mig var sand; men at De har kunnet føre Deres Hustru bag Lyset og altsaa ogsaa ladet mig bidrage mit dertil, kan jeg ikke tilgive Dem, ikke nu. Den Oprejsning, som De skylder hende, er den eneste, der tillige kan lindre mig i min grænseløse Sorg, og før hun har faaet den, faar mit Hjærte ikke Fred.

Aldrig i Evighed, det sværger jeg Dem til, vilde jeg være en fraskilt Mands Hustru, langt hellere Døden. Min Religion vilde ikke tillade mig det, saa tænk ikke paa det umulige.

Min Moder afslog i sin Tid rige Kaar for at leve trangt og fattigt. Jeg er, i Tro og

Fasthed, min Moders Datter og forandrer hverken Sind eller Tænkemaade.

Sørg ikke for mig. Jeg véd, at Gud vil trøste mig, for jeg vil finde Freden, hvor den er at finde, og jeg vil heller aldrig slippe Dem af mine Bønner!

Farvel for alle Dage.

Constance.

Hermed var hendes Ungdomssaga sluttet. Alle hendes rige, varme Følelser strømmede hen til andre Spor; for hende var én Kjærlighed nok. Hun vilde leve for andre.

Efter flere Dages Forløb kom der Brev fra Kjeld, at han ikke kom hjem for det første. Han var strax kommen i Tjeneste.

Da Brevet kom, var Minona syg og hele det store Hus i Oprør, hvorfor den gamle aabnede det, skjønt det bar Udskrift til Minona.

Han skjælvede for det mulige Indhold som dog var holdt i Forretningsstil og sluttede med en Hilsen til alle.

Den gamle aandede atter. Tonen havde han ikke under disse Forhold Tid til at spekulere over. Minona var saa angreben, at Lægen truede med at forbyde ham enhver Forbindelse med Sygeværelsets Personale, da hans Spørgsmaal og Ængstelser i høj Grad generede dem og bragte Virvar.

Efter en halv Snes Timers ulidelig Spænding, hvori han blandt andet et Par Gange havde indelukket sig i Skatkammeret, fattig og alene med sin Gud, naaede Budskabet ham, at han havde faaet en stor Sønnesøn og at Moderen befandt sig vel.

Kjeld var saa atter installeret i Hovedstaden; standsmæssigt, som det sømmede sig en Kapitalist, der havde en uhyre Formue i Vente.

At han under disse Omstændigheder strax blev en søgt Mand forstaar sig. Men alle første Besøg hos ham bragte kun Skuffelse, og den almindelige Mening var, at Penge havde fordærvet ham. For Tiden i alt Fald var han reserveret og aldeles ulig den muntre, flotte Fyr, han en Gang var.

Selv tænkte og drømte han kun om Constance. Den Sorg med Samvittighedsnag han havde følt ved Afskeden fra Minona, var bortdunstet.

Han maatte da bekvemme sig til at handle.

Begyndelsen var Brevet til Constance, senere naar Minona blev rask, maatte han affinde sig med hende.

Han vilde være rejst over selv og talt sin Sag, men kunde ikke opnaa Permission. I aandeløs Spænding ventede han Svar. Det kom.

Hans eget Brev tilbage i et Omslag fra hans Forpagter, som skrev:

Min Datter har været Døden nær, men Vorherre som vi stoler paa, har styrket hende, og jeg haaber ikke, at min svage Hustru og jeg skal miste vort eneste Barn. Dog vilde vi hellere have set hende død end vanæret, og i det Forhold, hvori De havde ført hende, var kun Vanære mulig, om det ikke i Tide var bleven opdaget.

Min Datter vil selv skrive til Dem for sidste Gang, og, jeg maa bede Dem om at være betænkt paa, saa snart ske kan, at finde en anden Forpagter; hér kan jeg ikke mere arbejde, jeg gaar endog hellere tilbage til mine fordums Kaar.

Ærbødigst
Krause.

Efter Læsningen af dette var Kjeld en slagen Mand.

Ufølsom for alt, undtagen sin Smerte, den, at have mistet Constance og forskyldt hendes Sygdom og Nød, sad han i Timer uden at røre sig.

Det faldt ham end ikke ind at skrive en Linje til Trøst eller — Forsvar. Han ventede kun ét, hendes Brev.

Efter en lang Dag og endeløs Nat kom ogsaa dette.

Men heri var dog nogen Trøst —

Min grænseløse Sorg, skrev hun —, hvor han takkede hende for disse Ord. Saa mødtes de da i Sorgen, siden Glæden var dem nægtet.

Hans Øjne svømmede over og midt i al sin

Pine følte han en saa smerteblandet Glæde, at den næsten var Lindring for hans syge Sjæl.

— — Og du skal sove dybt, mens Baadens Fjæl dig fører hen ad Evighedens Strømme, lød den kjendte Røst — sidste Gang kom den til ham, da han sad med hende i Armene og saa' ud over det klare Vandspejl, som var smykket med de farvede Blade, bag hvilke Fuglenes Elskovssange én Gang havde lydt.

Nu var det forbi med Vaaren, Elskovssangene og hans dejlige Lykkedrøm.

Saa sikker var hans Opfattelse af hende, at han forstod, det var umuligt at vinde hende tilbage. Men, det var paa Grund af Forholdene, dem ingen af dem havde Magt over. Og hun troede paa hans Kjærlighed, at den var sand. Hun vilde altid bede for ham — det var at tænke paa ham — altid.

Hans Sjæl berusede sig i disse bittert søde Ord.

Og du skal sove dybt, mens Baadens Fjæl dig fører hen ad Evighedens Strømme, klang det bestandig i hans Øre.

Ja, hvis man kunde sove dybt — o, hvis man kunde sove dybt!

Bestandig stærkere tog denne Tanke Overtaget.

Hvad havde han vel mer at vente? Livets Blomst var for ham Dødens Blomst, og den, der er borte, bliver der kun tænkt skaansomt — eller — kjærligt paa.

Hele Natten gled for ham i disse sværmeriske Drømme, altid paa Randen af Selvopgivelsens farlige Skrænt.

Morgenstunden kom — bestandig tumlede han med de samme Tanker.

Mekanisk havde han taget ned fra Væggen, snart det ene, snart det andet af sine kostbare Skydevaaben og til det yderste udregnet de sidste Sekonders hurtige Gang — bestandig kom da hun igjen, men i en anden Skikkelse.

Han saa' hende i Skræk og Vrede, som hin Gang ude ved Stranden og hørte hendes Hulken.

Hun havde fortalt ham om sine Visioner — han var ikke sikker paa, han ikke havde set hende denne Nat i sin Stue. Hørte han hende ikke hulke? — — Hvis der nu var en Opvaagnen, ingen stille, evig Søvn. — — — Ingen paa Jorden kunde sige det. Fortid, Nutid, Fremtid, stadig overfor den samme, ufattelige Gaade. — — Hvis han altid skulde høre hendes Graad! — — —

Nej, han kunde ikke tage Skridtet fuldt ud, som det lyder i Nutidssproget med Livsopgjør osv. — Hvis det er Heltemod at liste bort fra Sorgen og overlade de efterlevende endnu en dræbende Smerte mere, da var han ingen Helt. Dunkelt, ligesom langt borte tonede for ham fjærne Syner om at tage Kampen op og slide sig igjennem som den eneste fuldt ud værdige Maade at leve Livet paa — ogsaa dette var maaske en Hilsen fra — hende!

Højt op paa Formiddagen vaagnede han af en Søvn saa tung, som kun den dødtrætte kjender den.

Et stort Brev faldt ham strax i Øjnene. Han tog det.

Det var et Telegram fra hans Fader, som meldte ham hans Søns Fødsel.

Var det kommet igaar midt i den susende, kvælende, dræbende Smerte, vilde hans Tanker næppe rummet det — nu kom det som den første Hilsen efter en kvægende Søvn, endnu forinden alle Gaarsdagens Erindringer havde begyndt at virke og dannede den Rift i hans Tankers mørke Himmel, hvor han i et Perspektiv saa' sin Ungdoms Hustru, bleg, vemodig og ensom med sit lille Barn sammen med en gammel, forgræmmet Mand, som aldrig havde gjort ham andet end godt — — — han kunde ikke bære det — — —; men saa kom Egenkjærligheden og Skinsygen ham til Hjælp og taarnede al den Uret og Tilsidesættelse op, han mente at have lidt, og al Nøden og Fortvivlelsen fra i Gaar begyndte forfra, kun med den Forskjel, at han nu havde saa megen Foretagelsesaand, at han svarede paa Telegrammet og skrev som følger til Krause:

> En Gang senere — ikke nu — skal jeg forklare Dem, hvorledes alt fra min Side begyndte. Om De da ikke kan undskylde, vil De dog forstaa mig og — beklage mig, som foruden Smerten tillige har al Uretten at bære paa. Hvis sand Kjærlighed kan vente Tilgivelse, saa er jeg sikker paa at vinde den engang!

De maa ikke tage bort fra min Gaard, jeg skal sørge for, at De kan forhandle om alt muligt med min Sagfører i Ringkjøbing; aldrig med mig.

Skulde De alligevel fastholde at ville gaa, sælger jeg Lynghøj lige meget til hvem og for hvad. Jeg véd saa, at jeg ingen Tilgivelse kan finde der, hvor jeg alene søger den.

Deres

K. F. Lasson.

Og saa, med al den Kraft jeg ejer, til Arbejde, at i det mindste Tiden kan gaa! sagde han til sig selv.

Det var Minonas Bryllupsdag.

Den lille Dreng trivedes udmærket og var det lægende Plaster, der holdt Moderen og den gamle oppe.

Med Uro ventede hun denne Dag at høre fra sin Mand.

Alle hendes Breve til ham vare blevne besvarede saa lakonisk, at hendes egne sidste derved havde faaet Lighed med hans. Endnu holdt hun Skinnet vedlige. Stærkt afficeret var hun af de idelige Forespørgsler fra Forældrene om, hvad der gik af hendes Mand, at de aldrig saa' ham og hidtil ikke havde kunnet træffe ham.

Men allermest pinte det hende, at den gamle øjensynlig skjulte noget for hende, hvad —?

Der var en saa undertrykt Bitterhed og tavs

Indesluttethed over ham hendes Mand betræffende, at hun endnu ikke havde haft Mod til at trænge ind paa ham.

Et var hun overbevist om, at det var mere end Penge, det drejede sig om; — — — — — hvad var da det næste — en Kvinde?

Hun havde aldrig faaet Rede paa deres allerførste Samtale ude paa Langelinje, altid havde en begyndende Indledning sammensnøret hendes Hals, hver eneste Gang hun vilde vove den. Var det muligt, at han atter var kommen under hin Indflydelse?

I saa Fald havde deres Liv fra først til sidst været et Bedrag.

Hun saa' hen til sin lille Søns Vugge og den Strid, der sønderriver en Kvinde mer end nogen anden, og som ingen Kundskab kan beskytte imod, begyndte hos hende.

Hun havde selv ammet sin Søn; men nu blev en Præmieko opstaldet til at ernære den lille Arving. Hun fortalte den gamle, at hun var bange for sin Ryg og turde ikke mere selv.

Der kom virkelig Brev fra Kjeld paa Bryllupsdagen, det lød:

Kjære Minona!

Nu da jeg hører, at du er rask, vil jeg ikke længere opsætte at foreslaa dig, at vi skilles. Det er min Overbevisning, at du for Fremtiden vil være lykkeligere borte fra mig. Jeg er dig ikke mere værd, opfyldt som min Sjæl har været —

maaske altid vil blive — af en anden, som jeg aldrig kan faa.

Men lad os leve hver for sig, at jeg ikke ogsaa skal faa den Syndebyrde at bære paa at have ødelagt hele dit Liv, som er til Velsignelse for saa mange, allermest for min gamle Fader, som jeg bønfalder dig om ikke at forlade.

Et øjeblikkeligt Krak er langt at foretrække for et Liv i Forstillelse og Løgn. —

Penge have vi jo nok af, saa vi alle kunne leve vort Liv uden økonomiske Sorger, og jeg underskriver paa Forhaand alt muligt, hvad Fader og du bestemme — ubeset.

Jeg kommer ikke over, som du skriver, og ser vor lille Dreng, det vilde til ingen Nytte give en Smerte mere.

Tilgiv mig, Minona, og glem mig og al den Uret, jeg har bragt over dig — — —

Denne Sorg kunde Minona ikke staa for.

Lasson, som med Hjærteangst ventede hende til den daglige Kjøretur, traf hende aldeles fortvivlet.

Da han havde læst Brevet, som hun med et Tørklæde for Øjnene rakte ham, var det, som om han stod nøgen og forladt. Som om en Undseelse lig den, Adam maa have følt i Paradisets Have, da Englen viste ham ud, kom over ham.

Han vilde græde, men kunde ikke faa en Taare frem.

Minona saa' da strax, at der var Fare, knuste

sin egen Sorg, tog koldt Vand og Medikamenter frem og førte ham hen til en Sofa.

Efter en passende Behandling trængte der sig en Hulken frem af hans Bryst, og han fik Mælet tilbage.

Hans Jærnnatur havde modstaaet endnu dette Stød.

Han vilde gjøre Sønnen arveløs, dersom Minona gik ind paa at skilles.

Minona kunde intet samle, før hun blev klar over hele Situationen, som den var.

Da rykkede den gamle ud med alt, hvad han vidste.

Hvad der nu skulde ske, saa maatte han holde paa Sønnesønnen og hans Moder, Sønnen var forlængst traadt i Baggrunden for ham, og han havde fuldtud lært, at paa Jorden gives der noget, hvorfor Penge ikke er Lægedom. Hans Maal vare forrykkede, men hans Hjærte slog varmere og fik større Plads i hans Bryst.

For Minona var det Balsam at høre om, at Kjelds Frafald skyldtes Constance. Saa havde han dog været tro imod hende deres korte Lykketid, og hvor godt havde hun ikke selv syntes om denne unge Pige.

Kun fattede hun ikke, hvad Kjeld mente med, at han aldrig kunde faa hende.

Det blev saaledes hendes Pligt, kun hendes Pligt at skilles.

Da græd Minona af hele Kvindehjærtets Væld,

som hun aldrig i sit Liv havde grædt, stærk og selvstændig, som hun altid var før.

Det blev hende klart, hvor hun hang ved denne Mand, hvor hun elskede ham med alle hans Fejl og Urimeligheder. Hendes dejlige, lille Drengs smukke Fader! — O, at miste ham! — at miste ham! —

Derefter begyndte hun Forhør over sit eget Væsen, og som alle virkelig ædle Naturer gik hun med yderlig Strenghed frem imod sig selv.

Hun havde ingen Skjønhed — og han var som de fleste Mænd saa skjønhedskjær —, maaske heller ingen Ynde, var for fremfusende, for paastaaelig, for selvsikker, for lidet bøjelig, havde ikke taget nok Hensyn til hans Ejendommeligheder — — ud af alle disse Anklager fødte hun en stor Bestemmelse. Hun vilde selv tale med Constance, Klarhed maatte de alle have.

Hun tog hendes Billede frem og med en aldeles smeltende Ydmyghed sammenlignede hun sig med hende, indtil hun tilsidst kom til det Resultat, at Kjeld kun kunde elske Constance.

Hun læste Salmeverset bag paa Constances Billede og noget nyt, aldrig følt dæmrede frem i hendes Sjæl, noget, hun kun fandt beslægtet med den vidunderlige Følelse, da hun første Gang holdt sit lille Barn i Armene, en underlig Følelse, blandet med Rørelse, Tak og stille Andagt, en Følelse der ligesom vilde sprænge Brystet og var for stor for Jorden.

Hun maatte se Constance.

Det hjalp ikke alt, hvad den gamle indvendte — og han bønfaldt hende —, nej, denne Gang var hun ubønhørlig, hun maatte se og tale med hende. Maale sig med hende, høre hende og saa vilde hun — tage den sidste, uigjenkaldelige Beslutning.

Faa Dage efter hentede Lauritsen Constance ved Stationen.

Hun var strax villig til at komme.

Minona sad i Barnekammeret, hvor hun ikke vilde modtage hende, men gik ind i et Kabinet, der med overdaadig Luxus var indrettet til hende, til hun kom op efter Drengens Fødsel.

Minona stod høj og stærk midt i Stuen. Hun følte endog Ro, den Visheds Ro, som rummes i Øjeblikke, hvor enten—eller skal være det afgjørende.

Hun hørte Trin nærme sig, Laasen sagte drejes om, og — hun stod Ansigt til Ansigt med den unge Pige, som havde frataget hende det bedste paa Jorden.

Taget! — ét Øjekast var nok til at sige Minona, at denne unge Pige intet havde taget.

Om hendes Pande rundt om Tindingen var der ligesom en Sky, der lagde et Udtryk af den dybeste Sorg over hendes unge Ansigt, en Sky,

der gjemte over hendes første Ungdoms straalende Forhaabninger, en Sky, som aldrig mere vilde lade sig udviske, hverken i Nutid eller Fremtid.

Før Minona kunde sige et eneste Ord, laa Constance for hendes Fødder, omfavnede hendes Knæ og bad, med Ansigtet vendt imod hende:

«Tilgiv mig! — jeg vidste det jo ikke!»

— — — — — — — — — — — — — — —

I Menneskeværd og Højsind vare de hinanden lige. Den fine, elegant opdragne, belæste Minona og den fattige, lille Constance, opfostret under Sol og Vind paa Norges Vestkyst.

Den ene befæstet i alle Humanitetens fuldkomneste Love, den anden oplyst af en brændende Tros hele, lutrende Ild.

De kæmpede en Tid lang med lige Vaaben; tilsidst udbrød Minona:

«Nej, jeg maa træde tilbage — jeg har saa mit Barn og min Videnskab at leve for og vil finde Trøst deri, og De skal og vil blive lykkelig med ham.»

«Prøv ikke paa at udviske Ret og Uret for mig. Gjør ikke den Synd imod mig! aldrig blev det til Lykke for nogen af os. Desuden, Gud har hørt min Bøn og gjort mine Følelser for ham søsterlige, og jeg har helt andre Planer for mit fremtidige Liv,» svarede Constance med Klarhed og den forunderlige sluttede Bestemthed, som aldrig forlod hende og aldrig undlod at overbevise.

Hun vilde uddannes for Sygeplejen.

Den Læge, der havde behandlet hendes Fader, fandt hende godt skikket derfor.

«Og saa,» tilføjede hun med et vemodigt Smil, «gaar jeg med mine Forældres Tilladelse tilbage til mine Fjælde, hvorhen jeg nu længes, og hvor jeg véd, at Lægerne ude i de store, ensomme Distrikter ville modtage mig med aabne Arme.»

«Hvorfor dog bort?» spurgte Minona bevæget.

«Der er Trang dér, og, det er sandt, Fjældene drage mig. Det er, som om Gud selv viser mig Vejen.»

Og hun saa' for sig den skjønne Morgen paa Fjældet, da hun sidste Gang stod alene med sin Fader deroppe.

Da blev hun dragen af sin higende Længsel — Ungdommens Længsel — nu havde hun smagt dens bittersøde Frugt og længtes atter tilbage; maaske for altid at ruge over sit dyrebare Minde i den dystre storslaaede Natur, hvor hun nu følte, at hun og Sorgen havde hjemme.

«Lille aandsstærke Barn — De forbavser mig!» sagde Minona.

«Det er, fordi De er fremmed for — ja, undskyld mig! — hvad det er for en Magt, der giver mig Styrke. Intet kan modstaa denne Magt, naar man først som jeg har givet sig hen.»

Der var fanatisk Ild i hendes ellers saa rolige Blik.

«Det er min eneste Trøst, at De finder noget at leve paa,» sagde Minona og kunde ikke skjule

for sig selv, at denne bittert skuffede unge Pige havde vidunderlige Hjælpekilder.

«Glem mig ikke!» bad hun næsten ydmygt, «betragt mig som en ældre Søster, der saa gjærne vil staa Dem bi med Raad og Daad.»

Af hendes Mund hørte Minona for første Gang om den gamle Lassons Frieri til hendes Moder og troede derigjennem endnu bestemtere paa Constances Fasthed.

Minona vilde skaffe hende et Hjem hos Forældrene i Kjøbenhavn, medens hun gik og lærte Sygeplejen; men Constance vilde kun til Stockholm eller Kristiania. Hun skyede anden Gang at komme i hans Nærhed.

Kun med Vanskelighed opnaaede Minona at faa Lov til at betale for hendes Ophold. Den unge Pige havde saa faa Fornødenheder.

Minona medgav hende Anbefalingsbreve.

Det blev Kristiania.

Kan han nogensinde glemme hende, tænkte Minona, da hun med en frigjort Kjærlighed tog Afsked med Constance, som hun fandt var det sandeste og elskeligste Menneske, hun havde truffet.

Constance vilde rejse til Nytaar.

At hendes Forældre bleve, hvor de vare, skyldtes ene hende, ligesom endnu en Opfordring til Kjeld om fuld Sandhed og Oprejsning for hans Hustru.

Hun tænkte et Øjeblik paa at skrive en tredje Gang til ham efter at have besøgt Minona, men opgav det af Frygt for paany at bringe sig i hans Erindring. De to havde intet andet at gjøre end at stræbe hen mod Glemsel, som Elven der skynder sig bort fra det brusende Vandfald.

Samme Aften, Constance rejste, skrev Minona til Kjeld, at hun for sin Drengs Skyld ikke kunde indvilge i Skilsmisse, at de kunde prøve Adskillelsen — f. Ex. i tre Aar — om ikke den kunde formaa at føre dem sammen. Hun, for sin Del vilde ikke ophøre at længes efter ham.

Da Brevet naaede Kjeld, var den første, stormende Smerte stilnet af, den, der endnu ikke kan tro, at det er Sandhed, men raser imod den hele Verden og sig selv.

Mange Traade omspændte ham, fra forskjellige Elementer der søgte at drage ham til sig; men han kjendte Livet i mange Afskygninger, de fleste Tillokkelser havde ikke for ham, der var rig, den Charme, som ofte kun ligger deri, at de ikke kunde opnaas.

Han kunde sætte alt til Side for en stor Lidenskab, men sælge sig til Samfundets dagligdags Smaalaster var ikke for ham.

Der blev da efterhaanden en Ring om ham, det hed sig, baade i den ene og den anden Kreds, at han var umulig, at han havde Storhedsvanvid osv.

Men han tænkte kun paa hende, paa hendes Stemme, hendes Smil, hendes Blik, paa hendes Væsens Renhed, snart med Henrykkelse, snart med den sorteste Fortvivlelse. Selv hans inkarnerede Forfængelighed formaaede intet, selv den hengav sig ganske, idetmindste til Tider.

Men dybt inde lød stærkt og ofte Constances Bøn til ham om Oprejsning for Minona, hvor ofte han end stødte den tilbage og forsøgte at trampe den til Døde.

Kort efter at han var bleven Premierløjtnant, gik han for stedse ud af Hæren.

Nu studerede han Fransk og Landøkonomi, og han gik grundig til Værks, fordi det dulmede hans Sorg.

Hver eneste Maaned kom der Brev fra Minona. Hans Svar var nærmest som en Kvittering for Modtagelsen. Hendes Breve bleve da kortere og kortere og tilsidst kun en Bulletin om Sønnens Væxt og Befindende.

Saaledes forløb to Aar.

Da begyndte Bladene at bringe Beretninger om alle de store Foretagender, Minona begyndte at sætte i Værk. Paa hendes Foranstaltning blev der bygget en Sløjdskole og et Hospital for syge, gamle og fattige og flere Arbejder paatænktes i Fremtiden.

Da saa' Kjeld, at han var som sat ud af Spillet og en anden Fortvivlelse, sund og sand, greb ham. Fortvivlelsen over sig selv.

Han gjorde op med sig selv. Fik han end

ikke al Ting fat, det meste kom dog med. Da begyndte han først egentlig at voxe.

Havde det været i gamle Dage, var han maaske gaaet en Pønitensegang til det hellige Land, eller havde han været en Muselmand — der endnu i vore Dage har en Gud og en Profet at tro paa —, var han draget til Mekka.

Kjeld gjorde noget andet, han tog til det ny, moderne Afrika, og en Tid efter læste man i Bladene om vor Landsmand, den unge Godsejer Lasson, der sammen med et Par unge Englændere drev den farlige Sport at gaa paa Løvejagt i Afrikas vidtstrakte Egne.

For Minona var det som den sidste, bitre, endelige Afsked.

Den Dag da gamle Lassons Sønnesøn — der var opkaldt efter ham — fyldte tre Aar, forærede den gamle ham en Rulle Papir, som hans Moder aabnede.

Det var et lovformeligt Gavebrev til Fødselsdagsbarnet paa Søgaard med alle Herligheder. Administrationen var foreløbig hos Moderen.

Minona demonstrerede paa det ivrigste derimod. Det maatte ikke ske — hvilken Krænkelse for Kjeld — hun kunde alligevel ikke opgive Haabet om en Gang at se ham vende tilbage og tage Gaarden i Besiddelse.

Men den gamle var fast. Han maatte, paa-

stod han, ordne sine Sager, hvis han pludselig skulde dø bort.

Hendes store Gjerning som Husmoder, som Læge — hun blev mer og mer søgt, men indlod sig, udenfor sine egne Enemærker, kun paa Konsultation —, samt som Moder, baade for den unge og for den gamle, to uadskillelige Poler optog hele hendes Dag. Men den mest tillokkende Fryd fandt hun i Brevene, hun modtog fra Norges Indfjorde, hvor Constance utrættelig virkede, altid vedligeholdende Haabet om, at Kjeld vilde vende tilbage til sit Hjem.

Hun saa' det i sine Visioner, som aldrig havde bedraget hende, skrev hun.

— — — — — — — — — — — — — — —

Og dog, selv om han nu kom, hvorledes vilde han være?

Tre Aar ere altid meget i et Menneskeliv, men i Ungdommens Dage er det som et Aarhundrede, om man tager Følelserne og den urolige Higen til Maalestok.

Hvorledes især vilde han finde hende?

Paa en Vis saa Minona bedre ud end før, paa en anden ikke.

Hendes Væsen var blevet roligere, blidere, mere kvindeligt, men hendes Skikkelse havde tabt Ungdommens Slankhed, hun var bleven fyldigere. Og da hun var høj, var der ved første Øjesyn noget robust over hende. Talte man med hende, forvandt man dette Indtryk over den Lethed og Finhed, hvormed hun talte og kom enhver i Møde.

I hendes Øjne, der før vare muntre, var der nu oftest et sørgmodigt Udtryk, som mere levende end alle Ord talte om, hvor meget hun havde sørget og lidt.

Og hun sagde altid til sig selv, at hvis nye Sorger skulde betegne hendes Mands Hjemkomst, da var det bedre, at alt blev, som det var, nu da dette store Stykke af Adskillelsen var stridt til Ende.

Dog anderledes bleve hendes Tanker, naar hun betragtede sin Søn, da var det, som om hun frygtede den Opgave at skulle opdrage ham alene.

En prægtig, lille Fyr, som havde sin Faders Skjønhed og slanke Lemmer — skulde han altid blive fremmed for ham?

Efterhaanden sløvedes hun af bestandig at skulle svare paa Barnets evig tilbagevendende Spørgsmaal om, naar dog denne — fremmede — Papa kom. Om han kom i Dag? I Morgen? Paa Søndag? Andre Dage?

Nu begyndte han at spørge videre og fortalte af og til Minona, hvorledes Per og Povl havde svaret, at det var Snak, den Papa kom aldrig!

Alle disse mærkelige Forhold vare selvfølgelig drøftede saa meget og saa ofte, at der i mangfoldige Miles Omkreds ikke fandtes et Menneske, som ikke mere eller mindre havde Rede derpaa. Og der fandtes næppe den Bagtalelse, som Minona ikke havde været Gjenstand for. De døde og de fraværende gaa lettest Ram forbi; men saa tages der fat paa de, som ere nærværende — bag deres

Ryg —, især hvis Verden finder, at de i alle ydre Henseender have det altfor godt.

Den gamle Lasson havde Tiden forandret mest.

Han var endnu en sjælden rask og rørig Mand, men han var bleven hvid og en helt god Mand paa sine gamle Dage.

Kun det ene saarbare Punkt, Sønnen, kunde han ikke lære at se paa med mildere Øjne, hvorved han ofte uden at ville det, beredte Minona bitre Skuffelser. Al Samtale imellem dem om ham var derfor efterhaanden ophørt. Han var som et dødt Punkt, og derfor havde den gamles sidste Træk med Gavebrevet saaret Minona dybt.

Hendes Søn skulde tage Arv efter sin egen Fader, og gik det højt, kunde hun selv med Lethed ernære ham — ingen af dem behøvede da dette Gavebrev.

Lauritsen havde nu meget gode Dage.

Han var oftest engageret af Minona til at se efter hendes Byggeforetagender og blev rigelig lønnet.

Af og til tog han sig en Privattur til Lynghøj for at høre noget om Constance.

Hun havde det godt og var glad ved sin Gjerning, andet eller mere hørte han aldrig.

De tre Aar vare mer end omme og alt Haab syntes saaledes ude.

Da fik Minona i Begyndelsen af Aaret Brev

fra Fru Daa, der meddelte, at Kjeld var kommen tilbage, og faa Dage efter paraderede Bladene atter med en Artikel om vor Landsmand o. s. v. De smaa naa aldrig — om de ere nok saa langt borte — at blive vor Landsmand eller Landsmandinde!

Minonas første Tanke var at ville skrive til ham, men — hun kunde ikke.

Følte han ikke selv nogen Trang til at se dem, han forlod, saa vare al Verdens Breve til ingen Nytte.

Med Fortvivlse saa' den gamle hende atter ruge over denne evige Smerte, som igjen var bleven ny.

Det havde været bedre, om han aldrig var kommen tilbage.

Ja, Kjeld var atter i Danmark — en helstøbt Mand, stærkt brunet af Afrikas varme Sol.

Han var mere mager, end da han rejste ud, lidt mindre soigneret i Enkelthederne, havde Fuldskjæg, og det venlige Blik i hans Øjne var sjældnere. Hans Ansigt bar kjendelige Spor af Lidelser og den Slags Anstrængelser, som legemlig Møje og Farer tegner i Trækkene, men som styrker Aanden og der igjennem Karakteren.

Han kom hjem som en berejst Mand, der havde indhøstet Erfaringer gjennem mangeartede Kundskaber og var voxet gjennem et Selvstyr,

det han havde øvet i lange, ensomme Dage i en storslaaet Natur, fuld af Farer.

Hver Dag efter sin Ankomst til Danmark tænkte han paa at ville skrive til Minona — de maatte have Slut paa deres Mellemværende — men det gik ham som hende, han kunde ikke.

Var hun nu ikke helst fri for at høre mere om ham?

Hvad skulde han foreslaa hende?

Vare de ikke begge saa forandrede, at de ikke vidste, hvad de vilde?

Og selv om en Tilnærmelse var mulig — kunde hun tilgive?

Kunde hun i det hele have Tro til, at han — igjennem Strid, Slid og Aar — havde tiltvunget sig at tænke paa Constance som andet end en afdød, højst en Søster?

Kunde han selv være overbevist derom?

Som Drømmen om hende én Gang var, vilde den sikkert aldrig vende tilbage; det turde han vel love; men — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — —

Endnu før han rejste var han, gjennem sin Sagfører og fortrolige i Ringkjøbing, bekjendt med Constances Livsplaner, som noget dulmede hans Lidenskab. Det vilde faldet ham langt sværere, om hun skulde tilhørt en anden Mand — paa én Vis — nu var det dog, som om deres Tanker, selv afdæmpede, vedbleve at følge hinanden.

Hørte hun om, at han handlede efter hendes Bøn, vilde det glæde hende.

Saaledes tænkte han.

Paa den anden Side var der — som altid hos ham — et inderste, hemmeligt Rum, hvor der sad en lille jublende Tanke, der til Tider gjentog den lokkende Sang: hun er fri! hun er fri!

Han kom kun stykkevis til det Punkt med sig selv: at gjøre op, helt op! — men ogsaa dette er en Gave, som kun er faa givet!

Skulde han nu med Haanden paa Hjærtet have sværget, at hun var død for ham, kunde han ikke — Sandheden tro — have gjort det.

Men Fraværelsen har ved sig noget af Døden. Han saa' hende ikke og vilde ikke — saa meget stod fast — gjøre noget for at mødes med hende.

Hvor meget Constances absolute Uangribelighed — Kjeld havde aldrig af Profession været en ret og slet Forfører — lagde Lod i Vægtskaalen for, at han ikke tænkte paa at fremkalde noget Møde med hende, turde mulig ogsaa være Kjeld et Spørgsmaal, ikke let at besvare.

Imidlertid kom det kjære Tilfælde ikke uformodet til ham, var han uangribelig. Og sikkert er det, at han følte Længsel efter sit Barndomshjem, efter det aabne Hav, der ogsaa uden Bovbjærg havde sine Minder, efter de vildsomme Klitter med de skarpe Skygger paa det hvide Sand; alt Minder fra det fjærne Hjem, som han havde ført med sig, endog da han, en fremmed Fugl flagrede omkring i Afrikas uendelige Skove og Ørkensletter.

Han længtes dernæst efter sin gamle Fader,

som han følte, at han oftest kun havde givet Stene for Brød. Paa den anden Side havde Kjeld ganske sikkert ogsaa faaet kold Mønt, uvilligt, saa mangen en Gang i Stedet for varm Kjærlighed.

Endelig længtes han efter de smaa Arme om sin Hals — skjønt han kunde ikke vide, hvad man havde lært den lille Fyr. Naar Kjeld tænkte paa den sidste Afsked med den gamle, følte han det koldt ned ad Ryggen. Bedstefaderen var her traadt i hans Sted, og højt regnet var han nu ret egentlig overflødig. — Overflødig! var det ikke hans Livs Mare! Begyndelsen og Enden paa alle de Lidelser, der mørknede hans Liv!

Men alle disse brogede Tanker fastholdt hans Interesse. Det pirrede som alt, hvad der har et uvist eller mystisk Skjær.

Først og sidst blev dog imidlertid hans Opgjør med Minona den Sten, hvorpaa det hele hvilede eller sank i Grus.

Med Lethed kunde han forestille sig, hvorledes hun nu maatte beherske alt og alle med sin Overlegenhed, sine alsidige Kundskaber og sin — Godhed.

Jo mer han grundede, des mere betænkelig blev en Tilnærmelse for ham, og Dag fulgte paa Dag.

Alligevel, sin gamle Fader maatte han se.

Skulde han skrive?

Skulde han hellere komme uventet?

Hver Dag lagde kun nye Skrupler til de gamle.

Og nu begyndte disse moderne Besøg af Jour-

nalister at vælte ind over ham, og han erholdt Opfordringer fra højre og venstre om at holde Foredrag, skrive Skizzer o. s. v.

Alt dette kjedede og irriterede ham.

Han begyndte at længes tilbage til Rejser. Maaske passede det regelrette Liv ikke mere for ham.

Det var hans store Skade, at han var rig. Alt paa Bryllupsrejsen havde Minona beklaget det.

Omsider, træt af Skrupler tog han det overtvært og rejste, men telegraferede undervejs til sin Fader, at han kom.

Han tænkte uden Sorg, at hvis Minona ikke ønskede at se ham, kunde hun indrette sig derefter.

Den prægtige Ekvipage var paa Stationen, men den var — tom.

Med de mest modstridende Følelser kjørte Kjeld ind paa det gamle Herresæde. Et Øjeblik var han varm, et andet kold.

Situationen var frygtelig, og han ønskede sig Hundreder Mile bort.

Først inde i den lange Forstue kom hans Fader langsomt imod ham, vejende hvert et Skridt som en, der har alt andet end Hast; bleg, gammel og streng stod han endelig for ham.

«Goddag, Fa'er! hvorledes har du det?» spurgte han og lagde sin højre Arm om hans Skulder; uden at ville det følte han sig trods Skuffelsen over Modtagelsen rørt.

Hvor vilde et kjærligt Ord af den gamle have gjort ham godt.

Men der kom intet af det, han ønskede, kun det afmaalte Svar:

«Jeg er, som du ser, bleven gammel.»

Ikke en Gang et velkommen havde han til ham.

«Jeg vilde saa gjærne se dig igjen en Gang,» vedblev Kjeld, givende efter for en indre Trang.

«Ja, du ønsker vel ogsaa at se andre end mig?» spurgte den gamle bittert.

Stod han her, hans gamle Fader, som et vaagende Politi? — Saaledes kom han altsaa til sit Hjem, første Gang, efter næsten halvfjerde Aars Forløb — Aar saa fulde af Kamp og Smerte, som han aldrig havde levet.

Kjeld var ude af Stand til at svare noget.

Saa førte hans Fader ham tavs ind i Kontoret.

«Ja, Kjeld,» begyndte den gamle med en underlig lav Røst, «jeg maa først tale med dig alene og høre noget om dine Hensigter.»

«Om mine Hensigter, Fa'er? Det er vel ikke nogen forunderlig Hensigt at ville hilse paa sin gamle Fa'er og at ville se sin — — sin — Søn —?» svarede Kjeld og traadte flere Skridt tilbage. Han begyndte at køles af.

«Og sin Hustru,» supplerede den gamle, «for det er, hvad jeg vil vide.»

«Ja—a —, hvis Minona ellers vil se mig, saa — — naturligvis vil jeg hilse paa hende!»

Hvad den gamle tænkte, er ikke let at sige, han var bleg som Døden.

Med synlig Overvindelse gik han nærmere hen til Sønnen og, det saa' ud, som om han vilde have løftet Armen, maaske for at lægge den om Sønnens Hals, men, enten kunde han ikke, eller han betænkte sig — den faldt atter ned.

«Naar jeg tænker paa, saaledes som du drog bort sidste Gang, er jeg nærved at fortvivle, og — det er vel ikke din Mening at drage bort igjen?»

Havde han fulgt sin dybeste Trang, da vare hans Ord faldne som Hammerslag, om han aldrig skulde have set Sønnen mere. Det stod fast for ham, at han i Fremtiden kunde undvære denne Søn. Han havde nu fundet Trøst i Samlivet med Minona — der var en forgudet Datter for ham — og han havde overført sit Fremtidshaab paa sit Barnebarn; men den Omstændighed, at Minona, som han troede bestandig elskede og længtes efter Kjeld, fik ham til at beherske sin Harme og at fare frem med Lempe imod ham.

«Det skal jeg sige dig, naar jeg faar talt med Minona,» svarede Kjeld koldt.

«Godt! det er ikke hendes Skyld, at jeg har gjort dig disse Spørgsmaal. Hun vilde endog med sin Søn» — han sagde ikke din Søn, uh! det skurrede i Kjelds Øren — «have taget imod dig. Men hun har sørget saa meget over, hvad der er sket, at jeg satte mig derimod — —.»

Som sædvanlig, tænkte Kjeld, er jeg overflødig, og nogle bitre Rester af det gamle dukkede op i ham.

«Hun er derinde — alene!» sagde den gamle

og pegede paa en Dør, som var ny. Han udholdt ikke længere denne Samtale.

Kjeld bankede paa, lukkede Døren op og traadte ind i et ham ubekjendt Rum, Minonas elegante Kabinet.

Et Øjeblik overtydede Kjeld om, at Barnet ikke var der; og det slog ham, hvor han higede efter at se dette Barn, som nu syntes ham det eneste, han kunde træde nær og knuge i sine Arme.

Minona, som sad paa en lav Stol i et Hjørne, rejste sig, men blev staaende midt i Stuen.

Det første Indtryk var en skarp, gjensidig Iagttagelse, begge fandt de hinanden meget forandrede.

Minona fandt Kjeld mørkere og koldere af Udseende end før, og han hende mindre elastisk, men egentlig kjønnere end tilforn.

Hun fattede sig først, gik hen og rakte ham Haanden.

«Velkommen tilbage — efter — flere Aar!» hun havde altsaa et velkommen for ham.

«Ja—a, der gik virkelig Aar — du tænkte maaske, det var for bestandigt?»

«Jeg haabede det ikke,» svarede hun langt doucere end før og næppe Herre over Røsten.

«Jeg nægter ikke, at selv nu faldt det mig svært at bestemme mig. De tre Aar er godt paa Vej til at blive fire, og jeg har ingen Forestilling om, hvorledes du ser paa det alt?» spurgte Kjeld,

«du har meget at tilgive, om der i det hele kan blive Tale herom?»

«Jeg har da haft Tid nok at tænke efter. Det var jo desuden mig, som ikke vilde skilles.»

«Ja—a, for Drengens Skyld naturligvis, det forstaar jeg nok,» svarede han, «for nogen anden menneskelig Grund kunde du da ikke have.»

Erindringen om Constance væltede mægtig ind over ham; men her, Ansigt til Ansigt med sin Hustru, følte han sin Brøde imod hende og gjorde hende i sin Sjæl den største Afbigt, han formaaede.

«Kunde dette Brud føre til en anden og bedre Forstaaelse imellem os, Kjeld, vilde jeg glemme disse skrækkelige Aar — gjøre mig oprigtig Umage dermed.»

For første Gang kaldte hun ham ved Fornavn. Hendes smukke Røst og langt blidere Væsen overraskede ham højlig og indvirkede behagelig paa ham.

«Du vil altsaa ikke støde mig tilbage — skilles fra mig?» spurgte han med noget varmere Røst.

«Ikke, hvis vort Liv kan blive anderledes og bedre end det nogen Sinde har været. Du maa ikke pine mig som før med Skinsyge over de mest urimelige Ting eller være saa pirrelig og tavs imod mig som — — —» hendes Styrke var forbi, hun brast i Graad.

Det var aldeles nyt for Kjeld at se hende saaledes, og det slog ham, at hun havde aflagt

sine raske, kraftige Manerer, hun var bleven stilfærdigere, netop som han tidligere havde ønsket. Eller saa' han hende i disse første Øjeblikke med andre Øjne?

Var han selv normal?

Var det maaske kun disse første Øjeblikkes Exaltation?

Han kjendte sig selv ældre paa disse mange Reflexioner.

Med Minona var det saa, at hun havde tabt sin første Ungdoms Selvsikkerhed, sit overstrømmende Livsmod, men Naturen, som ikke er saa karrig, som man ofte tror, med at give, hvor den tager, havde netop til Gjengjæld gjennem Prøvelsen og hendes Moderforhold udstyret hende med nye Evner, hvorved flere af de gamle traadte i Skygge. Til Evidens havde hun erfaret, at skulde hun have naaet, hvad hun i Studieaarene havde tænkt sig, da maatte hun have valgt den ensomme Stand og vilde ikke være bleven skuffet. Hendes Evner vare rige nok til at bære hende frem paa, hvad der kaldes Mandens Vej, og vilde sikkert i Længden have tilfredsstillet hende fuldt saa godt, som det hun frivillig valgte — en dyrekjøbt, men altfor sen Erfaring for saa mange. — Men, hun havde valgt og erfarede, at ingen store Maal naaes uden en Koncentration, der kræver sine Livsofre.

Hvis Alternativet fra først igjen blev stillet hende, da havde hun maaske valgt anderledes; men denne Tanke var hendes Achilleshæl, som

hun gjemte paa Bunden af sin Sjæl, som Kjeld maaske havde hengjemt sin.

«Vi maa lære at bære over med hinanden, det er mit oprigtige Forsæt at ville — stræbe efter at vinde det tabte tilbage,» sagde Kjeld, tog hendes Haand og drog hende ind til sig.

Minona rødmede som en ung Pige. Hun følte sig fremmed i hans Nærværelse og oversaa' nu ret egentlig, hvad hun havde lidt ved den lange Tilsidesættelse, som hendes travle Liv skaansomt havde tilhyllet. Hun kunde ikke, sund og sand, som hun var komme over det — ikke nu; Kløften var for stor, og Livet havde andre Vidder for hende, hvori der nu var Hvile og Fred end Kjærlighedens.

«Jeg maa ind og trøste din Fader — han længes saa meget og bliver urolig,» hviskede hun, snoede sig fra ham, og han blev — alene.

«Hun forsvandt — forsvandt virkelig — og netop nu,» sagde han bedrøvet til sig selv, «i et Øjeblik, hvor jeg endelig havde saa meget at sige hende. Ja endelig!» —

Da gik det op for ham, at han havde et Arbejde for sig, at vinde hende tilbage.

Og i Tankeperspektivet i sin Sjæl havde han det yderst sjældne Syn af sin Ungdoms Hustru, altid lys og mild, aldrig uden ufrivillig krænkende ham i hans Pirrelighed imod hende.

Og pludselig, som Lynet og alt det store kommer, steg Tanken frem for ham, hvad det ny var ved Minona, det splinterny. Han saa' hende

første Gang som Moder, sin Søns Moder — Tanken besatte ligesom alle hans Sjæls Indgange og fik hans Hjærte til at udvide sig og banke i urolige Slag.

Alt det gode i hans Sjæl brød ud og tog Kampen op, den han — med Afbrydelser, snart bevidst, oftere maaske ubevidst, havde begyndt.

Og som en tilfældig Prøve for hans Alvor hermed, faldt hans Blik — idet det gled omkring i det saa nydelige Rum, hvor alt var ordnet, som det netop tiltalte ham, paa et lille Fotografi imellem mange.

«Du her! — Constance!»

At tænke sig, at Minona havde Plads til dette Billede — det var endnu det største, han havde set af hende.

Han lukkede Øjnene og følte sig svimmel, men kun et Øjeblik!

Saa tog han Billedet i sin Haand — hans Lidelser havde lagt mange Aar imellem dem. Langt borte fra sin egen Ungdom forekom han sig.

Han vendte Portrætet om og læste Stroferne af det troskyldige Salmevers, der i videste Forstand var bleven hendes Program.

Aldeles ufrivilligt kom de to Ord: min Søster! over hans Læber, som en Blomst der skyder op i Vandets Overflade.

Han satte Billedet vemodig hen. Han havde betalt den Pris, som ikke er ualmindelig imellem Mænd at tage Afstand fra deres Ungdom, den

Hustruerne ofte møjsommeligt maa vinde dem tilbage — som Efterslæt!

Men Kjeld var reddet for det sociale Liv og for — Familien!

Længe — en Evighed forekom det ham — gik han op og ned, da hørte han — inde fra de stille, store Rum, hvor ingen spæde Røster siden hans Barndom havde lydt — en Barnestemme, som betog ham ubeskriveligt.

Med bevingede Skridt forsvandt han gjennem Døren. De sidste Skranker faldt for det tillukkede i hans Sjæl.

Han gik ind for at søge Forsoning med sin gamle Fader, greb sin dejlige Søn i Armene og begyndte en tillidsfuld Belejring af Minona.

Constances Vision syntes saaledes at blive Sandhed!

